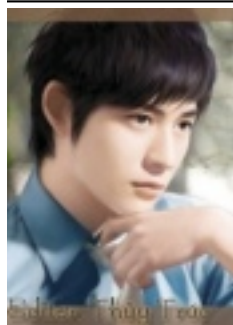

Tiền Đặt Cược Của Tổng Giám Đốc

Contents

Tiền Đặt Cược Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62

Tiền Đặt Cược Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Đã theo nghề sát thủ nên ngay từ nhỏ, bản tính cô được hình thành rất tàn bạo, cô vô tình, chỉ hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-dat-cuoc-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1: Mở Đầu

Cây ở trong phòng đều ngã xuống, chỉ còn dư lại mấy cây đáng thương vẫn còn cắm ở trong bùn.

Khắp nơi đều là thi thể, vết máu và một vài ngọn lửa, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi, thời điểm ở đây đánh nhau, thì sẽ không có người đi tới nơi này, nhưng trước mắt lại có một chiếc xe đang đậu ở đó.

“Con trai, con xem thật thăm a. Giống như là địa ngục trần gian!” Hắn ngồi ở trong xe, đối với bên ngoài hắn không quan tâm, hắn quay qua cười cười nói với con trai của mình.

Hắn buồn lậu sung ống đạn được, kiếm tiền ở nơi nguy hiểm nhất, nếu không có đánh nhau, hắn làm gì có lời?

Cho nên thăm cảnh loại này, hắn nhìn quen rồi!

“Ề hèm.” Con trai của hắn Tỏa Kiều ngồi một bên hừ lạnh một tiếng.

Mới mười tuổi nhìn anh đã cực kì băng lãnh (lạnh lùng và lạnh nhạt), nếu như là những bạn nhỏ mười tuổi khác, sẽ dựa vào lòng cha mẹ khóc thút thít, sợ hãi và run rẩy, nhưng Tỏa Kiều thì không.

Anh lúc còn nhỏ đã cùng với Tỏa Hoạch cận kề với cái chết không biết bao nhiêu lần, giống như vậy anh đã xem nhiều, nếu anh giẫm trên thi thể, thì anh cũng sẽ coi như không có bất kỳ cảm giác gì.

Khuôn mặt của Tỏa Kiều cực kỳ âm nhu, lông mày hết sức nồng hậu, mũi cao thẳng, môi mỏng manh, nhìn một cái cũng biết lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nam tử (người đàn ông đẹp trai), Tỏa Hoạch có ba đứa con, người hiểu hắn nhất chính là anh.

Người ta nói ba tuổi có thể chăm sóc cho người ba mươi tuổi, Tỏa Hoạch có ba đứa con, người thừa kế duy nhất tính khát máu, cá tính tàn khốc chỉ có một mình Tỏa Kiều mà thôi, người có cá tính lạnh lùng mới có thể làm được chuyện lớn. Hai đứa con trai còn lại của hắn vừa mềm yếu vừa vô dụng.

“Con trai, ở loại địa phương này làm cái gì mới có lời?”

“Ừ. Trong xe có súng, sẽ có người dùng giá cao đến mua.” Bọn họ hiện tại địa phương này, chính là ở đây có đánh nhau.

“Đúng vậy a, bởi vì nơi này có người ra giá cao, chúng ta mới có thể ở chỗ này.” Tỏa Hoạch cười vô cùng vui vẻ.

“Cha, xem ra mọi người đều chết sạch, cha đi đâu tìm người mua súng?”

“Cũng đúng.” Nói đến đây Tỏa Hoạch thật đúng là phiền não, “Cả thôn trang cũng đốt rụi rồi, chúng ta lần này về một chuyến tay không sao?” Hắn chân mày cau lại.

“Ề hèm!” Tỏa Kiều mở cửa xe đi xuống xe, thân thể nho nhỏ đạp lên vô số thi thể, ánh mắt sắc bén của anh quét qua mỗi một tấc đất, đột nhiên anh phát hiện ở phía sau cánh cửa có cái gì.

Anh cầm lấy súng đi đến cánh cửa trước, kéo nó ra——

Một cô bé gầy yếu tròn to cặp mắt hoảng sợ nhìn anh, cô thân thể nhỏ gầy, sắc mặt không tốt, nhìn một cái cũng biết đã nhiều ngày không ăn gì.

Bên cạnh cô còn có một người phụ nữ và mấy đứa bé, đây chính là người nhà của cô đi!

“Tôi. Tôi.”

Mặc dù cô nói anh nghe không hiểu, nhưng hiển nhiên, anh biết cô đang sợ khẩu súng trong tay anh

“Con trai, con phát hiện ra cái gì?”

“Là một cô gái.” Hơn nữa là một người sắp chết.

“Con trai, nó nhìn thế nào cũng biết là cô gái, chẳng lẽ là bé trai sao? Con tên là gì?” Theo Tỏa Kiều xuống xe Tỏa Hoạch nói.

“Cô gái như vậy không biết có bán được giá cao hay không?” Dù sao đi nữa Tỏa Hoạch là một người đàn ông hiểm độc chỉ biết tới tiền!

“Cha, cha choáng váng sao? Cô ấy là người Cambodia (campuchia), lời của cha nói cô gái có hiểu không?”

“Cũng đúng! Người qua tới đây.” Tỏa Hoạch kêu tài xế lại.

Tài xế là hần dùng vàng để thuê, ở địa phương khối lửa này tiền là vô dụng, chỉ có vàng mới có thể dùng.

“Người hỏi cô ấy là người nào?”

Tài xế nghe hiểu được Trung văn, nhận chỉ thị của Tỏa Hoạch, hần vội vã làm theo.

“Cô ấy nói cô ấy gọi Ái Toa (Aisha), sáu tuổi, ba mẹ và anh chị em đều đã chết hết.”

“Nghe thật đáng thương.” Tỏa Kiều ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng mà trên mặt anh lại không có một tia đồng cảm.

“Con trai, thế nào? Con là ở đồng tình cô ấy sao? Con không giống như đồng tình lắm nha.”

“Sinh nhật của con sắp tới đi?”

Anh lôi kéo những sợi tóc của cô, xúc cảm thật là tệ.

“Đúng vậy a, cha nói đưa cho con quà tặng. Nhưng con còn chưa nói muốn món quà gì?”

Mấy ngày trước Tỏa Hoạch hỏi Tỏa Kiều, con thích quà gì, trên mặt anh không có biểu tình vui sướng như những đứa bé bình thường, chỉ là lạnh lùng nói cho hần biết, chờ anh nghĩ đến lại nói sau, mà bây giờ con hần sao lại đột nhiên hỏi?

“Con muốn cô ấy.” Ngón tay thon dài của anh chỉ Aisha trước mắt. “Con muốn cô ấy làm giúp việc của con.”

“Tỏa Kiều, này. . . . Như vậy sao được?” Tỏa Hoạch nhíu mày, “Con không phải làm khó cha chứ?”

Hần là người buôn lậu súng đạn, bình thường phải đi buôn súng đạn cũng rất khó khăn rồi, hiện tại con của hần lại muốn một cô gái làm quà sinh nhật? !

“Nếu như con muốn đem cô ấy nuôi ở Campodia, cha có thể đồng ý cho con.”

Tỏa Kiều lắc đầu, “Cha biết ý của con mà, con muốn dẫn cô ấy về Đài Loan.”

“Như vậy rất khó khăn, con không yêu cầu quà tặng khác sao?” Bình thường có chuyện gì mà Tỏa Hoạch không làm được, nhưng hôm nay hần lại muốn thương lượng chuyện này với con hần.

“Cha, con tin tưởng cha sẽ có biện pháp.”

Một câu nói này liền đánh ngã Tỏa Hoạch.

Không sai, hần là có biện pháp, nhưng là. . . . Hần nhìn Aisha, không phải chỉ là một cô gái bình thường ở Campodia sao? Cô ấy rốt cuộc có thể làm cho Tỏa Kiều những gì?

“Người ——” Tỏa Kiều chỉ ngón tay tới tài xế, “Hỏi cô ấy có muốn hay không cùng ta đến Đài Loan, coi ta như thiếu gia của cô ấy?”

“Thiếu gia? Con trai, nếu như con muốn người chăm sóc, cha liền bắt cho con một người, không cần phải chọn loại phiên toái này.”

“Con chỉ muốn cô ấy, hỏi mau.” Anh nhin không được nói.

Bình thường anh không đồng tình, nhưng hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, anh thế nhưng đối với một cô gái bán thịt Cambodia, nổi lên thương xót, có lẽ cô ấy có một cặp mắt màu đen nhìn thật đáng thương!

Tài xế dùng ngôn ngữ Cambodia nói mấy câu với Aisha.

Aisha tuổi còn quá nhỏ, cô chưa bao giờ nghe qua Đài Loan, thế nhưng cô biết mình không có nơi nương tựa.

Có lẽ là bản năng! Người chết đuối nếu đã bắt được cái gì, sẽ bầu thật chặt nó không buông.

Aisha gật đầu, trực giác của cô tin tưởng, chỉ cần đi theo anh và chú này, thì cô nhất định sẽ có cơm ăn.

“Thiếu gia, cô ấy nói cô ấy nguyện ý đi tới Đài Loan, vậy tôi có thể đi cùng không?” Tài xế to gan nói lên yêu cầu.

“Có thể.”

Tòa Kiều lộ ra nụ cười tàn khốc, “Ta có thể mang thi thể của người đi theo, người cảm thấy thế nào?”

Súng để ở bên eo của tài xế, làm cho tài xế sợ hãi xuất mồ hôi lạnh.

“Con trai, đừng dọa hấn! Ở Cambodia một cái mạng không đáng giá, nhưng phải tìm người nói được tiếng Trung văn thì rất khó, con giết hấn, cha đi đâu tìm người thông dịch!” Tòa Hoạch đè xuống tay Tòa Kiều.

“Dẫn cô ấy lên xe, nếu nơi này không có gì để lấy, cha cũng không muốn ở chỗ này, đi thôi!”

2. Chương 2

Tòa Hoạch buôn lậu súng đạn, mười mấy năm qua kiếm được không ít tiền, hơn nữa còn thành lập tổ chức ám sát lớn nhất của người Hoa, huấn luyện ra rất nhiều sát thủ.

Những sát thủ này tất cả đều là lãnh khốc vô tình, chỉ cần đối phương có tiền, bất kể là Tổng Thống hoặc là thủ lĩnh Mafia, hấn cũng có thể phái người giết được.

Tòa Hoạch mua — một tiểu đảo ở phía nam, hấn đem tiểu đảo này làm thành căn cứ.

Tòa tiểu đảo là thuộc về Tòa gia, ở ngôi đảo này, Tòa gia chính là luật pháp, ở trên đảo này cư dân rất kính sợ và lễ phép với Tòa gia.

Mấy năm qua, Tòa Hoạch đem vị trí kiêu ngạo nhất của mình truyền lại cho Tòa Kiều, còn yêu cầu hai đứa con trai khác của hấn, phải giúp đỡ cho em trai của mình để tiếp quản sự nghiệp trên đảo.

Cả hòn đảo không có ô nhiễm, bờ cát màu trắng xinh đẹp, hai bên trồng rất nhiều cây cối cao lớn.

Tòa gia ở tại vị trí trung tâm của đảo, ngôi nhà được xây dựng theo phong cách châu âu rộng lớn, diện tích khoảng 5000 bình (theo nhật bản 36m² là một bình), mà cự ly ở bên ngoài là 500m, có tường rào màu đen đem ngôi nhà vây quanh lại, làm cho người ta không theo dõi được.

Trừ tường rào ở bên ngoài, còn gắn máy camera hóa trang thành máy chụp ảnh, chỉ cần người ngoài vừa tiếp cận sẽ bị phát hiện, đem đi điều tra.

Ngôi nhà này chia làm ba bộ phận, nơi Tòa Kiều ở, nơi phụ nữ hầu hạ hấn ở, cùng với nơi ở của hai anh trai Tòa Kiều, nơi bồi dưỡng sát thủ, còn lại là các tòa nhà rải rác trên đảo.

“Aisha, cô ở đây thiếu gia ở bên ngoài làm cái gì?” Vịnh Lam nhìn thấy Aisha không vui nói, “Loại người như cô hành động nếu như bị phát hiện, sẽ bị xử phạt.”

“Nhưng tôi mới vừa rồi nhìn thấy Bane đi vào, tôi muốn biết vì sao cô ấy có thể đi đi vào phòng của thiếu gia?”

Từ khi cô sáu tuổi đã được đưa đến đây, cô đã được dạy nói tiếng quốc ngữ thành thạo như một người bản địa, hơn nữa tập quán sinh hoạt cũng không khác nhau.

Tòa gia mặc dù sống ở trên đảo, nhưng là bọn hấn ăn, mặc, dùng tất cả đều được vận chuyển từ khắp nơi trên thế giới đến.

“Đó là cô không hiểu, cô sau này sẽ biết.” Vịnh Lam không muốn cùng người trẻ tuổi như Aisha nói nhiều.

Tòa gia ở trên đảo có quyền lực to nhất, dù sao đảo này cũng do họ mua.

“Nha.” Cô gạt đầu một cái, nhìn Vịnh Lam đi ra khỏi phòng, cô ở trong phòng ngủ ngốc, chờ Tỏa Kiều xuất hiện.

3. Chương 3

Mười phút, 20 phút, một tiếng. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng cô lại không thấy bóng dáng của Tỏa Kiều.

Cô hơi mệt, ngồi ở trên thảm lông dày, cô dựa vào gốc giường chớp mắt một chút.

Tỏa Kiều mở cửa phòng ra, hần mới vừa xử lý công việc xong, bước chân của hần nhẹ như một con báo (beo), không đánh thức Aisha dậy.

Thấy Aisha ngồi ở dưới đất ngủ say, hần nhú mào, lần đầu tiên hần cảm giác thảm lông của mình đặc biệt hấp dẫn.

Đi vào phòng tắm rửa, lúc trở ra, trên người hần chỉ quần có một cái khăn tắm.

Hần không đánh thức Aisha, chỉ là ngồi ở trên giường chờ cô tỉnh dậy.

“Ừm. Ừm.” Aisha nói mở một tiếng, dụi dụi mắt sau khi đã tỉnh dậy. “Thiếu gia trở về chưa? Hần chẳng lẽ đã trở lại rồi?” Để cho hần thấy bộ dạng này của cô không tốt lắm.

Cô trong lòng hy vọng Tỏa Kiều vẫn chưa về, đứng lên, cô phát hiện ở trên giường có một người nằm.

“Chủ. Thiếu gia!” Cô cung kính cúi đầu, không dám nhìn Tỏa Kiều.

Trước khi cuối đầu, cô nhìn thấy mặt của Tỏa Kiều, cũng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của hần.

Mắt của hần rất sâu, cơ hồ muốn đem người ta hút vào bên trong.

Đây là người mà cô chỉ dám núp ở một bên nhìn lên sao?

Cô nuốt nước miếng, trong đầu sợ hãi.

“Cô là Aisha? Ngẩng đầu lên!”

Hần nhìn cô liền biết được thân phận của cô, cô cũng giống như mười mấy năm trước, chỉ là đẹp hơn rất nhiều.

“Đúng vậy.” Cô cung kính gạt đầu.

“Tới nơi này!” Hần vẫy tay với cô, “Vịnh Lam có nói cho cô biết, cô tới đây để làm gì không?”

Lời của hần giống như ma lực, cô nghe lời đi về phía trước, “Cô ấy nói cho tôi biết, hoàn thành nghi thức thuần phục thiếu gia.”

“Cô biết cái gì là nghi thức sao?” Hần hỏi, trên mặt lạnh nhạt.

“Không.” Cô lắc đầu. Vịnh Lam không có nói nhiều với cô.

“Tôi muốn in ấn ký trên người cô.”

“Ấn ký?” Cô mở to cặp mắt sương mù.

“Nghe Vịnh Lam nói cô đã đủ mười tám đúng không?”

“Đúng vậy, thiếu gia!”

“Hiện tại cô hãy cởi quần áo ra.” Hần ra lệnh, “Ta muốn ở trên người cô in lại dấu ấn thuộc về ta, trừ ta ra, cô không thuộc về bất cứ kẻ nào, cũng không có ai có thể chi phối cô.”

“Cởi xuống quần áo?” Cô kinh hoàng kéo chặt sa mỏng trên người mình, “Này. Này.”

“Đây chính là nghi thức thần phục ta!” Đây là một nghi thức không sai, nhưng Tỏa Kiều thấy cô đáng thương, trong lòng lại thương xót.

Nghi thức rất đơn giản, một người phụ nữ cam kết với một người đàn ông.

Nhưng. Hấn không lưu lại hơi thở của mình trên người phụ nữ, chỉ là xâm hình xâm.

“Thiếu gia.” Aisha phục tùng mệnh lệnh, đôi tay cô không ngừng run rẩy, cô cởi áo trên người mình ra, nằm ở trên giường của hấn.

Tỏa Kiều cầm lấy chân trong tay, bắt đầu xăm ở trước ngực cô.

“Thiếu gia, thật là đau.”

“Đây là ký hiệu của ta, người cả đời chỉ thần phục ta.” Tỏa Kiều ở trước ngực Aisha xâm hình con bướm bướm tuyệt đẹp, “Nhớ, cô cả đời đều là người của ta, trừ phi ta đuổi cô đi, nếu không cô không thể phản bội ta!”

“Thiếu gia. Không cần.” Cô không cần hấn ở trước ngực mình xâm hình con bướm bướm, “Không cần!” Cô khóc, nhưng Tỏa Kiều vẫn tàn nhẫn hạ ấn ký xuống trước ngực của cô —

Giống như bị lửa xâm, trừ phi cô chết, nếu không cô không thể nào thoát khỏi con Hắc Phượng Điệp xinh đẹp này.

“Thiếu gia.” Khi Tỏa Kiều đi ra khỏi phòng của hấn, Vịnh Lam đứng ở cửa đón tiếp. “Aisha.”

“Ngủ!” Hấn lạnh nhạt nói. “Cô ấy giao cho cô xử lý.”

Vịnh Lam nghe theo chỉ thị của Tỏa Kiều, cô vội vàng cầm một bộ quần áo sạch sẽ đi vào phòng, cô thấy quần áo trên người Aisha chỉnh tề, cô ấy đang ngủ say, cô đi ra ngoài.

“Thiếu gia, người không có làm gì Aisha. Này.” Vịnh Lam khiếp sợ, Tỏa Kiều không có lưu lại dấu vết trên người Aisha, làm sao có thể làm cho Aisha thuần phục!

“Ta giúp cô ấy xâm hình một con bướm bướm.” Giọng nói của hấn rất lạnh nhạt, chẳng biết tại sao hấn lại bỏ qua cho cô.

“Hình xâm?” Đây là thay thế cho nghi thức hiến thân sao? “Thiếu gia vì sao ngài phải làm như vậy?” Vịnh Lam biết mình quá nhiều lời, chỉ là cô muốn hỏi.

Tỏa Kiều xâm hình rất giỏi, nhưng hấn không xâm cho ai, hấn lại xâm cho Aisha? Đây là nói Aisha là người quan trọng của hấn? Còn có vì sao thiếu gia không muốn Aisha? Những vấn đề này không ngừng xoay chuyển trong đầu Vịnh Lam.

“Ta cần phải giải thích chuyện này với cô sao?” Hấn trong nháy mắt biến mất ở đại sảnh, giọng nói quỷ dị lượn lờ, có lẽ đáp án này ngay cả hấn cũng không hiểu!

4. Chương 4

Chuyện rất lâu hiện lên trong đầu cô, đó là chuyện rất lâu rồi? Bây giờ cô đã hai mươi tuổi, khi đó cô mới mười tám tuổi, là chuyện của bảy năm trước!

Thời gian trôi qua rất nhanh, rất nhanh. Bảy năm trước, cô hoàn toàn tận tâm với Tỏa Kiều, trong việc công cô bảo vệ hấn chu đáo, cô giết những người dám hại hấn, ở trong đáy lòng của cô Tỏa Kiều là người không quan tâm bất kỳ ai.

Cô biết Tỏa Kiều có rất nhiều người phụ nữ, nhưng đối với những người phụ nữ kia, hẳn là một ân nhân, chỉ cần họ tìm được đối tượng thích hợp ở trên đảo, Tỏa Kiều sẽ không làm trễ thời gian của bọn họ, hẳn sẽ cho các cô rời đi.

Bane, Lệ Thần, Lâm Nhi ở nơi này mấy năm cũng lần lượt rời đi, nhà của Tỏa Kiều lại có thêm nhiều gương mặt mới.

Họ từng dùng ánh mắt tràn đầy ghen tỵ nhìn cô, mặc dù cô không hiểu nguyên nhân, nhưng vậy thì như thế nào? Họ đều vì Tỏa Kiều mà bán mạng, họ vì sao phải dùng ánh mắt như vậy nhìn cô?

Cô trở thành một nữ sát thủ giết người không chớp mắt, máu tươi làm tê dại thần kinh của cô, có lúc cô thậm chí hoài nghi mình thấy người chết, sẽ không chảy xuống giọt nước mắt nào.

“Aisha.”

“À?” Aisha đứng ở bên cạnh Tỏa Kiều, lúc này cô mới nghe được tiếng hắt gọi.

“Cô đi vào cội thần tiên sao? Thật không giống cô!” Hắc đã kêu cô hai lần rồi, rất dễ nhận thấy cô đứng bên cạnh hắn, vẫn luôn ngăn người.

“Thật xin lỗi.” Cô cúi người nói xin lỗi.

Hắn phất tay một cái không để ý, mấy năm nay cô trưởng thành càng thêm xinh đẹp, mà Tỏa Kiều trở thành một người đàn ông cao lớn và kiêu ngạo. Hắc là một người đàn ông xuất sắc nhất cũng là người đàn ông tàn khốc nhất .

Mặt của hắn giống như tượng điêu khắc, nhưng rất lạnh băng và vô tình.

Bút trong tay hắn chỉ cần nhẹ nhàng động, sẽ có một người bỏ mạng ở tay đám sát thủ của hắn.

“Đang suy nghĩ cái gì? Có thể nói cho thiếu gia cùng nhau chia sẻ không?” Aisha đi theo bên người hắc đã bảy năm rồi, cô luôn luôn hết sức tinh táo, hắc chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt này của cô.

“Chỉ là chuyện vụn vặt mà thôi.” Cô lạnh nhạt nói.

Cô đi theo bên người Tỏa Kiều, học được tính cách máu lạnh và vô tình của hắn.

“Nếu là chuyện vụn vặt đừng suy nghĩ nữa, hiện tại có một công việc gấp cần giao cho cô.”

“Được.” Tỏa Kiều đưa cho cô công việc, cô không có quyền cự tuyệt, cô sẽ vì hắn mà bán mạng.

Tỏa Kiều đem một phần văn kiện giao cho Aisha, cô mở nó ra.

Bên trong tập hồ sơ là mấy tấm hình và giấy tờ liên quan, Aisha biết đây là đại biểu cho cái gì.

Cô không có hỏi nhiều, chỉ là giết một người đàn ông mà thôi.

“Ta giao nhiệm vụ lần này cho cô, không cần cô phải giết người, chỉ cần cô nghĩ biện pháp lấy khối tiền phiến trong tay cậu ta mà thôi, khối kia tiền phiến kia đối với chúng ta hết sức quan trọng, cô phải dùng tất cả biện pháp để lấy được nó.”

Dùng hết tất cả phương pháp?

Khóe miệng của cô lộ ra nụ cười lạnh, cái gọi là dùng hết tất cả phương pháp là phải dùng mạng của cô để đổi.

“Được, thiếu gia.” Có lẽ lâu ngày sinh tình, bảy năm, Tỏa Kiều ở trong lòng của Aisha có địa vị cao như thần, Aisha cũng không hiểu đó có phải là yêu hay không.

Yêu? Trong không gian và thời gian của anh dường như không có chữ này! Tỏa Kiều luôn luôn vô tình, có lúc cô thậm chí muốn hỏi, hẳn rồi cuộc có yêu cô hay không.

Cô đi theo hắn nhiều năm như vậy. Có lẽ, cô ở bên cạnh hắn đối với hắn mà nói, chỉ là một thói quen! Cô làm sao có thể hy vọng một người đàn ông cao cao tại thượng như hắn, lại yêu một người thấp hèn như cô đây?

Mà cô. Yêu Tỏa Kiều sao? Khi cô trưởng thành, câu hỏi này vẫn luôn ở trong lòng cô.

Có lẽ, cô đi theo bên cạnh hắn, giúp hắn làm việc, cũng là một thói quen đi, hơn nữa hắn là ân nhân của cô, cô có thể bán mạng vì hắn.

Không sai, Tỏa Kiều đã nói với cô, cô được hắn mang về từ Campodia.

Ai. Thôi được, không nên suy nghĩ nhiều! Hiện tại cô có chuyện nên làm, chính là nhiệm vụ hắn giao phó cho cô, cô phải làm xong.

— —oOo— —

“Tân Tẩn, cậu có thấy cô gái toàn thân mặc quần áo màu hồng kia không?” Trang Duy An chỉ người ngồi ở quầy rượu đưa lưng về phía bọn họ.

Cô mặc một bộ âu phục màu đỏ bó sát người lộ ra tấm lưng trần, đôi chân thon dài thẳng tắp mang đôi giày cao gót màu đỏ, hơn nữa đầu tóc lại nhuộm màu đỏ, làm cho người ta cảm thấy cô là một đóa hoa hồng đỏ.

Phụ nữ bình thường mặc màu đỏ vào làm cho người ta cảm thấy thô tục, dù sao ít thấy người phụ nữ nào mặc đồ “Màu đỏ”.

“Thấy được.”

Về mặt của Tân Tẩn rất tao nhã, anh mặc bộ quần áo Armani màu trắng thoải mái, trên mặt mang mắt kiếng viền vàng, giống như một người trí thức.

“Cậu cảm thấy cô ấy quay mặt lại có hay không có thể dọa chúng ta?” Hắn ác liệt nói, đây chính là kinh nghiệm. Hắn nói những lời này hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào bóng lưng của cô.

“Không biết.”

Anh cười nhạt, anh và Trang Duy An đều chờ mong đối phương xoay người lại.

Bọn họ nhìn thấy cô kêu một ly Martini (rượu), tửu lượng của cô nhìn không tệ lắm, uống liền 3 ly mà chưa có cảm giác say.

Tựa hồ như nghe bọn họ nói chuyện, cô gái đỏ rực xoay người lại, gương mặt tuyệt đẹp làm cho hai người trong nháy mắt nói không ra lời.

Da của cô trắng nõn, gương mặt trái xoan, lông mày dài mảnh, đôi con ngươi màu đen, mũi rất thẳng, đôi môi như anh đào. Ngũ quan tinh xảo của cô, xinh đẹp làm cho người ta nín thở, nhìn cô không có chỗ nào bắt bẻ.

“Khuyết điểm” duy nhất của cô là lạnh lùng, làm cho người ta cảm thấy cô là một pho tượng lạnh băng.

“Thật là đẹp.” Trang Duy An than thở, hắn lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ đẹp như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, Tân Tẩn giơ cao ly rượu trong tay hỏi thăm cô, mà cô cười tủm tỉm đáp lại.

“Chắc chắn, tôi cho là Băng mỹ nhân chắc chắn sẽ không cười, nhưng không ngờ nụ cười của cô ấy còn đẹp hơn so với sự tưởng tượng của tôi.” Trang Duy An nói.

“Không sai, cô ấy là một cô gái đẹp.” Nhưng cô quá lạnh lùng, không khí xung quanh cô tản mát ra hơi thở làm cho người ta đông cứng.

Cô xoay người lại nói chuyện với người pha chế rượu, từ trong bóp da lấy ra mấy tờ tiền giấy lớn đặt ở trên quầy bar, sau đó rời đi.

“Đi? Thế nào đi nhanh như vậy a!” Chân mày Trang Duy An cau lại, “Đáng tiếc, khó có dịp gặp được một người đẹp như vậy!”

“Có cái gì đáng tiếc?” Tân Tẩn không cảm thấy như vậy, “Có duyên liền gặp lại không phải sao?” Anh vừa nói xong, liền gặp phục vụ bưng hai ly rượu đặt ở trên bàn bọn họ, “Chúng tôi không có kêu cái này.”

“Hai ly Martini này là vị tiểu thư vừa rồi mời các anh uống.”

“Là người mặt đỏ màu đỏ?” Trang Duy An chứng thực với phục vụ.

“Đúng vậy.”

“Cám ơn.” Tân Tấn gật đầu với phục vụ một cái.

“Tiểu thư kia nói, mời chúng ta uống rượu.” Trang Duy An cầm lên ly rượu một uống một hớp, “Chắc chắc, rượu người đẹp đưa uống đặc biệt ngon..., tôi giống như nếm được mùi vị son môi của cô ấy, người phụ nữ như vậy cậu thích không?” Hần thật tò mò Tân Tấn đánh giá cô gái vừa rồi ra sao.

Hần biết anh nhiều năm như vậy, tựa hồ không có gặp anh thích một người phụ nữ, hoặc là ghét một người phụ nữ.

“Rất Tốt.”

Anh uống ly Martini, rượu vào miệng anh không có cảm giác giống như Trang Duy An vừa nói, anh chỉ cảm thấy cô thật lạnh lùng.

“Tôi.” Trang Duy An nói, “Tôi xem cậu đi làm hòa thượng được đó, phụ nữ ở trong mắt cậu đều giống nhau.”

Hần phát phát tay, cùng anh nói về phụ nữ, thật là quá lãng phí nước miếng.

“Nếu như mà ba mẹ tôi nguyện ý, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.” Anh nhàn nhạt cười.

“Trời ạ.” Đầu Trang Duy An đau đớn, “Bạn của tôi, tôi chỉ nói giỡn, tôi biết ba đời nhà cậu đều là con một, chỉ có cậu là con trai mà thôi, tôi cũng không có giựt giây kêu cậu đi làm hòa thượng, cậu phải hiểu chứ.”

“Dĩ nhiên, tôi cũng là đùa với cậu.”

— —oOo— —

Mở mui xe thể thao màu đỏ ra, trên tay Aisha còn cầm một cây súng.

Thật ra cô không thích lắm, chỉ là ở thời điểm này, cô sẽ rút ra 1~2 cây để giúp cho đầu óc cô hoạt động tốt, phòng bị đối với cô là dễ dàng, nhưng cô lại không muốn.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ mui xe mở chạy băng băng trong đêm tối, đã làm cho người khác chú ý, huống chi người lái xe là một người đẹp.

Aisha không đóng mui xe lại, ban đêm gió thổi rất lạnh, nhưng cô lại không thêm để ý.

Đem xe chạy vào bãi đỗ xe ngầm của tòa cao ốc, cô đi thang máy lên lầu.

Tòa cao ốc này đều là phòng nhỏ, cô không thiếu tiền, mua một gian phòng không khó, nhưng cô không đợi lâu, cho nên cô không mua ở đây.

Tùy ý đem ví da ném ở một bên, cô cởi ra bộ âu phục bó sát màu đỏ trên người, cầm một cái áo choàng đi vào phòng tắm.

Hơn mười phút sau, cô tắm xong ngồi ở trước máy tính, ngón tay thon dài ở trên bàn phím gõ một chuỗi chữ dài, gửi đi.

Thiếu gia: nhìn thấy con môi, thuộc hạ sẽ nhanh chóng làm xong việc ngài giao phó.

Con môi? Khóe miệng cô lộ ra một nụ cười lạnh lùng, khát máu.

Có lẽ. Tựa như cô nghĩ, cô cũng không thương Tỏa Kiều, cô đi theo bên cạnh hẳn chỉ là thói quen, cô sẽ nhanh chóng làm xong nhiệm vụ.

Cô thật buồn chán. Cô lắc đầu một cái, cười nhạt mấy tiếng, thế nhưng lại nghĩ tới cái vấn đề này.

Coi như cô yêu Tỏa Kiều thì như thế nào? Thiếu gia làm cho người ta khó nắm bắt, hơn nữa cá tính hai người bọn họ quá giống nhau, như vậy hai người. A.

Dem CD Tỏa Kiều giao cho cô bỏ vào trong máy vi tính, cô coi lại tài liệu.

Tân Tấn —— sinh năm 1974 ở Đài Bắc, tổng giám đốc “Máy tính Tân thị”, không có ham mê bất lương.

Tinh phiến đang ở trong tay của anh, đây là công ty anh nghiên cứu ra, theo dự doan ban đầu, tấm tinh phiến này có thể đem về tối thiểu hơn 100 triệu trong vòng một năm cho Máy tính Tân thị.

“Hơn 100 triệu sao?” Cô thần nhiên nói, bọn họ lấy tấm tinh phiến này không dùng được, nhưng bây giờ có người bỏ tiền ra, vậy thì đáng giá.

Mà cô —— đem tấm tinh phiến này vào tay thì tiền thù lao sẽ là mười triệu tiền Đài Loan.

5. Chương 5

“Cô.”

Chủ nhiệm nhân sự nói cho anh biết, hôm nay có thư ký mới đến, vốn là Tân Tấn không để ý, nhưng khi anh nhìn mặt đối phương, anh ngẩn người.

Cô không phải là cô gái anh nhìn thấy ở quầy rượu kia sao? Mặc dù hiện tại một đầu tóc dài màu đỏ của cô được dùng dây buộc tóc buộc lên, trên mặt cũng nhu hòa hơn, mặc quần áo trên người là màu vàng nhạt, nhưng anh xác định cô là cô gái tối hôm trước anh nhìn thấy ở quán bar.

“Tổng giám đốc, anh mạnh khỏe.” Aisha nói, “Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, tôi họ Lam. Lam Ái Toa.”

“Ái Toa?” Anh lặp lại tên của cô, “Tên cô rất đặc biệt.”

“Cám ơn.” Cô gật đầu một cái, “Hi vọng năng lực công tác của tôi có thể làm cho anh hài lòng.”

Trong tổ chức huấn luyện, cô không chỉ có công phu giết người, mà còn có các loại kỹ năng, là bởi vì phải luân phiên làm nhiều người khác nhau.

Mà bây giờ cô đang trong vai trò một người thư ký.

Tối hôm trước cô ở trong quán bar nhìn thấy Tân Tấn, không phải là trùng hợp mà do cô cố ý an bài, tạo ra lần gặp đầu tiên của hai người.

Cô đem tất cả mọi chuyện đều xử lý tốt, tránh phát sinh nhiều chuyện về sau.

“Tôi chờ mong.” Anh ngửi được trên người cô tỏa mát ra một mùi hương nhàn nhạt, mùi của hoa hồng, “Lam tiểu thư, chúng ta tối hôm trước ở quán bar đã gặp mặt, cô có nhớ không?”

“Quán Bar?” Cô giơ tay nhắc chân đều là đã được dạy dỗ, xem vừa ưu nhã lại vừa phong tình vạn chủng, cô đem mấy sợi tóc đỏ trên trán rũ xuống đẩy ra sau tai, “Tổng giám đốc, có đúng như vậy không?”

“Cô quên?” Tân Tấn trong lòng có chút thất vọng, chỉ là trong nháy mắt mà thôi, “Cô mời tôi và bạn tôi hai ly rượu.”

Không sai, cô chỉ làm ra sợ hãi mà thôi, cô cũng không phải không nhớ anh.

“Ah, tôi nhớ ra rồi.” Ái Toa cười mỉa hoặc, “Khi đó tôi ngồi ở quầy rượu phải không? Tôi muốn trước khi rời đi mời hai người uống một ly.”

“Thật cao hứng khi cô đã nhớ ra.”

“Nếu không nhờ tổng giám đốc nhắc nhở, tôi thật đã quên!” Cô áy náy nói, “Không nghĩ tới tôi và tổng giám đốc rất có duyên, ở trong quán bar cũng nhìn thấy nhau.”

“Đúng vậy, làm cho người ta ngoài ý muốn. Ở đây thiếu thư kí đã lâu, hôm nay mới được bổ sung, lại còn là một cô gái xinh đẹp.” Tân Tấn thật lòng nói.

“Tổng giám đốc anh quá khen, Đài Loan này có rất nhiều cô gái xinh đẹp.”

Cô biết mình có dáng dấp không tệ, nhưng cô không nghĩ tới mình có thể đẹp như tiên.

“Có rất nhiều.” Anh gật đầu, “Cô ngày đầu tiên đi làm, nên thả lỏng, đừng làm cho thần kinh căng thẳng.” Nhìn cô đề phòng anh như vậy, anh khó chịu.

Đề phòng? Từ hình dung thật buồn cười, anh sẽ không ăn cô, cô làm sao lại đề phòng anh như vậy? Cho nên cô ấy chỉ khẩn trương mà thôi.

“Được.”

“Ngồi đi!” Anh chỉ xuống ghế salon, ý bảo cô ngồi. “Cô ngày đầu tiên đi làm, chúng ta ”Tâm sự một chút”.

“Tâm sự một chút?” Lòng mảy Ái Toa nhú lại, cô không hiểu tổng giám đốc và thư kí thì nói cái gì.

Lúc trước cô cũng làm như vậy, diễn qua rất nhiều người, ông chủ và thư ký “Tâm sự một chút”, tựa hồ có “Ý đồ bất chính”, chẳng lẽ anh cũng vậy sao? Anh muốn chiếm tiện nghi của cô sao?

Chỉ là. Nhìn vẻ mặt anh không giống, lúc trước ông chủ nhìn thấy cô, tựa như thấy một con cừu non, nước miếng muốn chảy ra.

“Đúng vậy, làm quen lẫn nhau rất tốt.”

“Được.” Nếu anh muốn nói chuyện, cô sẽ theo anh nói vài câu, “Xin mời tổng giám đốc nước trước, xem chủ đề tán gẫu là cái gì.”

“Chủ đề tán gẫu là tại sao cô đi quán bar, cô thấy như thế nào?” Anh tháo mắt kính xuống, vuốt vuốt mi tâm.

Nhìn ra được anh mệt mỏi, từ trước tới giờ cô đều rất hiểu lòng người, “Tổng giám đốc, tôi học qua phương pháp mát xa, nếu như anh không chê, tôi có thể giúp anh.”

“Mát xa sao?” Xem ra anh có một cô thư ký rất tốt.

“Đúng vậy, tôi có thể giúp cho anh.”

“Làm phiền cô, chỉ là không có tiền lương.” Tân Tấn đùa giỡn nói.

“Dĩ nhiên, tôi chỉ mát xa, sẽ không thu tiền tổng giám đốc.” Cô đi tới phía sau Tân Tấn, một tay giữ ở phía trán anh, tay kia ở phía sau đầu anh tìm lại.

Cô sử dụng sức lực vừa phải, Tân Tấn thoải mái, hai mắt nhắm nghiền, “Cô như thế nào đi quán bar?”

“Buồn chán!” Cô buồn chán, nhưng đây chỉ là một mục đích, mục đích còn lại cô muốn tạo ra lần gặp gỡ đầu tiên của anh và cô, làm cho anh có ấn tượng sâu sắc.

“Buồn chán?”

“Ừ.” Tay của cô vẫn hoạt động, “Khi buồn tôi thích đi uống rượu.”

“Nhìn ra tửu lượng của cô rất tốt.” Anh thấy cô uống 3 ly martini.

“Cũng được, tôi thích đi quán bar, âm nhạc và rượu làm cho tôi thả lỏng. Anh thoải mái sao?”

“Tốt, cảm ơn cô.” Cô mát xa rất tốt.

“Không cần khách sáo.”

“Hôm nào bạn trai cô không đi cùng, chúng ta có thể cùng nhau đi uống rượu.”

Anh không hiểu tại sao mình lại nói như vậy, anh thừa nhận cô có một ma lực hấp dẫn, anh tin tưởng có không ít người đàn ông vì dưới vẫy của cô.

“Bạn trai? A.” Ái Toa cười khẽ, “Tổng giám đốc thích nói đùa, nếu tôi có bạn trai làm sao tôi ngồi quán bar một mình? Tổng giám đốc cố ý phải không?”

Thật làm cho người ta ngoài ý muốn, cô không có bạn trai, “Thật xin lỗi.”

“Không sao, tôi chỉ là nói đùa, đừng coi là thật.”

Mặc dù cô vẫn cười, anh thấy được ánh mắt cô lạnh lùng, nụ cười không đi sâu vào lòng cô.

Anh luôn dõi quan sát người, anh biết Ái Toa là một người không thích cười.

“Thế nào? Tại sao vẫn nhìn tôi như vậy?”

Ái Toa vuốt ve mặt của mình, trên mặt cô có cái gì sao? Hay là anh nhìn thấy thứ gì?

“Tôi cảm thấy cô rất đẹp.”

“Tổng giám đốc, anh làm cho tôi vui vẻ đúng không?” Cô cười nhạt.

“Ánh mắt của cô không có ý cười, cô không thích nói chuyện với tôi sao?”

Ái Toa ngẩn người. Cô không phải đang cười sao? Vì sao anh nói trong ánh mắt cô không có ý cười, cô thật không hiểu.

“Có lẽ cô cảm thấy nói chuyện với tôi rất nhàm chán.” Tân Tấn đáng thương nói.

“Sẽ không!” Ái Toa vội vàng nói, “Rất xin lỗi làm cho anh có suy nghĩ này.”

“Cô tựa hồ rất tin lời người khác, tôi chỉ là nói đùa.” Anh vỗ vỗ bắp đùi của mình, “Bây giờ chúng ta nói tới công việc đi, yêu cầu của tôi rất đơn giản, cô chỉ cần làm xong việc tôi giao phó, thời gian thử việc sẽ thông qua.”

“Nghe không khó, nhưng làm thì có chút khó khăn.”

“Tôi tin tưởng vào năng lực của cô.”

6. Chương 6

“Cám ơn tổng giám đốc đã coi trọng, hi vọng tôi sẽ không làm anh thất vọng.” Cô nói xong câu đó, thì cửa bị đẩy ra, một người đàn ông bước vào.

“Tân Tấn, tôi nghe nói anh mới chọn được một cô thư ký xinh đẹp phải không? Tôi đặc biệt tới đây nhìn trộm một chút, có một cô gái xinh đẹp tất nhiên sẽ có một người đàn ông đẹp trai?”

Trang Duy An là bạn bè nhiều năm của Tân Tấn, mặc dù hắn là nhân viên Tân thị, nhưng mà hắn luôn luôn gọi thẳng tên của anh.

“Đúng vậy. Cô ấy rất xinh đẹp.”

“Có thật không? Tôi xem một chút ——” hắn sải bước đi tới trước mặt Ái Toa, nhìn thấy liền giật mình.

“Em, thật là đẹp! Tôi ngày mai sẽ tặng hoa hồng cho em?”

“Cám ơn, tôi không thích hoa.”

Xem tư liệu của Tân Tấn cô cũng biết những gì liên quan đến anh, cô rất rõ ràng, người đàn ông trước mắt này là một người phong lưu.

“Như vậy em thích cái gì? Nhẫn kim cương sao? Không, không.” Trang Duy An nghiêm túc lắc đầu, “Anh thề chỉ tặng nhẫn kim cương cho vợ của anh thôi, trừ phi em làm vợ của anh.” Trang Duy An nắm tay Ái Toa thật chặt.

“Duy An, cậu làm như vậy sẽ dọa cô ấy sợ.” Tân Tấn không nhìn nổi lên tiếng nói, “Lam thư ký, cô đi ra ngoài đi! Bàn làm việc của cô ở bên ngoài.”

“Được.” Áo Toa rút tay về, cười với hai người, rồi lui ra ngoài.

“Trời ạ. Không công bằng, tại sao thư kí của cậu lại xinh đẹp như vậy!” Hấn bắt bình nói lớn, hấn là một người đàn ông mê cái đẹp đến phát điên “Không công bằng, không công bằng.” Hấn tức giận mà nói.

“Cậu còn nhớ chúng ta gặp cô ấy ở quán bar không?”

“Quán bar.” Hấn nghĩ, “Cậu nói, tôi nhớ ra rồi.”

“Tôi nhìn thấy cô ấy, tôi rất kinh ngạc.”

“Này, Tân tấn! Chúng ta là bạn bè, tôi làm ở công ty của cậu nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao.” Hấn cười tặc tặc .

“Cậu tính nói cái gì?”

”Tôi nhớ được yêu cầu của tôi, cậu sẽ không cự tuyệt, đem thư ký mới của cậu nhường cho tôi đi, cậu biết tôi và cô gái xinh đẹp làm việc, thì rất hăng hái.

“Tôi cự tuyệt.” Anh lắc đầu.

“Uy! Cậu bình thường không như thế, lúc trước tôi nhìn trúng thư ký của cậu, cậu đều nhường cho tôi, bây giờ sao cậu lại hẹp hòi như vậy.” Hấn cực kỳ tức giận, Ái Toa là cô gái đẹp rất hiếm gặp, có Ái Toa bên người hấn, hấn nhất định sẽ vui vẻ.

“Tôi nói tôi cự tuyệt.”

“Cậu tại sao lại cự tuyệt. A! Tôi hiểu biết rồi, nhất định là bởi vì cô ấy quá đẹp, cậu không nhường cho tôi đúng không! Tốt, tốt, không sao.”

Khó có được Tân Tấn hứng thú với một người phụ nữ, thân là bạn bè của anh, hấn sẽ nghĩ biện pháp đem cô thư ký đó cho anh.

“Cô ấy rất đặc biệt.” Tân Tấn thản nhiên nói, hiện lên trong đầu anh đều là bóng dáng của cô.

“Đúng vậy, điểm này tôi thừa nhận, nếu đem cô ấy tặng cho cậu, tôi không có ý kiến.” Trang Duy An vỗ vai Tân Tấn.

“Duy An, lời này của cậu là có ý gì?” Tân Tấn nhú mày.

“Cậu cũng biết tôi thích phụ nữ, nếu hợp nhãn, tôi liền tung ra ”Ma chướng“, hơn nữa những cô gái xinh đẹp thì càng có nhiều gai, đạo lý này tôi hiểu nhưng còn cậu.” Ánh mắt hấn nhìn Tân Tấn, hấn có lúc hoài anh có phải vẫn là “xử nam”.

“Ý của cậu là tôi sẽ bị cô ấy gạt?” Anh không cảm thấy Ái Toa gạt anh, “Cô ấy nếu như gạt tôi, quyến rũ tôi, cô ấy cũng sẽ giống như mấy thư ký khác, ngồi ở trên đùi của tôi, vuốt ve bộ ngực của tôi.”

“Không, không, cậu sai lầm rồi.” Trang Duy An lắc lắc ngón tay, “Đầu tiên cô ấy sẽ dùng một ít thủ đoạn với cậu. Sẽ không trực tiếp ngồi lên đùi cậu.”

” Kinh nghiệm của cậu tựa hồ rất phong phú.”

“Dĩ nhiên, oa ha ha.” Hấn cười to, “Nếu như so với cậu, Tôi tốt hơn nhiều rồi.”

“Đúng rồi, chuyện của tình phiến như thế nào?”

“Trải qua khảo nghiệm đã OK rồi, mấy ngày nữa sẽ đưa cho cậu, khỏi tình phiến này nhất định tăng lợi nhuận cho công ty của chúng ta.”

“Hiện tại ngành điện tử không giống như lúc trước thành công, công ty đầu tư rất nhiều tiền mới nghiên cứu ra tấm tình phiến này.”

“Người bên ngoài rất muốn có tấm tình phiến này.”

“Đúng, bọn họ muốn có nó bằng bất cứ giá nào, không thể nào chờ nó ra trên thị trường mới có thể mua được.”

“Cậu nói có lý, phải suy tính cẩn thận, họ chỉ cần bỏ ra ít tiền đã mua được tấm tình phiến này.”

Tân Tấn vô cùng tin tưởng Ái Toa, tất cả mọi việc đều giao cho cô xử lý.

Hôm nay Tân Tấn không tới công ty, tầng mười đều trống, chỉ có một mình Ái Toa mà thôi.

Dĩ nhiên, đây là một cơ hội tốt nhất với Ái Toa, cô ở Tân thị làm mấy ngày, đã quan sát toàn bộ Tân thị, bao gồm những nơi có máy quay.

Tầng mười cô càng đều tra cẩn thận.

Cô đi làm phòng làm việc của Tân thị, bắt đầu tìm kiếm tấm tình phiến.

Cô bắt đầu tìm trên mặt bàn, trong ngăn kéo, hộc tủ. Hoàn toàn không thấy bóng dáng tấm tình phiến.

Đáng chết, Tân Tấn đem tình phiến giấu ở đâu rồi! Chẳng lẽ anh không đặt tình phiến ở công ty? Cả phòng làm việc bị cô tìm hết rồi, đều không có gì cả.

Có khả năng ở nhà anh?

Ái Toa cảm thấy khả năng này cũng không cao, nhưng cô cũng không loại bỏ.

Cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, một tiếng nữa Tân Tấn sẽ trở lại, cô phải dọn dẹp sạch sẽ chỗ này.

Sửa sang lại phòng làm việc xong, cô đi ra ngoài.

“Giở trò quỷ gì trời! Ông chủ quên đem văn kiện quan trọng tới Đường thị, hừ! Thật không giống tác phong của hần.” Trang Duy An vừa đi lấy vừa oán trách.

Mới vừa rồi hần ở trong phòng làm việc nhận được điện thoại của Tân Tấn, muốn hần đi tới phòng làm việc của anh, cầm văn kiện đưa đến Đường thị, hần từ chối, bởi vì đã có thư ký của Tân Tấn đưa đi.

Nhưng Tân Tấn lại nói cho hần biết, Ái Toa đi làm bằng tàu điện ngầm, vẫn là hần đưa tốt hơn.

Hần vừa đi tới cửa văn phòng của Tân Tấn, liền gặp Ái Toa trong phòng làm việc đi ra.

Nhìn thấy Trang Duy An, Ái Toa giật mình, nhưng cô trấn tĩnh lại.

“Phó quản lý Trang.”

“Này.” Trang Duy An cười, không hỏi nguyên nhân, “Tổng giám đốc gọi tôi tới giúp anh ta tìm một phần văn kiện đưa đến Đường thị, cô biết văn kiện để ở đâu không?” Hần hỏi.

Công ty bọn họ và Đường thị hợp tác, Tân Tấn và tổng giám đốc Đường thị quen nhau.

“Văn kiện?” Ái Toa nhăn mày, “Tổng giám đốc không có giao phó.”

“Đáng ghét!” “Cô có biết không? Làm một cô gái đẹp đúng là có ưu thế, rõ ràng là công việc của cô, nhưng lại rơi vào trên người của tôi, cậu ta gọi ta lái xe đem văn kiện đưa đến Đường thị.” Trang Duy An oán trách với Ái Toa.

“Rất xa sao?”

“Dĩ nhiên rất xa, lái xe mệt chết đi.” Hần lắc đầu một cái, “Thôi, tôi nhận! Ai kêu tôi muốn đi làm ở công ty này, ai kêu tôi không phải ông chủ, ai kêu cậu ta trả lương cho tôi Lam tiểu thư, cô không biết đồ để ở đâu, tôi tự tìm.”

“Vậy tôi đem văn kiện của tổng giám đốc phân phó đi làm.”

“Ừ.”

Hắn mở cửa đi vào phòng làm việc của Tân Tấn, trên mặt hắn là trò chuyện vui vẻ, nhưng nội tâm hắn vẫn nghi ngờ cô.

Nếu Tân Tấn không có ở trong phòng làm việc, vì sao cô ấy phải đi vào phòng làm việc của Tân Tấn, hơn nữa khi cô nhìn thấy hắn, làm cho cô hoảng sợ.

Cô vào đây có mục đích gì, chỉ là. . . . Anh hồi nghi cô, anh nhất định phải điều tra cô.

“Kiều tiểu thư, Phó quản lý tìm cô.”

“Tìm tôi?”

Đôi lông mày thanh tú của Kiều Nhu nhíu lại, ở Tân thị, chức vị của cô là hoàn toàn độc lập.

Chuyên môn của cô là thiết kế phần mềm, thỉnh thoảng có giải mật mã.

“Đúng vậy.” Đồng nghiệp truyền lời nói tiếp: “Phó quản lý hi vọng cô mau đến sớm.”

Cô ở trong công ty có rất nhiều đãi ngộ, đi làm chưa tới hai tháng liền có phòng riêng, dù sao ở phương diện này thiếu người, mà cô có thực lực, người có thực lực thì có thể cùng công ty trao đổi điều kiện, đây không phải thay đổi nguyên tắc và điều luật.

“Hắn có nói chuyện gì không?”

“Không có.”

“Được rồi!” Kiều Nhu vuốt vuốt mi tâm, chỉ cần không cần hẹn cô, uống cà phê, cô đều có thể chấp nhận, dù sao thời gian này cô bị Tô Chí Xuyên làm phiền ngủ không được. “Tôi lập tức đi.”

Cô đem bản thiết kế trong máy tính đều cài mật mã, mới đi khỏi phòng làm việc của mình, cô không phải sợ người tiến vào, cũng không phải phòng bị quá mạnh mẽ, cô chỉ bảo vệ chính mình mà thôi.

Đi thang máy lên tầng mười một, tới trước cửa phòng làm việc của Trang Duy An, cô gõ cửa tiến vào ——

“Phó lý, có chuyện gì không?”

“Không có việc gì không thể mời cô uống ly cà phê sao?” Trang Duy An cười đáp, hắn mặc dù thích phụ nữ đẹp, nhưng cô gái như Kiều Nhu, hắn chọc không nổi.

“Theo tôi được biết, cà phê trong công ty đều cùng một nhãn hiệu, trừ phi phó lý mua thêm, vậy thì tôi sẽ uống.” Cô không khách khí ngồi ở trước mặt Trang Duy An, “Nói đi, phó lý tìm tôi có chuyện gì? Tôi không tin anh chỉ đơn thuần mời tôi uống cà phê.” Cô bắt chéo hai chân.

“Kiều Nhu, cô có thể không cần thông minh như vậy không?” Tay của hắn vuốt ve mái tóc dài của cô.

“Thông minh?!” Kiều Nhu kéo tay hắn ra, “Phó lý, nếu không phải tôi hiểu anh, tôi cho là anh đang quấy rối tình dục tôi.”

“Ha ha. . . .” Hắn cười vài tiếng, “Những người khác tôi có thể kiểm chút tiện nghi, nhưng với cô. . . . Tôi chọc không nổi. Được rồi, cô đã nói như vậy, tôi liền nói thật.”

“Tôi rửa tai lắng nghe, tôi hi vọng, tôi không nghe được từ trong miệng anh, đem tôi đi xào nấu.” Kiều Nhu nhạo báng nói.

“Khư. . . . Tôi mới sẽ không.” Trang Duy An nói, “Đừng cho là tôi không biết, bên ngoài công ty có rất nhiều người mời cô, nếu tôi đuổi việc cô, sẽ cho các công ty khác cơ hội.”

“Anh quá đề cao tôi.” Cô nghịch tóc mình.

“Cô không phải như vậy sao? Cần gì khiêm nhường! Nói thật ra, công ty thành lập lâu như vậy, chỉ có cô đi làm chưa tới hai tháng đòi tôi tăng lương cho cô.”

“Anh có thể không cho.”

Cô chỉ nói tiền lương thôi mà, cô cũng không phải là ông chủ.

“Nếu cô không nắm chắc, cô dám làm như vậy sao?” Hấn chế nhạo, “Chỉ do công ty vô năng, nên hoàn toàn khuất phục cô.”

“Anh nói giống như tôi là bà đồng (bói) vậy.”

“Trở lại chuyện chính, tôi hi vọng cô giúp tôi tra người mới nhận chức thư ký tổng giám đốc Lam Ái Toa.”

“Thế nào? Muốn người ta sao? Cần Lam tiểu thư làm quà sinh nhật của anh sao?”

“Không phải, tôi có mười lá gan, cũng không dám thích người phụ nữ của ông chủ thích, chỉ là tôi có chút nghi ngờ cô ấy.”

Mặc dù hấn xem qua bảng lý lịch của cô, nhưng quá mức với đơn giản, hấn tin tưởng có ẩn tình khác, nếu không cô sẽ không vào phòng của Tân Tấn khi cậu ta không có ở đó?

Gián điệp thương mại! Đây là suy nghĩ của hấn.

“Có nghi ngờ sao anh không đi hỏi phòng nhân sự?” Cô nói thật. “Hơn nữa anh biết, ông chủ anh thích cô ấy, anh đi điều tra cô ấy, không sợ cô ấy nói lại à.”

“Nói thì nói như thế, nhưng tôi vẫn rất hoài nghi! Kiều tiểu thư, nếu như phòng nhân sự không thể trả lời, cô cho rằng tôi có thể tìm ai?”

“Tôi thấy rất tốt vì anh đã biết nhìn xa.” Kiều Nhu chơi đùa tay của mình, “Tôi nhớ công việc tôi không bao gồm cái này.”

“Tôi hiểu.” Trang Duy An đưa cho cô một tờ chi phiếu, mỗi lần muốn cô làm cái gì, cô sẽ đòi tiền công, “Như vậy đủ chưa?”

“Được.” Nhìn thấy tiền, cô lộ ra nụ cười đắc ý, đem chi phiếu bỏ vào bóp da, “Tôi sẽ điều tra ra manh mối cho anh sớm nhất.”

Cô không ngần ngại vì người ta nói cô yêu tiền, dù sao đây cũng là sự thật.

“Cám ơn.”

Bị Trang Duy An bắt gặp, Ái Toa ảo não.

Cô đã đặc biệt thiết kế tỉ mỉ, không có bất kì sai lầm nào, nhưng cô không ngờ rằng Trang Duy An là bạn bè thân thiết nhất của Tân Tấn.

Hấn và Tân Tấn là bạn thân. Không, Tân Tấn tin tưởng hấn, bởi vậy hấn mới có thể đi vào phòng làm việc của anh.

Không sao cả, cùng lắm thì cô giết Trang Duy An, Ái Toa hí hóp mắt lại.

Nhiệm vụ của cô không cho phép thất bại.

Cô là sát thủ, cô không thích nhìn máu tanh, nếu cô động thủ, đó là Trang Duy An ép cô.

Đúng vậy, cô là sát thủ. Tỏa Kiều dạy cô phải tuyệt đối lãnh khốc, hấn dạy cô, nổ súng giết người sẽ không có bất kỳ một giọt nước mắt, cho nên mấy năm qua, cô đã quên nước mắt là cái gì rồi.

7. Chương 7

Bình thường Ái Toa đi làm đều là rất đúng, nhưng hôm qua cô uống quá nhiều rượu, cho nên cái đầu sắp nổ tung, cô thậm chí còn nghe được tiếng ong ong.

Trên tay cô cầm túi xách hiệu LV, mang một đôi giày cao gót ba tấc, cả người Ái Toa thoát nhìn rất tinh tảo và gọn gàng, nhưng chỉ có cô mới biết, cô quả thật sắp chết rồi.

“Lam tiểu thư.”

Giọng nói quen thuộc làm cho cô dừng lại bước chân, cô biết Tân Tấn đang gọi cô ở phía sau.

Ái Toa quay người lại, giày cao gót đập lên gạch vỡ, cả người ngã về phía sau.

“Lam tiểu thư.” Thấy tình hình như thế, Tân Tấn muốn đỡ cô, nhưng đã chậm.

“Oh!” Ái Toa ngã trên mặt đất, cô kêu đau một tiếng, mắt cá chân bị trật, cô đứng dậy không được, chỉ có thể ngồi ở dưới đất.

“Cô không sao chứ?” Tân Tấn quan tâm nói, đem Ái Toa đỡ qua một bên ngồi.

“Tôi hi vọng là không có việc gì, nhưng thành thật mà nói, tôi không tốt lắm.” Cô cười khổ một tiếng, “Chân của tôi rất đau.” Cô xem chân của mình, tiếp theo ánh mắt nhìn quần bó của mình, xem ra còn rất nhiều tổn thương.

Quần bó rách, lộ ra hai đùi trắng nõn nàng, Tân Tấn cũng nhìn thấy.

“Tôi giúp cô ấn vào!” Hai tay Tân Tấn di chuyển đến mắt cá chân của cô, giúp cô xoa bóp, “Xem ra hai chúng ta thật sự rất có duyên, cô đi làm ngày đầu tiên giúp tôi xoa bóp, hôm nay đến lượt tôi giúp cô, chúng ta coi như bằng nhau.” Hắn cười nói.

“Bằng nhau?” Xem ra ý thức của cô chưa rõ ràng, “Tổng giám đốc, tôi không hiểu ý của anh.”

“Cô tối hôm qua đi ăn trộm sao?”

“Trộm.” Cô nhú lông mày, sớm biết vậy cô uống ít một chút được rồi.

Tân Tấn cẩn thận nhìn Ái Toa, “Áo của cô cài sai nút.”

“Oh!” Đáng chết! Cô nên nhìn lại.

“Tôi đỡ cô vào công ty.”

“Không, nếu như có thể tôi muốn xin nghỉ.” Cô không có thói quen nhếch nhác gặp người.

“Đã tới công ty rồi, đừng xin nghỉ, cô xin nghỉ còn phải trừ tiền lương.”

“Tổng giám đốc, bộ dáng tôi đã như vậy, không thích hợp đến công ty.”

“Cô trở về?”

“Ừ. Muốn trở về ngủ một giấc.”

“Ngủ một giấc.” Tân Tấn suy nghĩ, anh ôm lấy Ái Toa.

Ái Toa bị dọa sợ, “A ——”

“Trong phòng làm việc của tôi có phòng nghỉ ngơi, cô ở trong đó nghỉ trưa, thấy thế nào?”

“Này.” Cô có chút chần chờ, Tân Tấn đã ôm cô sai bước đi vào công ty.

“Lam tiểu thư, có hứng thú đi uống một chén không?” Trang Duy An chào hỏi Ái Toa.

Ái Toa lễ phép gật đầu, “Không, hôm nay tôi có việc phải làm, không thể tan sở đúng giờ.” Hôm qua cô ngủ một giấc, đã quá ngại rồi, hôm nay cô phải đem công việc làm cho xong.

“Ai nha. Cô làm nhiều như vậy làm gì ! Kiếm cho công ty không được bao nhiêu tiền, cô cầm bao nhiêu tiền làm bấy nhiêu việc, đây chính là nguyên tắc của tôi.” Hắn cười phóng đảng cực kỳ.

“Hả? Đây chính là nguyên tắc của phó lý sao?” Trải qua cuộc nói chuyện ngày hôm trước, cô liền cảnh giác Trang Duy An .

Trang Duy An có giao tình rất tốt với Tân Tấn, cô tin tưởng hắn trèo lên vị phó lý, là nhờ vào năng lực của hắn. Hắn tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài —tùy tiện thế này, hắn là khẩu Phật tâm xà, cô phải cực kỳ cẩn thận.

“Tất nhiên.” Hấn gật đầu, lộ ra nụ cười tiêu sái.

Quả nhiên. Càng đẹp thì càng nhiều gai!.

“Cứ như vậy, phó lý anh không phải mỗi đêm làm tới sáu giờ sáng hôm sau đi?”

“Ách. Ha ha. Lam tiểu thư, cô thật biết đùa.”

“Là anh nói, cầm bao nhiêu tiền làm bao nhiêu chuyện.”

“Được rồi! Tôi sẽ suy tính đề nghị của cô.” Hấn chỉ nói muốn suy tính mà thôi, tuyệt đối sẽ không làm theo.

“Tổng giám đốc ở trong phòng làm việc sao?”

“Đúng vậy.”

“A, vậy thì thật là tốt! Tôi có chuyện muốn tìm cậu ta, cô suy nghĩ đi, tan việc có muốn đi uống với tôi hay không.” Hấn phát phát tay, không gõ cửa, liền đi vào phòng làm việc của Tân Tấn.

Nhìn hấn biến mất ở cửa, Ái Toa hí hóp mắt lại, cô tuyệt đối không cho phép có người quấy phá kế hoạch của cô.

“Chào. Tổng giám đốc, hôm nay tôi tới đây chào hỏi anh nè.” Trang Duy An nhìn Tân Tấn đang xử lý công việc nói, “Ah? Cái này là cái gì? Bàn làm việc của cậu sao lại có cái này, thật là không thể tưởng tượng nổi.”

Trên bàn đặt một bình hoa, trong bình hoa đều là hoa hồng.

“Ái Toa để lên.”

“Ái Toa?” Nghe được hai chữ này, Trang Duy An không bắt ngờ, nhìn Tân Tấn đã động tâm rồi, hiện tại hấn kêu anh thu tay lại, sẽ rất khó khăn!” Cô ấy không phải không thích hoa hồng sao?

Bất kể như thế nào, vì bạn bè, vì công ty, hấn phải làm tròn bốn phận của mình.

“Đúng vậy. Rất đặc biệt, cô ấy nói cô ấy thích màu đỏ.” Nhớ tới Ái Toa, khóe miệng anh giương lên nụ cười nhàn nhạt.

“Tôi cũng nghĩ màu đỏ rất thích hợp với cô ấy, Tân Tấn. Tôi có việc muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?” Nghe được Trang Duy An nói bằng giọng điệu nghiêm túc, Tân Tấn ngẩng đầu lên.

“Liên quan đến Lam Ái Toa, tôi hi vọng cậu đừng tin tưởng cô ấy quá mức.” Hấn nói lên lời khuyên của mình. “Ngày hôm qua cậu ôm cô ấy vào công ty, đã truyền đến tai toàn công ty, dĩ nhiên.” “Yếu Diệu Thực Nữ Quân Tử Hảo Cầu“, tôi biết cậu thích cô ấy, chẳng qua tôi nói cho cậu biết cô ấy không tầm thường.”

“Tôi có thích Ái Toa không đó là việc của tôi, tôi tin tưởng Ái Toa là một chuyện khác, cậu nên biết nguyên tắc của tôi.” Tân Tấn tức giận.

“Tôi hiểu rõ, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ, cậu là một cấp trên rất có thực lực.”

“Duy An, tại sao cậu lại nói với tôi những lời này?” Anh dừng tay lại động tác, đi tới bên cạnh Duy An.

“Cái này.” Hấn lấy ra một phần văn kiện bên trong tây trang, “Tôi nghĩ cậu nên xem cái này, nếu tôi là cậu, tôi sẽ đề phòng Ái Toa.”

Tân Tấn nhăn mày, ngón tay thon dài lật văn kiện, trên đây ghi chép tất cả bối cảnh của Ái Toa, mặc dù không có chi tiết, nhưng cũng đủ biết được mục đích của Ái Toa.

“Cô ấy muốn tình phiến, cậu xem xong sẽ rõ.”

“Làm sao cậu có được cái này?” Anh xem hết văn kiện, đem chúng đặt lên bàn, “Tại sao chưa được sự đồng ý của tôi, cậu lại điều tra Ái Toa?”

“Cậu đang chỉ trích tôi, cậu biết không?” Duy An chỉ ra một sự thật.

“Cậu không nên làm như vậy.”

“Không nên làm như vậy? Hừ!” Hấn hừ lạnh một tiếng, “Cậu phải biết tôi không chèn ép cô ấy, có được phần văn kiện này tôi cũng tốn một ít tiền.”

“Ai đưa cho cậu?”

“Kiều tiểu thư.”

8. Chương 8

“Tốt, tôi đã hiểu rồi.” Anh gật đầu, “Cậu đi ra ngoài đi.” Khi thấy được văn kiện này, anh rất là tức giận.

“Cậu định xử lý cô ấy ra sao? Cô ấy quá nguy hiểm.”

“Từ từ đã!”

“Nếu như là cậu của trước kia, cậu đã khai trừ cô ấy để bảo toàn cho công ty, nhưng bây giờ cậu không làm được, đúng không?” Trang Duy An nói, “Tân Tấn, cậu đã thay đổi!”

“Tôi không có.”

“Có, cậu có!” Hấn chỉ vào mặt Tân Tấn, “Nếu đối tượng là người khác, cậu sẽ không nhân nhượng, cậu thật sự đã trúng độc rồi, cậu bị tình yêu làm ù quán rồi.”

“Duy An ——”

“Tôi nói lại lần nữa, cậu định làm gì? Tôi hi vọng đáp án của cậu sẽ không làm cho tôi thất vọng.”

Tân Tấn lắc đầu, “Tôi không biết.”

Nội tâm của anh giằng xé, có tức giận, có bi thương, còn có cảm giác mất mát, anh hoàn toàn không nghĩ tới Ái Toa đến đây là có mục đích.

“Cậu hãy quyết định sáng suốt đi, cho dù phần văn kiện đó có sai, nhưng thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

“Tôi biết.”

“Nghe lời cậu nói như vậy, cậu không biết phải làm gì sao?”

“Tôi định đánh cược rốt cuộc cô ấy có yêu tôi hay không.” Anh nặng nề nói, nếu quả thật là như thế, tôi hi vọng, tôi sẽ trở thành người thắng cuộc.

“Cậu điên rồi!” Hấn tức điên lên, “cậu biết rõ cậu đặt một quả bom hẹn giờ, mà cậu vẫn làm như vậy? Được! Cậu nói cậu phải đánh cược, nếu cậu là người thua cuộc thì cậu phải làm như thế nào? Tinh phiến là cậu hạ lệnh khai thác, cậu biết tấm tinh phiến này đối với công ty chúng ta tốt bao nhiêu không?” Trang Duy An hết sức kích động, “Nếu như cậu thua, cậu sẽ đem tinh phiến này tặng cho người ta phải không?”

“Tôi không biết.” Tân Tấn chỉ dám nghĩ mình thắng mà thôi.

“Được, cậu là ông chủ, cậu quyết định đi, tôi không còn gì để nói, dù sao tôi cũng đã nói hết rồi.”

“Cám ơn cậu, Duy An.” Anh chân thành cảm ơn.

“Thay vì cảm ơn tôi, tôi muốn cậu làm theo lời của tôi.” Hấn nói xong liền rời khỏi phòng làm việc của anh.

“Ái Toa, hôm nay cô có chuyện gì sao, tại sao cô lại đứng ngồi không yên?”

“Vậy sao?” Cô sờ sờ mặt của mình, “Tôi có sao?” Cô ăn khối sushi mỉm cười nói, trong đầu cô nghĩ làm như thế nào để đem tấm tinh phiến thu vào tay.

Trang Duy An sinh nghi với cô, mà cô hiện tại phải xem, Tân Tấn rốt cuộc có biết mục đích cô đảm nhận chức vị thư kí của anh hay không.

Theo cô quan sát, lời nói cử chỉ của anh đều bình thường, anh còn chưa biết chuyện gì mới đúng?

“Vị cá sushi ăn ngon không?” Tân Tấn hỏi.

“Ăn ngon, mùi vị không tệ.”

“Câu trả lời của cô tôi có thể xác định, cô đang đi vào cõi thần tiên, cô đang ăn là trứng cá sushi.”

“A. . . .” Đáng chết, cô sao lại có thể sai lầm như thế này, “Này. . . . Rất xin lỗi.”

“Đang suy nghĩ cái gì? Có thể nói cho tôi biết không?” Tân Tấn ngồi đối diện cô dịu dàng hỏi, thuận tay đẩy sợi tóc của cô ra sau tai, “Có lẽ tôi có thể giúp cô giải quyết vấn đề.”

Nếu cô thừa nhận thân phận của mình, nói ra mục đích của cô, thì chuyện đó cũng rất dễ giải quyết.

“Vấn đề?” Cô thản nhiên cười, “Tôi không có vấn đề gì cả! Tôi đang suy nghĩ công việc của Phó tổng rất nhẹ nhàng, nhưng lại cầm tiền lương rất cao?”

“Cô hâm mộ cậu ta?” Anh biết Ái Toa đang nghĩ cái gì, cô chỉ thuận miệng nói ra một lí do mà thôi.

“Tiên sinh, thật xin lỗi. . . . Có cần châm rượu nữa không?” Phục vụ nhìn cái ly trống rỗng để trước bàn của hai người, lễ phép hỏi.

“Cám ơn.” Anh nói ý bảo phục vụ rót đầy rượu.

“Cũng không nói là hâm mộ, chỉ là cảm thấy không công bằng mà thôi. Nhưng tôi tin tưởng Phó tổng làm được rất nhiều việc.”

“Trên căn bản, tôi không có ý kiến gì với Duy An, cậu ta không mặc âu phục, không đến công ty tôi không có ý kiến, chỉ cần cậu ta làm tốt công việc của mình là được rồi.”

“Anh rất hài lòng với cậu ta?”

“Không hài lòng làm sao có thể làm việc với cậu ta lâu như vậy được!” Anh giơ ly rượu lên, “uống một ly.”

“Ừ. . . . Anh biết tử lượng của tôi, nếu không tôi còn tưởng anh muốn tôi uống say !” Cô đùa giỡn nói.

“Không nói gạt cô, tôi là có ý tứ kia.” Anh nhú mày, “Mấy ly Martini cũng không làm cô say, tôi sợ cô còn chưa say chính tôi đã say trước.”

“Tổng giám đốc, anh rất thích nói đùa. . . .” Lời của anh nói làm có Ái Toa cảm thấy lúng túng, cô dùng nụ cười để che dấu sự tâm hồn rung động.

Cô là sao đây, anh đối xử với cô dịu dàng, cô đã cảm động

Cô nhất định phải loại bỏ tình cảm này, nếu không cô sẽ không thể làm việc được.

Mặc dù cô biết mình nên làm gì, nhưng nội tâm của cô bắt đầu do dự, cô muốn luyện thành sát thủ, từ nhỏ cô phải vô tâm, vô tình, vô lệ, nhưng. . . . Cô bắt đầu cảm thấy nội tâm ấm áp.

Trong đầu đã hiện lên mấy tiếng vang —— đáng chết! Cô chẳng lẽ đã bắt đầu trầm luân? Chỉ cần cô động tâm, kế hoạch của cô sẽ rất khó thành công.

Cô cắn chặt môi dưới, nắm chặt quả đấm, ý đồ dùng đau đớn để thức tỉnh ý trí, nhưng là cô không có cách nào quay đầu lại nữa rồi. . . .

Sẽ không, sẽ không, cô ở chỗ thiếu gia huấn luyện thành sát thủ cao cấp nhất, cô chưa làm gì sai! Ái Toa không ngừng nói với chính mình.

“Đừng cần nữa!” Nhìn thấy cô cắn môi mình đến chảy máu, anh thấy đau lòng.

Tay của anh chạm vào môi cô, cô đang suy nghĩ sâu xa, theo phản xạ cô cắn ngón tay anh.

Hoàn toàn xuất phát từ phản xạ tự nhiên, Ái Toa nghe Tân Tấn kêu đau, mới phát giác mình làm ra chuyện gì.

“Thật xin lỗi!” Cô lần đầu tiên bối rối như vậy, Ái Toa vội vàng lấy khăn giấy trong túi ra, lau máu trên tay anh, “Tôi không phải cố ý.”

“Oh.” Tân Tấn nhú chặt lông mày, anh hoàn toàn không ngờ tới cử động của cô, “Cô nếu như là cố ý, tôi nghĩ tôi sẽ không còn gặp lại ngón tay của mình.” Anh miễn cưỡng lộ ra nụ cười.

“Tôi có thể làm gì để bồi thường cho anh?” Cô không phải cố ý, đây chỉ là phản xạ trong tổ chức huấn luyện ra.

“Bồi thường?” Ách. Cấn rất sâu, rất may là máu đã không còn chảy, “Cô làm cái gì để bồi thường cho tôi?”

“Này.” Ái Toa cúi đầu, trên mặt là áy náy.

“Cô rất phiền não?”

“Có một chút.” Cô gật đầu. Làm thương tổn Tân Tấn, cô rất lo lắng, so với việc cô giết người, cô càng thống khổ hơn.

Nếu cô có định lực chưa đủ, không cách nào phòng vệ mình, có lẽ. Cô sẽ từng bước từng bước nhảy vào nạn kiếp bất phục.

Không được, cô không thể phản bội thiếu gia! Cô phải mau hoàn thành nhiệm vụ thiếu gia giao.

“Được rồi, coi như tôi chịu thiệt một chút, cô chỉ cần đồng ý yêu cầu của tôi là được.” Anh cười, hoàn toàn không để ý ngón tay bị thương, “Như vậy cô sẽ không thua thiệt, dù sao ngón tay của tôi thiếu chút nữa đứt ra luôn!”

“Tốt, tôi đồng ý.” Ái Toa gật đầu, trong nháy mắt, cô do dự nhìn Tân Tấn.

“Yên tâm, tôi sẽ không làm chuyện gì với cô đâu.”

“Ừ.”

“Cám ơn tổng giám đốc đưa tôi về nhà, nhà tôi ở trên lầu.” Ái Toa chỉ tòa Cao ốc trước mặt.

“Nơi này hoàn cảnh rất tốt, đây là khu dân cư cao cấp.” Theo như anh biết, giá phòng ở đây rất đắt.

“Phải không, tôi chỉ là mướn phòng, dù sao tiền lương cũng rất ít?”

“Nếu như mướn phòng giá cả cũng rất ới đúng! Cô đủ tiền trả sao?”

“Ý của tổng giám đốc là. Anh giúp tôi trả sao?” Ái Toa hỏi dò. Đi làm hơn một tháng, cô có thể nhìn ra Tân Tấn thích cô, chỉ là không biết đến trình độ nào mà thôi, cô có thể lợi dụng anh ở điểm này.

“Không!” Tân Tấn lắc đầu, “Ái Toa, tôi biết cô cũng sẽ không đồng ý.”

“Tổng giám đốc, anh nói đúng rồi.”

“Đã như vậy, cần gì phải hỏi?”

“Chỉ là tò mò thôi, tổng giám đốc, vậy tôi đi vào trước.” Cô phát phát tay với tân tấn.

“Đợi chút.”

“Chuyện gì?” Cô xoay người lại.

“Cô còn nhớ rõ, cô ở trong phòng ăn đã đồng ý gì với tôi không? Bây giờ tôi đòi thường.”

“Nhanh như vậy, được rồi! Tổng giám đốc mời nói!” Cô chờ Tân Tấn mở miệng.

Ai ngờ đợi nửa buổi, Tân Tấn cũng không có mở miệng, chỉ là đứng ở bên cạnh cô.

“Anh. Làm cái gì?” Nhìn anh cúi đầu, cô thật luống cuống.

Trái tim của cô bắt đầu nhảy lên kịch liệt, nhìn gương mặt anh từ từ phóng đại.

“Tôi muốn cô.” Anh hôn môi cô, nếm mùi vị son môi của cô.

Không muốn mình hù dọa cô, anh thả chậm động tác của mình, tay nâng đầu cô, lưỡi thâm nhập vào trong miệng cô.

“Ừm.” Ái Toa phát ra một tiếng ưm, hôn môi cô cực kỳ xa lạ, thiếu gia chưa bao giờ hôn qua cô.

Có lẽ, điều này đại biểu là một loại cảm kích.

Nếu Tỏa Kiều hôn cô, liền đại biểu hẳn yêu cô, nhưng. Thiếu gia của cô sẽ không yêu bất cứ ai, hẳn chỉ yêu chính mình.

Không khí trong buồng phổi của cô đã hết, cô liều mạng hô hấp, nhưng động tác lại vụng về.

Cho đến khi anh buông cô ra, Ái Toa mới phản ứng làm cho anh cảm thấy kinh ngạc.

Cô xinh đẹp như vậy, nếu ” hôn môi” thì cô sẽ không phải là lần đầu tiên, nhưng phản ứng của cô lại ngoài dự đoán của anh.

Cô cơ hồ cả người cứng lại, giống như pho tượng búp bê, ngơ ngác nhìn anh.

“Anh ——”

“Anh ——” lỗ tai của cô nóng quá, mặt nóng quá, môi bị anh hôn có cảm giác sưng lên.

“Mặt của cô đỏ.” Cô như vậy rất bất đồng với bình thường, nhìn ra được cô rất hết hoảng.

Tay của anh vuốt ve mặt của cô, “Cô tựa hồ rất hết hoảng.”

“Không, tôi không có.” Ái Toa mạnh miệng nói, “Cái này thì có cái gì hết hoảng, mọi người đều là người lớn không phải sao?” Co làm ra biểu tình rất lỗi đời, nhưng lại thất bại.

“Cô nói không sai, mọi người đều là người lớn, có thể theo đuổi thứ mình muốn.” Anh lần nữa hôn lên má của cô, “Mà cô chính là thứ tôi muốn.”

Câu nói của anh làm chấn động cô, linh hồn của cô.

Tân Tấn nói —— anh muốn cô sao? Anh thật sự muốn cô sao? Từ lúc anh ôm cô vào công ty, trong lòng cô liền bắt đầu có một chút ấm áp.

Nhìn anh ngồi lên xe, nội tâm Ái Toa kích động, cho tới bây giờ chưa có ai “muốn” cô, cô không biết “ấm áp” là cái gì, nhưng. Anh cho cô rồi.

Cô đi vào phòng, ngồi chồm hổm trên mặt đất nhẹ giọng khóc sụt sùi.

Chờ yêu cô. Cô không phải là một người phụ nữ đáng để yêu, mặc dù Ái Toa muốn dò xét Tân Tấn thích cô tới cỡ nào, nhưng hiện tại cô hối hận rồi.

Anh yêu cô, không còn gì để bàn cãi, đó là ràng buộc, nhưng cô. Nếu có ràng buộc này cô không có cách nào rời đi?

Nhưng vào lúc này, điện thoại Ái Toa vang lên.

Bài “Hạnh phúc” là bài cô thích nghe nhất, cô đem nó làm thành tiếng chuông điện thoại.

“A lô.” Cô tiếp nhận cuộc gọi.

“Ái Toa ——”

“Thiếu gia!” Giọng nói lạnh thấu xương, cô biết đó là giọng của Tỏa Kiều, chỉ có giọng nói của Tỏa Kiều âm thanh mới lạnh như thế, nghe rất vô tình, làm cho người ta toàn thân rét run.

“Chuyện đó làm như thế nào rồi?”

“Này.” Ái Toa nuốt nước miếng, “Thiếu gia, tôi.” Cô không muốn tiếp tục nữa, cô hi vọng Tỏa Kiều có thể đổi người, bởi vì tiếp tục nữa, cô căn bản xuống tay không được.

” Ái Toa, thế nào?!”

“Không. Không có gì.” Cô lắc đầu, lời nói trong miệng toàn bộ nuốt xuống, “Thuộc hạ hành sự bất lực, cho nên cần thêm một ít thời gian?”

“Đối phương đã thúc giục, ta hi vọng cô đừng lãng phí quá nhiều thời gian, ta tin tưởng cô hoàn thành thời gian không lâu như vậy.”

“Thuộc hạ vô năng!”

“Cho cô hai tuần lễ, hai tuần lễ sau, ta muốn nhìn thấy cô mang tấm tình phiến trở về.” Tỏa Kiều nói xong câu đó, liền ngắt điện thoại.

Nhìn chiếc điện thoại, cô kích động muốn khóc.

Cô nên làm cái gì? Muốn cô phản bội thiếu gia hay phụ lòng Tân Tấn, có lẽ. có lẽ cô phải xem cái nào quan trọng hơn.

Hai phút sau, điện thoại lại vang lên.

“Ừ.” Thanh âm của cô có chút nghẹn ngào.

“Ái Toa sao? Cô làm sao vậy?” Tân Tấn quan tâm hỏi.

“Không. Không có gì, chỉ là thấy hơi lạnh, tổng giám đốc có chuyện gì không?” Cô lau lau lỗ mũi.

“Nụ hôn vừa rồi cô thấy như thế nào?”

“Hôn.” Cô vuốt ve cánh môi của mình, trên môi còn lưu lại mùi của anh, “Tôi.”

“Hù dọa cô sao?”

“Không. Rất bình thường.”

“Cô không để ý sao? Nếu như cô bài xích, thì tôi xin nhận lỗi với cô, tôi chỉ xin cô một yêu cầu, có thể cho chúng ta một cơ hội được không?”

“Tôi không biết.” Cô rất để ý đến nụ hôn đó.

“Tôi có thể hiểu, là cô thích nụ hôn đó đúng không?” Anh cười nói.

“Tổng giám đốc ——”

“Xin lỗi, tôi lỡ lời! Tôi chỉ muốn nghe giọng của cô mà thôi.” Tân Tấn cảm thấy Ái Toa trong nháy mắt tựa hồ sẽ biến mất.

Cũng bởi vì điều này, nên anh điện thoại cho cô.“Số di động của cô tôi tra trong danh bạ của công ty, cô không để ý chứ?”

“Không sao.”

“Rất xin lỗi, trẻ thế này mà quấy rầy cô, cô nghỉ ngơi trước đi.”

“Ừ.” Đầu cô hiện tại rất hỗn loạn, cô không nên làm gì cả, phải ngủ một giấc, sau đó tìm mọi cách để giải quyết.

Cô đi vào phòng tắm, tắm rửa xong, đang định mặc áo choàng sợi tơ vào, thì cô nhìn thấy hình con bướm bướm trước ngực mình, cô đụng tay vào nó.

Cô là người của ta, ta xâm hình xâm lên người cô, cô cả đời không được phản bội ta!

Cô nhớ lời của Tỏa Kiều dặn, năm đó chính tay hắn xâm lên ngực cô, cô cả đời cũng không thể thoát khỏi số mạng.

Tân Tấn, thật xin lỗi. Tôi sẽ đi theo con đường ban đầu tôi đã chọn.

Lúc này, cô thật sự rất hận! Vì sao trước ngực cô lại có hình xâm này.

Tại sao!

9. Chương 9

“Tổng giám đốc, thế này là sao?”

Hôm sao Ái Toa đi làm, phát hiện bàn ghế của mình đã biến mất, trong nháy mắt cô còn tưởng mình đã bị đuổi, nhưng khi vào phòng làm việc của Tân Tấn, cô liền gặp được chúng.

Chẳng lẽ bàn làm việc của cô có chân sao?

Ái Toa không cảm thấy như vậy, đó nhất định là Tân Tấn xử lý, đem vào phòng làm việc của anh.

” Ái Toa, cô ngồi đi! Nơi này cũng chỉ có hai chúng ta, cô không cần phải khách khí như vậy, ở trong lòng của tôi, tôi hi vọng cô có thể kêu tên tôi.”

“Không được.” Ái Toa lắc đầu, “Anh là cấp trên của tôi, tôi kêu tổng giám đốc là chuyện đương nhiên.”

“Cô thật cổ chấp.” Tân Tấn thở dài, rõ ràng anh đã nói như vậy, cô vì sao phải kiên trì như vậy? “Được rồi, nếu cô muốn như vậy, thì tùy cô.”

“Tổng giám đốc, tôi nhớ được bàn làm việc của tôi ở ngoài kia, không phải ở đây mới đúng.” Ngón tay của cô chỉ kên cái ghế anh đang ngồi, “Nếu tôi nhìn không lầm, cái này thuộc về tôi.”

“Không sai.” Anh đi đến bên cạnh cô, tay vòng qua eo cô, môi hôn lên mái tóc của cô, “Đó là em.”

Anh đang trêu chọc cô sao?

Toàn thân cô run rẩy.

Tối hôm qua cô tự nói với mình là phải phục tùng thiếu gia, nhưng chỉ một cử động dịu dàng của anh, đã làm cho ý trí của cô lung lay.

“Tổng giám đốc.” Ái Toa nắm tay anh kéo ra, “Này.” Hai gò má cô đỏ ửng.

“Em không thích anh?”

“Không có.” Cô lắc lắc đầu, “Nơi này là công ty.”

“Anh biết, nơi này sẽ không có ai đi vào.”

“Anh sai lầm rồi.” Ái Toa dùng nụ cười để che giấu lo lắng trong lòng, “Phó tổng tiến vào phòng làm việc của anh luôn luôn không gõ cửa, anh quên sao?”

“Oh!” Tân Tấn ảo não vỗ vỗ cái trán, anh làm sao có thể quên nhân vật này.

Ái Toa nói không sai, Trang Duy An luôn tùy ý vào phòng làm việc của anh, mà không gõ cửa, nếu ở nơi này xảy ra “bất cứ chuyện gì”, vừa hay bị hắn nhìn thì thật không tốt.

“Tổng giám đốc, anh thấy em nói không sai đi?”

“Đúng.” Anh vỗ vỗ tay, “anh cho em điểm tối đa được không?” Trong công ty không tốt để làm việc đó, “Bàn làm việc của em là anh chuyển vào, anh muốn lúc nào cũng được nhìn thấy em.”

Cô xinh đẹp như vậy anh muốn nhìn hoài.

“Chỉ sợ anh xem lâu sẽ chán.”

“Không biết.” Anh lắc đầu, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói: “Nếu không phải ở trong công ty, anh nghĩ muốn ôm chặt em, dùng sức hôn em.”

Anh nói ra những từ ngữ này, làm cho cô không thể tin được.

“Tổng giám đốc, ở đây là phòng làm việc đừng nói như vậy?” Mặt cô đỏ bừng ngăn cản lời nói của anh.

“Em sợ người khác nghe được sao?”

“Dạ, em là con gái, anh nói những lời này sẽ làm cho người ta nghĩ bậy.”

“Được rồi? Anh đồng ý ở trong phòng làm việc chỉ nói tới công việc, bắt đầu từ hôm nay, em làm việc ở đây, nhớ đừng có sai lầm.” Tân Tấn dặn dò.

Ái Toa ở Tân thị làm hơn một tháng, cô hoàn toàn không giao thiệp với ai, nếu gặp mặt cô chỉ gật đầu chào hỏi.

Không phải cô ghét đồng nghiệp, mà chỉ là cá tính của cô luôn luôn cô độc, lụng lụng, không cách nào thân cận với mọi người.

Cô đi vào phòng vệ sinh nữ rửa tay, gặp mấy đồng nghiệp thấy cô, họ bắt đầu xôn xao nghị luận.

“Hừm! Tôi còn không biết là ai! Nguyên lai là người đẹp nhất công ty Lam tiểu thư của chúng ta!” Giáp đồng nghiệp liếc cô nói một câu.

Họ nói chuyện thái độ không thân thiện, hoàn toàn quấy nhiễu cô.

” Hiện tại người ta leo lên rất nhanh, không chỉ được tổng giám đốc thích, ngay cả phòng làm việc cũng dọn vào bên trong thậm chí còn quyến rũ nhân viên nam. Cũng đúng thôi..., không phải người phụ nữ nào cũng có khả năng phóng điện.” Át đồng nghiệp nói.

“Ai nha, đều do cha mẹ tôi sinh ra tôi không đẹp, cho nên không được tổng giám đốc thích, thật hâm mộ những người phụ nữ xinh đẹp!” Đồng nghiệp Bính vừa bổ sung, vừa chanh chua nói.

Át Toa không quan tâm đến các cô ấy, cô chỉ yên lặng rửa tay.

“Ah? Tôi nghĩ những người xinh đẹp không cần ăn cơm, không cần đi vệ sinh, hóa ra cũng giống như chúng ta!”

Nhưng vào lúc này, có một gian phòng vệ sinh mở cửa ra, một cô gái tóc dài, vóc người nhỏ nhắn, cô rửa tay, mắt lạnh nhìn ba người.

“Này, tôi nói cho các cô nghe, các cô đúng thật là nhàm chán!”

Kiều Nhu từ trước đến giờ không bao giờ có tinh thần che chở cho ai, cô ấy cũng sẽ không thay mặt Ái Toa nói chuyện, chỉ bởi vì ba người phụ nữ kia quá ồn, làm cho cô không thanh tĩnh để rửa tay được.

Cô đang ở công ty không phải ở nhà, cô không hy vọng họ giống như bạn cùng phòng của cô ầm ĩ liên tục.

“Kiều tiểu thư, cô nói cái gì!”

“Tôi nói ba người các cô quá nhàm chán.”Đôi tay cô lau eo, “Biết rất rõ đáng ghét mình không đẹp, mà còn nói, tôi nói ba cô không làm tổn thương gì người ta, mà ngược lại chính mình tự hạ thấp bản thân mình.”

“Cô đừng quá đáng ——” đồng nghiệp Bính chỉ Kiều Nhu.

“Rất cuộc là ai quá đáng?” Cô vươn tay chỉ vào các cô ấy, “Tôi ghét nhất ai dùng ngón tay chỉ mình, không phải tôi thích nói các cô, nếu rãnh rỗi, thì làm ơn bôi phấn chết vào mặt mình, đừng cho người ta thấy nếp nhăn.”

Cô nhìn Ái Toa, “Người ta không để ý các cô, các cô còn nói nhiều như vậy sao?”

Đồng nghiệp giáp muốn tát Kiều Nhu, nhưng bị Ái Toa nắm lại cổ tay.

Thấy tình hình này, Kiều Nhu ở trong lòng bội phục, động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Có lẽ trình độ võ thuật của Ái Toa rất cao!

Mấy bà tám này, người ta chỉ cần dùng một tay là có thể đánh chết các cô rồi.

“Mấy người các cô ít nói bậy đi. Nếu tôi là mấy cô, cô ấy được tổng giám đốc trọng dụng, tôi tuyệt đối sẽ không chen ép cô ấy, ngược lại sẽ giống như chó theo đuôi, theo cô ấy sẽ có cơ hội thăng chức, nếu không ngày mai các cô cẩn thận không được đi làm.”

Nghe được lời Kiều Nhu nói, ba người phụ nữ phát run, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi Lam tiểu thư, chúng tôi sau này sẽ không dám.”

“Đúng vậy, đúng vậy, một nhà lớn nhỏ của chúng tôi dựa vào đồng lương này mà sống.”

“Có thể đi vào Tân thị, tôi hi vọng có thể ở chỗ này 25 năm, sau đó lãnh lương hưu, van cầu Lam tiểu thư đại nhân đại lượng (tấm lòng từ bi). . . . Chúng tôi đi trước.” Nói xong ba người vội vàng chạy đi.

“Công phu của cô rất tốt, tôi cho rằng phụ nữ Đài Loan không ai có công phu cao như vậy. Cô được huấn luyện qua sao?” Giống nhau là võ thuật, nhưng cô ra chiêu càng thêm gọn gàng dứt khoát.

“Cô không giúp tôi.” Cô không trả lời vấn đề không liên quan.

“Tôi biết.” Kiều Nhu từ từ rửa tay, “Chỉ là họ quá ồn.” Không trả lời thì thôi, dù sao cô cũng không muốn biết.

“Tôi sẽ không cảm ơn cô, cô sẽ đem chuyện này nói ra sao?” Cô gái trước mặt này tự rằng không nhiều chuyện, nhưng cô cũng cần phải xác định lại.

Cô xác định thân phận mình có bại lộ hay không, sau đó cô mới cẩn thận làm việc.

“Sẽ không, trừ phi có người cho tôi tiền.” Kiều Nhu nhún nhún vai, đem dây thun buộc tóc buộc lại.

Kiều Nhu xoay người đi ra khỏi phòng rửa tay, khi cô ở trong toilet nghe nhắc đến ba chữ “Lam thư ký”, thì cô biết đó là người Trang Duy An nhờ cô điều tra, cho nên cô biết Ái Toa đến công ty là có mục đích.

Như vậy thì thế nào? Muốn dò hỏi cô sao? Quá nhàm chán. Đối với cô mà nói, không ty không là gì cả, cô có năng lực có thể đổi một công ty khác không phải sao?

Kiều Nhu trở lại bàn làm việc, liền nhìn bộ bó hoa hồng để trước bàn, cô tính tiện tay ném vào thùng rác luôn, nhưng động tác của cô ngưng lại, bởi vì cô thấy hoa hồng dùng hai ngàn nguyên để gấp. Nhiều đóa {Hoa hồng màu tím}, nếu như nhìn không kỹ, chỉ tưởng rằng giấy thường mà thôi.

“Thật lãng phí.” Cô dĩ nhiên biết bó hoa hồng này là ai đưa, người đàn ông này đã theo đuổi cô gần một tháng, thật nhàm chán.

Đem hoa hồng tháo xuống, sau đó mở ra, cô sắp từng tờ tiền trước mắt mình.

Vào lúc này, điện thoại vang lên, “A lô, máy tính Tân thị xin nghe.”

“Kiều Nhu sao?”

“Tất nhiên, nếu không anh cho rằng là ai!” Lời của cô mặc dù không khách khí, nhưng đầu dây bên kia, anh vẫn nghe được tâm tình của cô không tệ.

“Kiều Nhu, hôm nay tôi tặng quà cho cô cô vui chứ?”

“Dĩ nhiên!” Cô gật đầu, “Hai vạn tiền mặt trước mặt tôi, không vui mới là lạ?” Cô không phải điên, đem tiền cất vào trong túi của mình, “Chỉ là lần sau anh trực tiếp cầm tiền tới, đừng dùng phương thức này.”

“Kiều Nhu, cô không cảm thấy lãng mạn sao?”

“Vậy sao?” Kiều Nhu cười lạnh, “Tôi chỉ sợ tiền gấp quá nhăn, người ta cho rằng đó là tiền giả nên không muốn nhận.”

“Tâm tình em tốt như vậy, tan việc anh đón em đi xem phim.”

“Tốt.” Coi như không đồng ý nhưng người ta đã dùng hai vạn rồi, cô không theo hãnh không được.

“Có thật không?”

Tô Chí Xuyên mừng rỡ, Kiều Nhu lần đầu tiên nhận lời anh.

“Dĩ nhiên, anh tốn nhiều tiền như vậy, nhưng tôi nói trước xem phim xong anh phải đưa tôi về nhà, không được lưu lại bên ngoài.”

“Được, được, chỉ cần em đồng ý đi xem phim với tôi, thì cái gì cũng được.”

“Cả tài sản của anh đều cho tôi sao?”

“Cái này.” Tô Chí Xuyên suy nghĩ, “Trừ khi em đồng ý làm bà xã của anh, anh mới cho em được, dù sao cũng phải lưu lại một chút cho vợ và đứa con.”

“Vậy thì thôi! Thứ nhất, tôi không muốn kết hôn. Thứ hai, gả cho anh chắc chắn sẽ không hạnh phúc.”

“Tại sao? Lời em nói thật không công bằng với anh, tại sao em nói gả cho anh sẽ không hạnh phúc?” Chưa gì hết đã buộc tội anh, này vô luận như thế nào anh đều không thể tiếp nhận.

“Bởi vì anh quá hoa tâm (phong lưu). Tôi năm giờ tan việc, mời anh đứng trước cửa chờ tôi, tôi ở trước cửa không thấy anh lập tức rời đi.”

“Ái Toa đâu?”

Mười hai giờ Tân Tấn trở lại công ty, không thấy Ái Toa đâu, anh phát hiện chỉ cần là buổi trưa, anh sẽ không thấy bóng dáng của Ái Toa.

“Hỏi tôi làm cái gì? Chẳng lẽ cậu cho là tôi đem cô ấy giấu đi sao?” Trang Duy An không vui nói. Từ ngày đó Tân Tấn không nghe lời khuyên của hắn, hắn liền cảm thấy nổi giận.

“Tôi không cho rằng cậu đem cô ấy giấu đi, tôi chỉ là muốn hỏi cậu có nhìn thấy cô ấy đâu không.”

“Có!” Hắn gật đầu, Ái Toa mới vừa rời đi ngang qua tôi.

“Cô ấy đi đâu?” Anh lo lắng hỏi, chỉ cần anh không thấy cô, tâm trạng của anh liền hốt hoảng.

“Đi ra ngoài.”

“Tôi dĩ nhiên biết Ái Toa đi ra ngoài, tôi hỏi cô ấy đi nơi nào.” Tân Tấn thấy thái độ Trang Duy An liền không vui.

Anh biết anh đặt câu hỏi với Trang Duy An, sẽ nhận được một câu trả lời không có từ anh ta, bởi vì cậu ấy cho rằng Ái Toa chính là gián điệp, cậu ta muốn đuổi Ái Toa đi, thế nhưng bị anh cự tuyệt.

“Tôi mới vừa rồi thấy cô ấy qua đường, chắc là tới cửa hàng đổi điện mua đồ.”

Biết địa phương Ái Toa đi, Tân Tấn liền rời khỏi công ty.

Cửa hàng sủng vật thú cưng

“Tiểu thư, tôi phát hiện cô ngày ngày đều tới nơi này, nhìn mỗi con chó săn MiG, cô rất thích nó có muốn mang nó về hay không, nó là con chó cái, rất ôn thuần cũng rất dễ dạy bảo.”

Bà chủ khuôn mặt tươi cười nghênh đón khách, “Con MiG này nó rất đẹp, mà lại đáng yêu, có không ít khách nhân đều hỏi thăm giá tiền của con MiG này.”

“Tôi tin.”

Không sai, nó rất đáng yêu đương nhiên có nhiều người giành mua.

Ái Toa đem con chó ôm vào trong ngực vuốt ve đầu nó, trêu chọc nó, cô thấy chó con vươn cái lưỡi ra liếm ngón tay cô.

“Cô ngại giá tiền quá cao à? Tôi xem con chó này rất thích cô, nếu không cô nói đi cô tính mua bao nhiêu, được thì tôi sẽ bán cho cô, chỉ là cô đi ra ngoài đừng nói cho người ta biết tôi bán cho cô giá đó.”

“Không, tiền không là vấn đề, chỉ là. . . .” Ái Toa chần chờ, “Tôi không thích hợp nuôi chó.” Cô sắp cận kề cái chết, cô không thích hợp nuôi chó, bởi vì cô làm sao biết mình có thể nuôi nó bao lâu.

Nếu cô làm nhiệm vụ thất bại, vậy nó thì sao?

Cô là một người độc lập, nếu nhiều hơn một người, sẽ làm cho cô càng nhớ thương hơn mà thôi.

“Như vậy. . . .”

“Ta chỉ muốn mỗi ngày đều tới nơi này xem nó một chút là được.”

“Nó ngày kia sẽ được người khác mua.” Bà chủ nói thật.

“Vậy bà chủ có thể nói cho tôi biết ai là chủ nhân của nó, có chăm sóc tốt cho nó không?” Ái Toa liền nhìn xuống đồng hồ, “Tôi phải trở về công ty.”

Đem đem chó con thả vào trong lồng của nó, chào tạm biệt bà chủ liền rời đi.

10. Chương 10

Đem đem chó con thả vào trong lồng của nó, chào tạm biệt bà chủ liền rời đi.

Sau khi Ái Toa rời đi, có một đôi mẹ con đi vào.

“Mẹ, con chó này thật đáng yêu! Chúng ta mua nó có được hay không? Đem nó mang về nhà nuôi.”

“Quá mắc.” Người mẹ lắc đầu cự tuyệt.

“Nhưng nó rất đáng yêu!”

“Đúng vậy, vị phu nhân này, vị tiểu thư vừa rồi xem nó, cô ấy rất thích! Chỉ là cô ấy nói không thích hợp để nuôi chó.”

“Nhưng là. . . .”

“Mẹ!”

Cô con gái nói không ngừng, người mẹ bắt đầu dĩ gật đầu đồng ý.

Bà từ trong bóp móc ra mấy tờ tiền có giá trị giao cho bà chủ, dẫn cô con gái đi chuẩn bị đồ dùng cho nó, thì Tân Tấn đi vào.

Mới vừa rồi, anh nhìn thấy Ái Toa từ nơi này đi ra, anh nghĩ, anh vào trong cửa hàng này mua đồ tặng cô.

Biết Ái Toa lâu như vậy, anh muốn mua đồ tặng cho cô, nhưng anh không biết cô thích món gì.

“Tiên sinh, cần tôi phục vụ cho cậu không?”

“Bà chủ, mới vừa rồi có một vị tiểu thư mặc bộ đồ công sở màu vàng nhạt đi vào đây phải không?” Tân Tấn hỏi thăm bà chủ.

”Đồ công sở màu vàng nhạt. . . .” Bà chủ suy nghĩ một chút, “Có phải hay không bộ dáng rất xinh đẹp, vị tiểu thư có dáng người cao gầy?”

“Đúng vậy.” Tân Tấn gật đầu, xem ra Ái Toa tới nơi này.

“Vị tiểu thư kia, mỗi bữa trưa cô ấy đều tới đây, cô ấy tựa hồ làm việc ở tòa nhà đối diện.”

“Tôi biết cô ấy làm ở đâu rồi.” Anh là ông chủ của cô, dĩ nhiên biết chỗ làm việc của cô, “Tôi muốn hỏi, cô ấy tới nơi này làm gì?”

“Cô ấy giống như rất thích con chó tên MiG kia, mỗi ngày đều đến xem nó.”

“Như vậy” Mắt Tân Tấn nhìn thấy, có một đôi mẹ con đang ôm chó con cho ăn thức ăn gia súc, “là con mà người bạn nhỏ kia đang ôm sao?”

“Đúng vậy, rất đáng tiếc, chỉ bọn họ đã mua rồi.”

“A!” Anh lơ đãng một chút, dù sao anh có tiền là có tất cả, mặc dù tiền không phải là vạn năng, nhưng không có cách nào phủ nhận, tiền chính là rất quan trọng.

“Tiểu thư.”

“Có chuyện gì không?” Thấy anh kêu lại, khuôn mặt người đàn bà kia đỏ ửng.

“Có thể hay không kêu con của cô bỏ thứ yêu thích xuống được không?”

“Này.” Người phụ nữ dẫn đứa con trai đang ôm chó con, “Viễn Viễn.”

“Không cần, con không muốn! QQ trứng là của con.” Vừa mới mua chó con, người bạn nhỏ lập tức đặt tên rất hay cho nó.

“Viễn Viễn.” ;

“Tiểu thư, tôi trả gấp hai để mua nó?” Tân Tấn lại nói.

“Gấp hai?” Mắt bà chủ sáng lên, “Tiên sinh, chúng tôi còn có giống MiG khác, cậu có nhìn hay không?”

“Không, tôi chỉ muốn con chó trong ngực bạn nhỏ này.” Đây là thứ Ái Toa.

“Viễn Viễn, mẹ mua chó con khác cho con được không? Chúng ta đem con chó nhỏ này nhường cho chú đi.”

“Không cần, không cần.” Người bạn nhỏ vẫn là cự tuyệt.

“Tiên sinh, thật xin lỗi.”

Người phụ nữ tức chết, con của bà ngọc sao, chỉ cần con bà bỏ ra thứ mình ưa thích, cô không cần tốn tiền mua chó con còn có thể kiếm tiền nhiều hơn.

“Gấp ba!” Nhìn người phụ nữ có chút động lòng, anh tin tưởng anh nâng cao giá tiền lên, bà ấy nhất định sẽ bán.

“Bán, bán.” Người phụ nữ đoạt chó con trong lòng con trai mình, trong nháy mắt người bạn nhỏ khóc lớn.

“Mẹ, QQ trứng của con.”

“QQ trứng trước đưa cho vị tiên sinh này, bà chủ còn có những QQ trứng khác, đúng không! Bà chủ.”

Người phụ nữ vội vàng nói với bà chủ.

Bà chủ mặc dù rất tức giận, nhưng làm ăn thì vẫn phải làm ăn, “Có, có. Ở bên trong tôi đi ôm nó ra .”

Cô đi vào trong ôm chó con đi ra.

“Con trai, nơi này không phải còn có QQ trứng sao? Con này cũng rất đáng yêu!” Người phụ nữ ôm chó con vào lòng cho bạn nhỏ.

Người bạn nhỏ chó con trong lòng Tân Tấn, nhìn lại chó con trong ngực mình, cuối cùng thỏa hiệp, “Oh!”

“Tiểu thư, thật ngại quá.”

“Anh cứ nói đi.”

“Rất xin lỗi, trong tay tôi không mang nhiều như vậy tiền mặt như vậy, tôi giao cho cô hai vạn khối, còn bốn vạn khối cô đến công ty tôi lấy được không?”

“Công ty anh.” Chẳng lẽ người trước mặt này mở công ty sao?

“Rất gần, ở phía đối diện mà thôi! Đây là danh thiếp của tôi.” Tân Tấn móc ra hai vạn đồng giao cho bà chủ, lại đem danh thiếp đưa cho người phụ nữ.

Người phụ nữ nhìn thấy danh thiếp, ánh mắt mở thật to, miệng mở ra, cơ hồ không thốt nên lời.

Không nghĩ tới cậu ta là Tổng giám đốc Tân Tấn tập đoàn máy tính Tân thị.

“Tốt.” Người phụ nữ nuốt nước miếng, nhận tấm danh thiếp, “Chút nữa tôi sang lấy được không?”

“Tùy cô, cô cầm tấm danh thiếp này giao cho tiểu thư quầy lễ tân, tiểu thư đó sẽ lấy tiền đưa cho cô.”

“Cám ơn!”

“Tiểu thư, là tôi cảm tạ cô mới đúng. Để cô bỏ đi thứ mình yêu thích, thật xin lỗi.”

“Không có sao.”

Anh chào người phụ nữ, mua lồng nhốt chó con lại, tính toán Ái Toa một bất ngờ.

“Tổng giám đốc, anh tới bao lâu rồi? Mới vừa rồi có cuộc điện thoại tìm anh.”

“Có chút việc, đối phương có nói là ai không?” Tân Tấn đem “Quà tặng” gói kỹ đặt lên bàn, ý bảo Ái Toa ngồi xuống bên cạnh anh.

“ ‘ Đường thị ’ đường đặc.”

“Sao cậu ấy không điện thoại di động cho tôi?”

“Đường tiên sinh nói không gấp, anh trở về điện lại cho anh ấy là được.”

“Oh, không vội.” Anh cười, “Nếu như anh mua quà tặng tặng em, em có nhận hay không?”

“Không biết.” Không chút suy nghĩ, Ái Toa cự tuyệt.

“Em trả lời quá nhanh.” Chân mày Tân Tấn cau lại, “Anh biết lúc trước anh tặng quà cho em, em không nhận, hại anh đem bông tai, dây chuyền, vòng tay, tất cả đều cầm đi đưa ẹ, mẹ anh cao hứng hỏi, anh làm sao lại tặng đồ cho bà ấy? Những thứ này chỉ có những cô gái trẻ mới thích hợp, không thích hợp với bà. Chỉ là, mặc dù là như vậy, nhưng mẹ anh vẫn nhận hết.”

“Cũng tốt, lão phu nhân sẽ rất vui vẻ.”

“Đúng vậy, nhờ hồng phúc của em, mẹ nói anh ngày càng hiếu thuận.” Khi đó mặt anh xanh lại. “Không nói cái này nữa, hiện tại anh có quà tặng muốn tặng cho em.”

“Không cần.”

“Em còn chưa biết anh tặng cho em cái gì, đừng cự tuyệt nhanh như vậy, chính là cái này.” Anh chỉ tay lên bàn làm việc trên đó đặt một hộp quà lớn được gói rất tinh mỹ, “Em nhìn đi.”

Ái Toa hoài nghi nhìn Tân Tấn, cô phát hiện hộp quà được đâm rất nhiều lỗ, còn mơ hồ nghe ở bên trong truyền ra tiếng, loại âm thanh này giống như tiếng chó sủa.

“Bên trong là cái gì?”

“Em mở ra xem đi? Hỏi anh làm cái gì!”

“Này.”

“Yên tâm, bên trong không phải yêu quái, em không cần sợ.” Anh khích lệ cô mở ra quà tặng.

Ái Toa nhẹ nhàng mở hộp quà tặng, chó con và cô bốn mắt nhìn nhau.

Đây không phải là con chó trong tiệm sao?

“Anh mua con chó này trong tiệm đối diện?”

“Không phải.”

“Không đúng?”

“Lúc anh đi tới đã có người mua rồi, anh ra giá gấp ba mua lại.”

Ái Toa nhẹ nhàng ôm chó con, chó con liếm má của cô, làm lòng cô ấm lên.

“May là chó con , nếu không anh nhất định sẽ ghen.”

Lời của anh gọi về lý trí của cô, “Tôi không thể nuôi chó.”

“Không thể nuôi chó? Tại sao? Em nên biết, nếu em không cần nó, nó sẽ không có ai muốn, bởi vì anh không có thời gian chăm sóc nó, em nên biết anh có rất nhiều công việc cần sử dụng.”

“Trả nó lại cho bà chủ cửa hàng.”

“A, cái này. Trong tiệm bọn họ dán thông báo ”Hàng xuất đi không thu lại” , nếu không anh đem nó tới nơi sủng vật bị thất lạc, em muốn như thế nào.”

“Động vật thất lạc à?” Lòng của cô run lên, nếu nó trở thành động vật bị thất lạc, cô sẽ không gặp lại nó nữa!

“Sao anh lại độc ác như vậy?”

“Độc ác? Anh không thấy như vậy.” Anh lắc đầu, “Đây là anh mua cho em, quà tặng lúc trước em không nhận, anh còn có thể đưa ẹ anh, nhưng lần này mẹ anh dị ứng với chó.”

“Em không thể giúp anh nuôi nó sao? Anh nghĩ anh không có cách nào chăm sóc nó.”

“Phụ nữ đều có tấm lòng thương người của một người mẹ không phải sao? Anh là đàn ông, không có tấm lòng của người mẹ.”

Tóm lại anh cự tuyệt, anh muốn Ái Toa nuôi chú cún con này, dù sao đây chính là món quà cô thích nhất.

Nhìn bộ dáng của cô, cô thật sự động lòng, chỉ là thiếu một lực đẩy mà thôi.

“Đừng vội cự tuyệt, em suy nghĩ một chút đi!”

Ái Toa ngơ ngác ôm cún con hai phút, “Được rồi.” Nếu như có một ngày, cô không cách nào chăm sóc nó, cô sẽ đem nó cho đưa đi trước.

“Em đừng nói miễn cưỡng như vậy?” Tân Tấn vuốt ve mái tóc đỏ của cô, “Có lẽ thỉnh thoảng anh sẽ giúp em chăm sóc nó.” Ngón tay anh treu chọc cún con trong ngực cô, nhưng lại bị nó há mồm cắn một cái.

“Oh! Cún con đáng chết, tao không ngược đãi mày mới là lạ.”

“Anh thật sự giúp em chăm sóc?”

“Đúng vậy, em muốn cùng với anh sống chung hay không? Em lúc trước có nói qua, phòng ở của em muốn, nơi đó giá tiền quá mắc, em ở cùng với anh, có thể tiết kiệm được tiền muốn phòng.”

“Này.”

Ở chung với Tân Tấn, được không? Anh muốn ở cùng với cô, đây chính là đại biểu cô lấy được sự tin tưởng của anh rồi. Hơn nữa, trải qua mấy ngày nay, cô biết tình huống không có ở trong phòng làm việc của anh, khả năng lớn nhất chính là ở nhà của anh.

Anh muốn ở cùng với cô, đây chính là cơ hội tốt nhất.

Cơ hội.

Thiếu gia đã nói với cô rồi, cô không thể kéo dài tiếp nữa.

“Anh biết em rất khó khăn, anh cho em thời gian để suy nghĩ, anh không miễn cưỡng em, chỉ là em không đồng ý, anh sẽ không chăm sóc cún con.”

“Được rồi, để tôi suy nghĩ.”

11. Chương 11

“Đồ của em chỉ có nhiều đây thôi sao?”

Thật không thể tưởng tượng nổi, Tân Tấn vẫn cho là phụ nữ có rất nhiều đồ, quần áo sẽ làm cho người ta ôm không hết, giống như mẹ của anh, nhưng Ái Toa lại không giống.

Đồ của cô ít đến đáng thương, chỉ có mấy bộ quần áo và hai đôi giày.

“Ừ.” Ái Toa đặt tên cún con là Anh Đào, đem đồ đạc của nó đặt ở một góc khuất.

Phòng của Anh Đào siêu cấp xa hoa, bên trong có gối ngủ ra, còn có mền, Anh Đào là một chú cún xa hoa.

“Làm sao ít như vậy?”

“Như vậy thì sao?” Aisha hỏi ngược lại lấy.

“Không phải có câu nói — Tử quần áo của phụ nữ vĩnh viễn không bao giờ đủ.”

“Quần áo nhiều đó là đủ rồi, mua nhiều làm cái gì?” Cô trả lời, Anh Đào lo ăn thức ăn của nó, “Bà chủ nói loại thức ăn này là của cún con thích ăn sao?”

“Tất nhiên, trừ cái này, anh còn mua nhiều loại, tóm lại bà chủ nói cái gì, anh đều mua cái đó.” Anh làm sao biết chó thích ăn cái gì? Nhà anh quản gia đều chăm sóc cho chó. “Em...em rất tốt, anh thật sự tốt với nó.” Anh ghen tỵ.

“Tại sao?”

“Trong lòng anh không thoải mái.” Anh buồn buồn nói, Ái Toa đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, Tân Tấn rất tự nhiên đưa tay ôm vai cô, phát hiện cô không phản kháng, anh càng ôm chặt cô hơn.

“Chẳng qua là một con chó mà thôi, anh phát giận với nó, anh rất không có phong độ.” Cô cười nhạt, cô phát hiện tính cách anh rất trẻ con, chắc anh muốn làm nũng với cô! Tóm lại anh giống như một đứa bé.

“Anh không có phong độ.”

“Anh giận sao?”

“Không sai.” Bất kể Ái Toa nói gì, anh cũng thừa nhận, “Anh giận con chó đó, không có sai đâu.”

“Tổng giám đốc.”

“Đừng gọi anh tổng giám đốc, anh nói rồi chỉ có ở công ty mới xưng hô như vậy, thời gian còn lại chỉ cần gọi tên thôi.”

“Được rồi, Tân Tấn! Tôi qua chỗ anh ở, Tiểu Anh Đào cũng vậy.” Cô phát hiện cún con chạy tới bên chân mình, cô ôm nó, đặt lên đùi anh.

Tân Tấn nhú mày, “So với nó, anh càng muốn em ngồi trên đùi anh hơn.”

“Tôi? Tôi có thể sẽ đè bẹp anh.”

“Có không. Vóc dáng nhỏ gầy như em, anh nghĩ em chỉ có thể đè bẹp một con kiến.”

“Anh coi thường tôi?”

“Không tin em thử xem.” Anh bày xong tư thế, chờ Ái Toa ngồi lên.

“Thôi.” Cô không có hứng thú làm chuyện này, “Tân Tấn, anh có thể cho tôi ở bao lâu?”

“Thế nào? Vừa mới chuyển tới đã nghĩ tới chuyện muốn dọn đi? Anh không muốn em đi.” Anh ôm chặt Ái Toa.

“Không phải, nếu như có thể, tôi muốn ở đây lâu dài, dù sao tôi cũng không cần thuê nhà với giá tiền rất đắt kia nữa. Trọng điểm là — tìm phòng ốc rất vất vả, anh đuổi tôi ra ngoài, phải nói cho tôi biết trước, tránh cho tôi ngủ ngoài đường.” Cô đùa giỡn nói.

“Ngoài đường? Ha ha. Đây cũng là đề nghị hay. Đài Bắc nhiều trạm xe xem ra rất thoải mái , có lẽ hai người chúng ta có thể cùng nhau đi nơi đó.”

“Anh thần kinh, tôi nói anh đuổi tôi đi, ta ra trạm xe Đài Bắc ngủ, anh đi theo tôi làm gì.”

“Đứa ngốc!” Anh gõ đầu Ái Toa, “Anh làm sao để cho em ngủ ngoài trạm xe lửa? Em ở chỗ này, đến khi em không ở nữa thì thôi.”

“Nếu bị đồng nghiệp trong công ty phát hiện, danh dự của anh sẽ không tốt lắm.”

“Phát hiện liền phát hiện, anh không tin có người dám ở trước mặt anh nói xấu.”

“Không sai. Anh là tổng giám đốc, anh sẽ không bao giờ nghe được những chuyện bất quá, bọn họ chỉ nói cho tôi nghe.” Lời đồn sẽ truyền đi rất nhanh, người này truyền người kia sẽ trở thành một chuyện rất nghiêm trọng.

“Em nói như vậy, giống như em đã từng nghe vậy?”

“Có một chút.” Cô không có phủ nhận.

“Người nào truyền?”

“Điều này quan trọng sao? Là ai truyền, đối với tôi mà nói, không quan trọng.”

Dù sao chờ tình phiền vừa đến tay, cô lập tức sẽ rời đi, đồng thời Tân Tấn sẽ không tra ra bất kì tư liệu nào.

“Anh quan tâm, là ai?” Anh không muốn Ái Toa chịu bất kỳ thiệt thòi nào, nếu anh yêu cô, anh sẽ bảo vệ cô.

“Tôi không muốn bàn luận về vấn đề này.”

“Anh sẽ tìm ra người, để nhận lỗi với em.” Anh kiên trì.

“Muốn người ta nhận lỗi tôi làm cái gì? Tôi không quan tâm.” Cô tuyệt đối không phải đang bảo vệ mấy người kia, cô không muốn nói nhiều như vậy, từ ghế sa lon đứng lên, cô đi tới phòng bếp, “Anh có muốn ăn cái gì không?”

“Em nấu?” Anh vui mừng nói.

“Một chút.” Cô mở ra tủ lạnh xem có nguyên liệu gì, “Tủ lạnh không có gì, tôi nghĩ anh không mua gì ăn, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi! Tôi không nấu bữa tối nữa, hôm nay chúng ta ra bên ngoài ăn! Đợi trong tủ lạnh có đồ ăn, tôi lại suy tính có muốn xuống bếp hay không.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi mua.” Anh tin tưởng dù tài nghệ của Ái Toa có kém, thì thức ăn đi vào miệng của anh vẫn là ngon nhất.

“Không.” Ái Toa lắc đầu, “Hôm nào đi!”

12. Chương 12

Ăn bữa sáng ở trong nhà hàng, đột nhiên Ái Toa phát hiện một bóng dáng quen thuộc, lòng cô nhú lại, tay cầm dao nĩa đều rơi xuống đất.

“Ái Toa, em sao vậy?” Tân Tấn quan tâm, nhìn sắc mặt cô không tốt, anh gọi phục vụ, đổi một bộ dao nĩa khác.

“Không có gì, không có gì.” Cô dùng nụ cười che giấu lo lắng trong lòng, “Tôi nhìn thấy bạn, anh ngồi đi, tôi qua chào hỏi vài câu.”

“Được.” Tân Tấn không nghi ngờ, “Đừng nói quá lâu.”

” Được, anh ăn trước đi! Nhớ ăn không hết đem về cho Anh Đào.”

“Chó con không cần ăn ngon như vậy.” Anh cau mũi, Ái Toa chuyện gì cũng nghĩ tới Anh Đào, làm anh hết sức bất mãn.

Nhìn thấy Ái Toa từ trên ghế đứng dậy, đối phương ý bảo cô qua bên cạnh nói chuyện.

“Vĩnh lam, sao cô lại tới đây?” Mặt Ái Toa đề phòng, mặc dù Vĩnh Lam có thể coi là sư phụ của cô, chỉ là dưới tình huống này, cô phải cực kỳ cẩn thận.

“Thiếu gia nói, cô lâu quá không có tin tức, muốn tôi tới xem một chút.” Vĩnh Lam lớn hơn Ái Toa vài tuổi, có thể nói là tay trái hoặc tay phải của Tỏa Kiều, “Tôi đi đến phòng trị tìm cô, cô như thế nào lại chuyển đi?”

“Ta chuyển rồi.” Cô do dự, “Tôi chuyển đến chỗ Tân Tấn ở.”

“Ái Toa!” Vĩnh Lam khiếp sợ, “Cô sẽ không phải là yêu anh ta chứ?” Mặc dù đều là thuộc hạ của thiếu gia, nhưng cô biết thiếu gia có tình cảm đặc biệt với Ái Toa, mà ngay cả chính thiếu gia cũng không biết!

Nếu hắn vô tình với thiếu gia, vậy hắn sẽ dùng nghi thức với thiếu gia, nhưng hắn không có, hắn chỉ xâm trước ngực Ái Toa một con Hắc Hồ Điệp mà thôi.

Nếu Ái Toa yêu Tân Tấn. Thiếu gia có thể tức giận.

“Không phải, tôi không có! Vĩnh Lam, cô đừng đoán lung tung.” Ái Toa vội vàng phủ nhận.

“Không phải là tốt, vậy vì sao cô lại ở cùng với Tân Tấn? Cô phải nói cho tôi biết lý do, tôi muốn hỏi báo cho thiếu gia.”

“Tôi làm thư ký riêng cho Tân Tấn lâu như vậy, tìm tình phiến khắp công ty, phát hiện không có.”

“Cô hoài nghi ở trong nhà anh ta?”

“Không sai, nếu tôi không ở cùng anh ta, tôi sẽ không tìm thấy tình phiến.”

“Vậy tôi an tâm.” Vĩnh Lam thở ra, “Tôi còn tưởng cô yêu Tân Tấn, cho nên mới dọn đi ở cùng với anh ta.”

“Làm sao có thể?” Ái Toa cười lạnh, “Tôi do một tay thiếu gia dạy dỗ, hắn đối với tôi dạy bảo tôi đều ghi nhớ.”

Bởi vì trước giờ Tỏa Kiều chỉ nghĩ đến mình, cho nên hắn dạy thuộc hạ cũng lãnh khốc vô tình.

“Mau làm xong chuyện, tôi sợ cô lâu ngày sinh tình.”

“Chuyện như vậy sẽ không xảy ra ở trên người của tôi.” Cô đánh giọng nói.

“Tôi đi trước, cô mau trở về đi!”

Ái Toa trở lại vị trí của cô, “Thật xin lỗi, tán gẫu quá lâu!”

“Bò của em đã nguội, có muốn đổi lại một phần khác hay không?”

“Không.” Cô lắc đầu, “Như vậy là được rồi.”

“Người cùng cô ấy nói chuyện gì lâu như vậy?” Tân Tấn tò mò hỏi, “Em hút thuốc?” Anh ngồi được trên người Ái Toa có mùi vị nhàn nhạt, “Em chưa tình nói cho anh biết, em biết hút thuốc.”

Cô cầm khăn giấy lên lau sạch sẽ khóe miệng của Tân Tấn, “Tôi không có ý dẫu giếm.”

“Anh hiểu.”

“Mới vừa rồi là bạn học thời trung học, nhìn thấy cô ấy, tôi thật sự vô cùng kinh ngạc! Bởi vì cô ấy ở nước ngoài.” Cô nói lảo, “Cô ấy nói cho tôi biết, năm nay sẽ họp lớp, hi vọng tôi có thể tham gia.”

“A, thì ra là như vậy.” Tân Tấn gật đầu, “Có cần bạn trai hay không?” Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, “Anh làm người lái xe cho em, phụ nữ khác anh thu năm vạn, em, anh thu năm ngàn.” Anh hi vọng anh có thể bước vào được thế giới của cô.

“Tôi không biết anh còn làm nghề ”Lái Xe“”. Cô giấu cợt, “Được rồi, tôi suy nghĩ một chút.”

“Ái Toa, em có phải chê mắc không? Được rồi! Coi ta anh làm không công, miễn phí cho em.”

Anh nắm tay cô, “Em suy nghĩ đi, đi với anh vừa có một người tài xế vừa có một người bạn trai.”

“Em suy nghĩ đã.” Gặp Vịnh Lam, cô không còn khẩu vị ăn uống, gọi phục vụ đem gói đồ ăn lại, cô và Tân Tấn cùng nhau rời đi.

“Ái Toa, em biết đây là cái gì không?” Tân Tấn đi tới bên cạnh Ái Toa, trong tay cầm một khối tinh phiến nho nhỏ.

“Cái gì?”

“Đây là tinh phiến.” Tân Tấn biết anh không nên làm như vậy, bởi vì anh biết rõ đây là đồ Ái Toa muốn lấy, anh còn đưa cho cô xem, “Đây là sản phẩm công ty mới nghiên cứu ra, vì tấm tinh phiến này, công ty đã đầu tư một số tiền rất lớn, cho nên anh cất nó ở phòng làm việc.” “Tinh phiến?” Ái Toa kiềm chế lại ý nghĩ muốn vươn tay ra, tận lực như không có việc gì, “Nếu là vật rất quan trọng, tại sao anh còn đưa cho tôi xem? Nếu tôi không cẩn thận làm hư, thì rất nguy hiểm.” Cô cau mày nói, “Đừng kêu tôi đền, tôi không có tiền đâu.”

“Anh đưa vật quý hiếm cho em coi? Đây là món đồ quý giá nhất công ty anh.”

“Tôi không hiểu, đây không phải là sở trường của tôi.” Cô cho là đây không phải là thời cơ tốt để hành động, mặc dù cô có thể đáng ngả Tân Tấn, sau đó đoạt lấy tinh phiến, nhưng không biết gì, cô không xuống tay được.

Cô không muốn tổn thương Tân Tấn! Làm cho cô không giải thích được.

Cô mơ hồ dự cảm, nhiệm vụ lần này không cách nào hoàn thành.

Nhưng, nếu là thất bại. Cái giá thật sự quá lớn.

“Mau đem nó cất xong đi, tránh cho làm hư hoặc là không tìm thấy được.”

“Sẽ không, nơi này chỉ có chúng ta mà thôi, nó làm sao biến mất ! Anh vẫn luôn đặt nó ở trên bàn sách.”

“Vật trọng yếu như vậy anh đặt ở trên bàn sách?” Cô kinh ngạc nhìn Tân Tấn.

“Đúng vậy, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, đồ vật này ăn trộm sẽ không cho là có giá trị!” Anh nhún vai.

“Người không cần, dĩ nhiên không cảm thấy có giá trị; người cần nó, sẽ cảm thấy nó rất quan trọng.” Cô nói là lời nói thật, giống như cô cảm thấy tinh phiến rất quan trọng, cô muốn!

“Em nói không sai.”

“Anh đem về đi!”

“Được, anh đem nó về thư phòng.”

Kỳ quái, cô như thế nào cảm thấy Tân Tấn là muốn đưa cho cô, chẳng lẽ anh biết cô muốn tấm tinh phiến này sao? Không, không thể nào! Ái Toa lắc đầu.

Nếu anh biết cô muốn tấm tinh phiến này, anh càng đem cất kĩ hơn, cho cô khỏi lấy đi mất, cho nên khả năng duy nhất, chính là dò xét.

Chẳng lẽ anh là đang thử dò xét cô? Đây. Còn chưa đúng đi!

Chẳng biết tại sao, Ái Toa cảm thấy Tân Tấn sẽ không làm như vậy.

“Thế nào? Ngăn người?”

“Không, không có gì.”

“Em đang ngăn người, như vậy sẽ mau dần, em biết không?”

“Đó là bởi vì anh quá thông minh, rất ít tai thông minh giống như anh.” Cô siết chặt lỗ tai anh.

“Anh thông minh sao?” Mặc dù nhiều người nói như vậy, nhưng anh không cảm thấy như vậy, “Len lén nói cho em biết một chuyện, chỉ là em không được nói cho người khác biết.”

“Anh sợ em nói cho người khác biết, tốt nhất anh đừng nói với tôi, tránh cho tôi nói ra, đây không phải là đảm bảo nhất sao?”

“Lời em nói như thế không sai, chẳng qua anh muốn nói cho em biết, nhưng anh lại không hi vọng em nói cho người khác nghe.

“Bởi vì có liên quan đến danh dự của anh.”

“Nghe tựa hồ là rất quan trọng. Được rồi! Tôi đồng ý giúp anh giữ bí mật, anh có cần em thề không?”

“Không cần, có câu nói này, anh yên tâm.”

Anh biết Ái Toa không phải là người nhiều chuyện, có khi anh thậm chí cho rằng mình nói còn nhiều hơn Ái Toa, bình thường trừ khi anh khơi gợi lên đề tài, nếu không cô sẽ không nói chuyện.

“Nói đi, tại hạ rửa tai lắng nghe.” Cô cầm lên một sách tạp chí kinh tế tài chính nhìn.

“Lúc nhỏ đi học anh đứng cuối lớp.” Anh ngượng ngùng.

“Ah.” Cô nhàn nhạt đáp một tiếng, không có gì phản ứng.

“Ái Toa, em không cảm thấy anh rất mất mặt sao?”

“Có không?” Cô một chút cũng không cảm thấy.

“Thật là ý tưởng kỳ quái.” Anh còn nhớ lúc đó, cha mẹ anh thiếu chút nữa cầm roi đánh chết anh!

“Ý nghĩ của tôi không kỳ quái, chẳng qua là tất cả mọi người quá để ý thành tích, thành tích tốt thì thế nào? Không tốt thì như thế nào?”

“Cũng đúng!” Anh gật đầu. “Em nói chuyện một chút đi, anh cho tới bây giờ chưa từng nghe em nói tới tình hình của em.”

“Chuyện của tôi?”

“Đúng vậy.Xem em có làm cái gì mất mặt hay không.” Anh lấy tạp trí trên đùi cô ra, “Đừng nhìn.”

“Tôi không có gì hay để nói, anh sẽ cảm thấy rất nhàm chán.”

“Chưa biết, em nói xem, có lẽ anh không cảm thấy như vậy.”

“Tôi. Không phải người Đài Loan.” Cô chần chờ một chút mới lên tiếng.

Hộ chiếu Đài Loan của cô là Tỏa Kiều đưa cho cô, lúc cô thi hành nhiệm vụ, vô luận đến nước nào, tổ chức của cô cũng sẽ có cách có hộ chiếu.

“Nhìn ra được.” Hai mắt Ái Toa màu đen trong suốt, chỉ nhìn vào đôi mắt cô, anh biết cô là người ngoại quốc.“Vậy em ở nơi nào?”

“Cam. Xin lỗi!” Mới nói ra một chữ, điện thoại di động của reo, cô vội vã nghe điện thoại, hơn nữa còn đi vào gian phòng của mình.“A lô, thiếu gia!”

“Ái Toa, Vịnh Lam nói cho ta biết, cô chuyển vào ở trong nhà Tân Tấn sao?”

“Đúng vậy, tôi mới vừa rồi nhìn thấy tình phiến, tôi sẽ tìm cơ hội đem nó trở lại.”

13. Chương 13

“Rất tốt!” Tỏa Kiều nói xong, liền dừng máy.

Ái Toa thở dốc. Đây coi như là Tỏa Kiều giúp cô đi, nếu không cô sẽ đem toàn bộ thân thể mình nói cho anh nghe.

Đôi mày thanh tú của cô nhíu chặt lại. Tại sao Tân Tấn hỏi cô, cô liền nói? Là bởi vì bầu không khí lúc đó sao? Hay là giọng nói của anh có sức thu hút đặc biệt?

Bất kể như thế nào, cô sẽ không tái phạm lần nữa. Cô phải cẩn thận mới được.

Đi ra khỏi phòng, cô rút ỉnh và Tân Tấn một ly nước.

“Ai gọi vậy?”

”Anh biết vị tiểu thư trong quán kia không, cô ấy mới vừa gọi cho tôi nói về vấn đề hợp mặt.

“Khi nào? Anh muốn đi với em.”

“Chưa biết, nếu tôi cần anh tôi sẽ nói cho anh biết, anh không cần khẩn trương.”

“Em cần anh em nhất định phải nói cho anh biết nha.”

“Ừ.” Chỉ sợ cô không có cơ hội cần anh.

Cốc cốc. Tiếng gõ cửa vang lên.

“Ái Toa, em đã ngủ chưa?”

“Chưa, anh đi vào đi.” Ái Toa nói.

Tân Tấn đi vào trong phòng của Ái Toa, anh nhìn thấy con cún đang ngủ trên giường của cô, đều này làm cho anh bất mãn, “Tại sao con chó này có thể ngủ trên giường của em?” Anh bắt đầu ghen tị.

“Nó là chó cái.”

“Không được.” Tân Tấn lắc đầu, đem Anh Đào ném ra ngoài, đóng cửa lại.

“Sao bây giờ anh còn chưa ngủ, tới tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Này.” Anh nói chuyện cà lăm. Nếu nói cho Ái Toa anh có ý đồ khi tới đây, Ái Toa có thể hay không suy nghĩ anh muốn làm chuyện kia với cô, nên mới để cho cô chuyển vào ở? Hay là thôi đi! Tránh hù dọa cô.

“Không có việc gì.” Anh lắc đầu, “Anh muốn nói chúc ngủ ngon với em.”

“Anh nói qua rồi.”

“Ách.” Ái Toa không cho anh đường tới, anh ảo não ngồi trên giường cô, “Anh.” Có lời khó nói.

“Nếu như anh sợ lạnh, giường của tôi khá lớn, tôi cho phép anh ngủ với tôi.”

Tân Tấn không nghĩ tới Ái Toa sẽ nói như vậy, anh mừng rỡ, liền nhảy lên giường Ái Toa, “Vậy anh có thể hay không.”

Ái Toa gạt đầu, “Đừng nói với em, anh leo lên giường em chỉ để nói chuyện phiếm.” Mặc dù bề ngoài của cô thoát nhìn rất tỉnh táo, nhưng nội tâm cô rất khẩn trương.

Giữa nam nữ là chuyện xa lạ đối với cô, nhưng cô biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, lần đầu tiên trái tim của cô đập nhanh như vậy, tựa hồ như muốn xuyên thủng lồng ngực.

“Tại sao anh khấn trương như vậy?” Ái Toa cười khẽ, “Hiện tại người nên khấn trương là em.” Cô cố gắng dùng nụ cười để giải tỏa sự lúng của nhau, “Người ta gọi tôi là con cừu non, nhưng bây giờ phải đổi thành dê vào miệng cạp.” Ái Toa dùng ngón tay nhẹ ấn hai bên lông mày của anh.

“Ái Toa, em biết. . . . Anh muốn em ở cùng với anh, không phải là vì muốn chiếm tiện nghi của em.” Tân Tấn đặc biệt cường điệu.

“Em hiểu, coi như là em chiếm tiện nghi của anh được không?” Cô cố ý nói, cô biết rõ mình không nên làm như vậy, nhưng lần này cô nguyện ý.

Bây giờ cô không muốn suy nghĩ cái gì hết, thiếu gia, tổ chức, tình phiến. Đợi cô tỉnh dậy rồi hãy nói!

“Được, Được.” Anh hôn lên đôi môi cô, hơn nữa anh còn dùng đầu lưỡi miêu tả cánh môi đỏ thắm của cô, “Em thật thơm.”

“Em mới tắm, nếu như tắm qua còn hôi, sữa tắm của người ta sẽ không bán chạy như vậy.” Cô vươn tay ôm gáy của anh.

“Cũng đúng.” Được sự đồng ý, anh liền hút lấy chất mật ngọt trong miệng của cô, tay của anh tùy ý dao động trên người của cô. “Có thể không?”

Ái Toa gật đầu.

Tân Tấn kéo áo ngủ của cô ra, thân thể trắng nõn không tỳ vết của cô hoàn toàn phơi bày trước mắt anh.

“Em thật đẹp.” Anh than thở, trên ngực trái của cô có một con Hắc Hồ Điệp, hấp dẫn sự chú ý của anh, “Cái này.”

“Hình xăm.” Cô thản nhiên nói, đây là Tỏa Kiều tự tay xăm cho cô. “Anh chưa từng thấy qua hình xăm sao?”

“Có! Nhưng là chưa từng thấy qua hình xăm có nhiều gai như vậy, như thế này nhất định là rất đau?” Tân Tấn cảm thấy anh đặt ra câu hỏi này giống như đang nói nhảm.

“Em quên rồi, đó là chuyện trước kia.” Đúng vậy. Đây tựa hồ là chuyện đã qua nhiều năm, chính hình xăm này đã nhắc nhở thân phận của cô.

“Anh sợ sao?” Ái Toa kéo áo ngủ lên, ý đồ che lại hình xăm, nhưng Tân Tấn cản lại.

“Không, anh chỉ là đang suy nghĩ, người giúp em xăm hình xăm nhất định tốn rất nhiều tâm tư.” Tay của anh nhẹ vẽ lên hình xăm, môi anh hôn từ trán cô chậm rãi hôn xuống.

Vậy sao? Thiếu gia thật sự đặt rất nhiều tâm tư sao? Cô không muốn suy nghĩ những thứ này!

Anh hôn qua lông mày, mắt, mũi, môi, cổ, đầu vai. Cuối cùng môi của hắn rơi vào nụ hoa màu phấn hồng của cô.

“A. Ừ.” Ái Toa rên rỉ, ánh mắt cô híp lại.

Cô biết mình không nên như vậy, đây là không đúng, nhưng cô không khắc chế được chính mình, bởi vì anh ở bên cạnh làm cho cô rất yên tâm, cô cảm thấy được bảo vệ, không cần lo lắng về sự sống và cái chết.

Môi của anh mút nụ hoa của cô, tay kia không ngừng trêu chọc bên còn lại, khe vuốt.

“Không cần. A.”

Động tác Tân Tấn làm cho toàn thân cô nóng lên, khi tay anh thám hiểm trên người cô, thần kinh cảm giác của cô tựa hồ đóng băng.

Tay của anh từ từ đi xuống, đụng tới bụng bằng phẳng của cô, đi xuống chút nữa đụng vào quần lót màu đỏ sợt tở.

“Màu đỏ là màu sắc kích thích người đàn ông, em biết không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Biết.” Nhưng đây tuyệt đối không phải là nguyên nhân cô mặc quần áo màu đỏ, thuần túy là vì cô thấy cô hợp với màu sắc đó.

Ngón tay thon dài của anh thâm nhập vào trong quần lót của cô, ngón tay không ngừng vuốt ve chỗ kín của cô.

“A. Ừ.”

“Nơi này sao?” Ngón tay anh nhẹ nhàng đặt lên hoa huyệt của cô, nhìn bộ dáng cô cuồng loạn lên vì anh.

“Không cần, không cần!” Tay Ái Toa nắm chặt ga giường, hai chân của cô vọt lên một cảm giác khác lạ, “Anh không nên làm như vậy.”

“Cho anh xem địa phương đẹp nhất của em được không?” Anh dùng giọng nói đầu độc người, đầu lưỡi của anh liếm lấy vành tai của cô.

“Không.”

Cô nhẹ giọng kháng nghị nhưng đối với anh lại không có tác dụng, Tân Tấn kéo quần lót Ái Toa xuống, đem hai chân cô vạch ra.

Làm cho cánh rừng rậm của cô phơi bày trước mắt anh, mặt của Ái Toa đỏ lên. “Đừng xem.” Cô đưa tay muốn che lại, nhưng lại bị Tân Tấn đẩy ra.

“Cho anh xem.” Đầu của anh núp ở chính giữa hai chân cô, hai tay anh đẩy ra cánh hoa của cô, anh dùng đầu lưỡi khẽ liếm lấy hạt đậu ở bên trong cánh hoa.

“Không.” Ái Toa ưỡn người, hành động của anh quá càng rõ, tại sao anh có thể làm như thế.

Đầu lưỡi của anh bên trong liếm lấy, ngón tay anh cũng ở đó không ngừng xoa bóp.

“Em nóng quá. Nóng quá.” Cô rên rỉ không ngừng, hai chân nghĩ muốn khép lại, nhưng lại không có sức lực.

“Thoải mái như vậy sao?” Anh không ngừng liếm, đầu ngón tay ở lối vào của cô không ngừng xoa bóp, anh nhìn thân thể của cô bắt đầu giây dụa.

“Em không biết, không biết.” Cô lắc đầu, “Đủ rồi, không cần!” Đừng làm như vậy nữa, dưới hạ thể cô có một chất lỏng ẩm ướt chảy ra ngoài, “Em không muốn. Không cần.”

Khoái cảm tràn ngập toàn thân cô, Ái Toa liên tục thở dốc, sau đó cô bắt đầu khóc thút thít.

Đầu ngón tay của anh cảm thấy chỗ kín của cô bắt đầu thấm ướt, “Muốn anh đi vào sao?”

Ái Toa dùng sức gặt đầu, hạ thể cô trống rỗng, cô cần anh đi vào.

“Em nhìn một chút nữa được không?” Tay của anh vẫn luật động.

“Không cần, em không muốn.” Cô muốn anh đi vào, “Em thật khó chịu.”

Tân Tấn đưa ngón tay thâm nhập trong cơ thể cô dút vào kéo ra, anh liền cởi quần áo của mình, thân thể anh nằm trên người cô. “Ôm chặt anh.”

“Em.”

“Mau.” Anh thúc giục, anh muốn Ái Toa ôm chặt anh, để cho anh cảm thấy thoải mái.

Đôi tay Ái Toa ôm vai anh thật chặt, Tân Tấn dùng sức ưỡn thẳng thắt lưng.

“A ——” khi anh xô xuyên qua thân thể của cô thì cô rên rỉ, thần kinh của cô cơ hồ cũng chuyển xuống bụng dưới.

“Như vậy có thể sao?” Cô quá chặt anh không không chế được chính mình, “Đau không?”

“Không sao.” Ái Toa lắc đầu, hai chân cô kẹp chặt thắt lưng anh.

Nhận được lời mời của cô, Tân Tấn bắt đầu dùng sức chạy nước rút trong cơ thể cô.

14. Chương 14

“Nếu như em lừa anh, anh có thể tha thứ cho em hay không?” Thân Thể trần trụi của Ái Toa dựa sát vào lòng ngực Tân Tấn, nhẹ giọng hỏi.

Cô không động thủ không được, chuyện đã kéo dài quá lâu, nếu để cho thiếu gia biết lòng của cô đã sớm nghiêng về Tân Tấn, cô không biết hẳn sẽ có động tĩnh gì.

Hắn sẽ thả cô đi, để cho cô và Tân Tấn vui vẻ hạnh phúc sao? Cô nghĩ cũng không dám nghĩ, dù sao Tỏa Kiều cũng là người lãnh khốc vô tình, chỉ sợ hẳn biết chuyện, dưới cơn thịnh nộ hẳn sẽ nhẫn tâm giết chết Tân Tấn.

“Để xem việc gì đã.” Ánh mắt Tân Tấn híp lại, bộ dạng Ái Toa như đi vào cõi mộng mơ, có lẽ cô sẽ nói cho anh nghe tất cả, nếu là vậy, anh sẽ biết lòng cô nghĩ gì về anh.

Nếu như cô lừa gạt anh, anh sẽ biết cô có phản bội anh không, thậm chí là rời khỏi anh. chỉ cần cô thẳng thắn với anh, để cho anh biết cô có thương anh không, bởi vì thương anh cho nên mới ở cùng với anh, mà không phải bởi vì cô đang làm nhiệm vụ.

Anh không hi vọng cô bởi vì làm nhiệm vụ, mà làm “chuyện đó” với anh.

“Vậy anh sẽ tha thứ cho em sao?” Ái Toa nhẹ giọng nói.

“Anh nói rồi anh muốn biết là chuyện gì, không phải sao?” tay của anh đẩy mái tóc đỏ của cô ra, anh hôn trên gương mặt cô, “Thế nào? Em có chuyện gì lừa gạt anh sao?”

“Không.” Ái Toa lắc đầu, tất cả lời nói của cô đều mắc lại trong cổ họng.

“Em có thể nói cho anh biết không?”

“Không, không sao.” Cô còn chưa muốn nói cho anh biết, đợi cho cô lấy được tinh thần, cô sẽ lập tức rời đi, mà anh. Anh và cô sẽ không có bất kì liên hệ nào.

Đúng vậy, cô sẽ không trở về tìm anh, bởi vì cô sẽ không chịu đựng được ánh mắt của anh.

“Được rồi, nếu như em không muốn nói, anh sẽ không hỏi, bất luận em nói gì, anh cũng sẽ không trách em.”

“Thật?”

“Đúng vậy.” Chỉ cần cô thẳng thắn nói với anh cô muốn tắm tinh thần, anh sẽ chấp nhận, cũng sẽ nguyện ý tha thứ cho cô, nhưng nếu như cô hành động thất bại, anh sẽ không tha thứ cho cô.

“Anh biết em bây giờ đang suy nghĩ, em cứ suy nghĩ đi! Anh đi tắm.” Anh hôn lên gương mặt cô.

“Ừ, anh đi đi!” Anh vừa chuẩn bị đi, cô vòng qua thắt lưng anh, ôm anh thật chặt.

“Thế nào?” Tay của anh nắm lấy tay cô.

“Không có gì.” Cô lắc đầu, cô sẽ phải phản bội anh. Anh có oán cô, hận cô đều không sao, đây có lẽ là hậu quả của cô.

Tân Tấn đi vào phòng tắm, cử chỉ của Ái Toa làm cho anh cảm thấy quái dị.

Cô không giống như bình thường, tính cách của cô rất trầm lặng, đừng nói ôm anh, ngay cả anh nắm tay cô, cô còn rút tay lại.

Cô rất không bình thường!

Tay Tân Tấn cầm lấy vò hoa sen, nước không ngừng vẩy lên trên người của anh, anh đang bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

Chẳng lẽ cô muốn lấy tinh phiến sao? Lúc trước anh nói cho cô biết tinh phiến để ở đâu, cô cũng không có đụng tay, nhưng điều này cũng không có chứng minh cô không muốn tắm tinh phiến kia.

Đừng làm cho anh suy nghĩ đúng! Anh tắt vò nước, cầm khăn tắm lau khô và mặc áo tắm vào.

Nhìn đôi dép lê, anh lựa chọn không mang, anh suy nghĩ nếu anh đi chân không, chân anh sẽ không phát ra tiếng động.

Đi ra khỏi phòng tắm, anh không nhìn thấy cô đang ở trong phòng ngủ, chân mày anh cau lại, anh đi ra khỏi phòng.

Đứng trước cửa phòng đọc sách, anh không muốn mở cửa, nếu như anh mở cửa, Ái Toa không có ở trong phòng, thì anh sẽ rất vui vẻ; nhưng ngược lại, nếu như cô ở trong phòng đọc sách, anh nên làm cái gì?

Từ khi biết được mục đích của Ái Toa, anh vẫn đang đánh cược.

Tay anh nhẹ nhàng mở cửa.

Ái Toa thừa dịp Tân Tấn đi tắm, cô đi vào thư phòng của anh. Trải qua mấy ngày nay, cô do dự có nên động thủ hay không, bởi vì cô không muốn phản bội anh.

Cô làm thư kí của anh lâu như vậy, cũng nghe nói qua tắm tinh phiến này rất quan trọng với công ty anh, cô không muốn làm cho anh đau khổ, nhưng là cô lại không có cách nào phản bội thiếu gia.

Phản bội thiếu gia?

Cô bị chính ý nghĩa của mình dọa sợ. Cô thể như vì Tân Tấn mà muốn phản bội Tỏa Kiều, từ khi nào cô có ý tưởng đáng sợ này?

Lòng của cô rung lên, cô không phải luôn luôn cho là Tỏa Kiều là chúa tể, là tất cả của cô sao? Vì anh, cô có thể bỏ mạng, mà bây giờ.

Chẳng lẽ. Cô yêu Tân Tấn sao? Chính vì yêu anh, cho nên cô mới do dự?

Đúng! Cô đã sớm phát hiện, chỉ là cô vẫn luôn nhắc nhở mình, không được yêu Tân Tấn? Nhưng cô rất vô dụng, thậm chí ngay cả lòng mình cũng không quản được.

Ái Toa nắm chặt quả đấm. Không nên! Cô không nên yêu bất luận kẻ nào, cô là sát thủ. Cô và Tân Tấn căn bản không có tương lai.

Đúng vậy! Cô và anh không thể nào, đáng vẻ cô như vậy, đôi tay cô dính đầy máu tươi, cô làm sao có thể hạnh phúc?

Ha ha. Cô cười lạnh, nếu như cô mà cũng có hạnh phúc, như vậy sẽ không có công bằng cho những người còn lại?

Lý trí nói cho cô biết, cô lấy trộm tinh phiến xong, cô sẽ đi, nhưng về phần tình cảm này cô không muốn phải kết thúc như vậy. Nội tâm của cô đang kịch liệt giao chiến.

Cô yêu Tân Tấn, cô không muốn thương tổn anh. Nhưng, nếu cô không thành công, hậu quả cô sẽ không thể tưởng tượng nổi, có thể cô sẽ mất mạng.

Hai mắt nhắm nghiền, nước mắt của cô chảy xuống, cô thật muốn cam tâm vì anh, ngay cả mạng sống của chính mình cũng không cần sao?

Cô đưa tay ra, đụng lấy tấm tinh phiến trên bàn đọc sách của Tân Tấn, nhưng vào lúc này. Cửa thư phòng mở ra.

Tân Tấn mặt lạnh lùng đứng ngay cửa, ánh mắt của anh tràn đầy chỉ trích, đối với cô không tha thứ.

“Tân Tấn.”

“Ái Toa, em làm cho anh quá thất vọng.”

Anh thua rồi, anh hoàn toàn thua rồi.

Anh nói ngắn gọn mấy câu, đã làm cho cô rơi xuống mười tám tầng địa ngục, tay của cô cứng lại, cả người thất thần.

Thất vọng. Cô làm cho anh thất vọng sao?

Đúng vậy, không sai! Cô từ bỏ tình yêu của anh, từ bỏ lòng tin của anh đối với cô.

“Anh vẫn cho là tình yêu của anh có thể làm cho em cảm động.” Anh chậm rãi nói, nội tâm đau đớn, anh yêu cô là tình yêu chân thành, anh tin tưởng cô, nhưng cô lại phản bội anh.

Tại sao. Cô lại làm như vậy? Chẳng lẽ chủ nhân của cô quan trọng, đáng giá để cho cô làm như vậy sao?

Hắn làm sao vượt qua anh. Hắn có yêu cô so với anh yêu cô không?

Có lẽ, Ái Toa sẽ phục tùng mệnh lệnh của hắn, là bởi vì trong lòng cô hắn có vị trí rất quan trọng, như vậy thì như thế nào?

Trang Duy An sớm đã nói với anh, nhưng anh vẫn tin tưởng chính mình, cho nên anh mới bị tình trạng như thế này.

Tám tình phiến kia đối với công ty rất quan trọng; không sai, nhưng vì cô, anh có thể tặng cho cô, chỉ cần cô thẳng thắn nói với anh. Nhưng Ái Toa lại làm cho anh quá thất vọng.

“Anh đều biết?” Cô nhìn anh, gương mặt không có chút biểu hiện gì nhìn anh. “Anh nếu đã biết, vì sao không nói, tại sao không đuổi em đi, còn để em vào nhà của anh, anh không biết như vậy rất nguy hiểm sao? Anh giống như đang dẫn sói vào nhà!” Cô nói bằng ngữ điệu lạnh lùng, ý đồ để cho anh đối với cô vô tâm vô tình.

Nhìn đến bộ dáng của anh, cô rất đau lòng, cô biết cô đã tổn thương anh. Cô nhẫn tâm làm tổn thương người đàn ông mà cô yêu nhất.

Chuyện rõ ràng như trước mắt, vì cô. Cô biết anh bỏ ra rất nhiều thứ.

Giọng anh trầm xuống, “Anh đang đánh cược.”

“Đánh cược?” Ái Toa không hiểu: “Đánh cược gì?”

“Anh đánh cược tình yêu của anh có làm cho em lưu lại hay không, nhưng hiện tại anh hiểu rõ rồi.” Anh đau khổ tới cùng cười to, “Là anh tự tin đối với chính mình, cho dù anh yêu em như thế nào, em cũng thuộc về chủ nhân của em, em không phải bởi vì yêu anh mà phản bội chủ nhân em chứ.” Anh nắm chặt tay của cô.

“Tân Tấn.”

Cô cũng muốn thương anh, chỉ là cô không thể thương anh, bởi vì cô sẽ hại anh.

“Chuyện của em anh đều biết.” Tân Tấn chậm rãi nói, “Kể từ khi anh yêu em, anh đã biết rồi, chuyện của em anh đều cho Duy An đều tra, người kia là một thiên tài máy tính, chỉ cần em muốn, cô ấy đều biết.”

Thiên tài máy tính là người ở trong phòng rửa tay tên Kiều tiểu thư kia sao? Chắc là cô ấy đi!

“Anh nếu đã biết mục đích em đến gần anh sao anh không đuổi em đi, không phải sao? Nếu như anh đuổi em đi, anh cũng không cần phải sợ mất trộm.” Nàng lạnh lùng nói. “Tân Tấn, anh quá ngu, anh quá ngu ngốc.”

“Anh nói rồi, anh yêu em, em cũng yêu anh.” Anh chết tâm, “Người đàn ông kia. Đáng giá cho em bỏ ra sao?” Anh nhẹ giọng nói, “Thậm chí em vì đạt được mục đích mà bỏ ra thân thể của mình vậy sao? Em nguyện ý đem thân thể của em cho anh, là bởi vì yêu anh, hay là mệnh lệnh của thiếu gia?”

Anh không muốn nói những lời tổn thương cô, anh không muốn!

Anh biết cô ở cùng một chỗ với anh, cô trao cho anh thứ quý giá nhất, nhưng anh đang bị phản bội, tức giận, đau đớn làm cho anh nói lên những lời làm tổn thương cô.

“” Cô trầm mặc.

Anh nói những lời tổn thương cô. Nhưng rốt cuộc ai là người bị thương sâu nặng nhất?

Cô có thể bởi vì một câu nói của Tỏa Kiều mà bỏ mạng, nhưng thân thể của cô, tình cảm của cô không phải tùy tiện có thể nói cho là cho.

Lần đầu tiên cô đem tình cảm ột người, thế nhưng là người cô không được quyền yêu!

“Anh hỏi em lần thứ nhất, em rốt cuộc có yêu anh hay không?”

Ái Toa trầm mặc, cô rất muốn nói “Có”, nhưng cô không thể mở miệng được.

Hốc mắt cô rơi lệ. Cô không hiểu, không! Phải nói là, cô đã rất lâu rồi không rơi lệ, kể từ khi cô đi theo Tỏa Kiều.

“Không nói lời nào chính là không có? Tại sao!” Quả đấm của anh đấm lên mặt bàn, “Ái Toa lần đầu tiên anh yêu một người như vậy. Anh cho tới bây giờ không hi vọng em yêu anh, anh chỉ mong em có thể ở bên cạnh anh, xem như yêu cầu của anh rất quá đáng đi.” Anh cầm lên tấm tình phiến giao cho cô, “Nếu như đây là thứ em muốn, em liền lấy đi! Sau này đừng làm cho anh lại nhìn thấy em.”

Đôi tay cô run rẩy, cô cắn chặt môi, nhìn Tân Tẩn đưa tấm tình phiến cho cô, sau đó anh xoay người rời đi.

“Đợi chút.”

“Còn có chuyện gì sao?” Anh dừng bước.

Cô kêu anh có phải hay không cô muốn nói cho anh biết, cô yêu anh? Tân Tẩn vẫn luôn mong đợi.

Trừ phi chính miệng Ái Toa nói không thương anh, nếu không cả đời anh sẽ không quên!

“Cám ơn anh đem tình phiến đưa cho em, vì báo đáp ân đức của anh, em liền nói cho anh biết một bí mật.” Cô muốn làm cho anh quên cô, “Em không thể yêu bất luận kẻ nào, vì nhiệm vụ, em không chỉ có thân thể, thậm chí là mạng sống của em, em cũng có thể cho, chỉ cần thân thể của em còn có giá trị lợi dụng, em nguyện ý vì người mở ra hai chân, mà anh là người may mắn có được thân thể em, em mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Cô hạ tiện!” Tân Tẩn tức giận xoay người, dùng sức tát Ái Toa một cái, “Cô lấy tình phiến không phải vì tiền sao? Tốt! Tôi cho cô, cô cả đời đều dính chặt lấy tôi, tôi muốn cô tùy thời đều có thể mở hai chân cho tôi!” Là cô muốn như vậy, anh không ngừng ngại tổn thương cô.

“Đúng vậy, tôi hạ tiện. Tân tiên sinh, tôi khi nào nói tôi cao thượng?” Cô nói giễu cợt, “Một đồng tiền sẽ không vang, chủ yếu là anh muốn tôi, tôi mới có thể làm như vậy, không phải sao? Chỉ là, tiền của anh tôi không thu.”

“Tại sao?”

“Tôi là người phụ nữ của chủ nhân, anh phải biết, tôi chỉ thần phục hần mà thôi.”

“Ha ha.” Anh cười mấy tiếng rồi rời đi.

Sau khi Tân Tẩn đi, hai chân cô khổng chế không được, dựa lưng vào tường rồi từ từ ngồi xuống.

Nhìn tấm tình phiến trong tay, Ái Toa ghen ngào.

Cô làm tổn thương anh sao?

Cô làm tổn thương người đàn ông cô yêu nhất!

Cô lần đầu tiên cảm thấy yêu một người là hạnh phúc, nhưng thời gian lại ngắn như vậy.

“Ô ô.” Ái Toa ngồi đó, đôi tay vây quanh lấy bắp chân không ngừng khóc thút thít.

Anh Đào nghe được tiếng khóc bi thương của cô, nó từ trong phòng khách chạy ra, vùi ở bên chân của cô ô ô nói.

Cô rất muốn khóc thật to, nhưng cô làm không được.

Lãnh khốc vô tình, họ đã giáo dục cho cô phải chọn dấu tâm tình của mình.

Cô rất buồn. Thật rất buồn, cô chưa bao giờ oán bản thân mình, hận bản thân mình. Tại sao cô lại là sát thủ, chỉ cần là nhiệm vụ thiếu gia giao phó, cô nhất định phải hoàn thành?

Cô thật sự thương tổn anh. Thương tổn anh làm cho tim cô cũng tan nát. Thay vì thống khổ, cô hi vọng Tỏa Kiều không nên đem tổng bộ về Đài Loan, cô không muốn về lại đây.

Cô có thể vì Tân Tấn làm được những gì? Cô yêu người đàn ông đó.

Ngẩng đầu lên nhìn gian thư phòng này. Bình thường ở chỗ này, cô luôn ngồi ở bên cạnh anh, anh nói chuyện phiếm, nói chuyện công việc. Nhưng bây giờ đều như vậy sẽ không còn nữa?

Đứng lên, cô đem tấm tinh phiến đặt lên bàn sách của anh, cô làm thương tổn anh. Cô không muốn phản bội anh thêm lần nữa!

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ Tỏa Kiều giao hậu quả cô gánh lấy sẽ rất lớn, vậy thì do cô tự gánh lấy đi!

Cô đi ra khỏi thư phòng, nhìn quanh phòng một lần cuối ——

Cô không có cơ hội trở lại nữa. Dù sao chưa hoàn thành nhiệm vụ, cô đối với tổ chức là người vô tích sự.

Lời nói của cô nói với anh sẽ làm cho anh chết tâm, làm cho anh quên cô đi?

Cũng tốt! Tránh cho anh thương tâm. Cô và anh coi như là không quen biết nhau đi, anh là một người đàn ông tốt, anh không thích hợp với cô. Anh thích hợp với một cô gái tốt, tối thiểu sẽ không là một người đôi tay dính đầy máu như cô.

“Anh đào, mi ngoan ngoãn ở chỗ này. Nếu như ta không chết, ta sẽ quay trở về đón mi.”

15. Chương 15

“Thiếu gia, Ái Toa trở lại.” Vịnh Lam cung kính nói với Tỏa Kiều.

“Trở về chưa?”

Tỏa Kiều hai chân bắt chéo ngồi trên ghế sa lon, toàn thân anh mặc quần áo màu đen, cả người trong cực kì lười biếng.

Anh đem tạp chí thương nghiệp cầm trong tay thuận tay đặt lên bàn, “Gọi cô ấy vào.” Hắn bưng lên ly rượu trên bàn khẽ nhấp ngụm rượu.

“Được.” Vịnh Lam lui xuống, đi theo sau cô là Ái Toa.

“Vất vả cho cô rồi.” Tỏa Kiều cười nhạt, “Đem tinh phiến giao cho ta, cô có thể nghỉ ngơi.” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Ái Toa, “Thế nào?”

“Thiếu gia, tôi không có lấy được tinh phiến.” Cô trầm giọng nói. “Nhiệm vụ anh giao phó, thuộc hạ chưa hoàn thành.”

Ngắn ngủn một câu nói, làm cho không khí cả phòng khách tất cả đều đóng băng, Vịnh Lam kinh hô, vội vàng lui ra.

“Chưa?” Hắn nhíu mày, “Này không giống tác phong của cô, cô chưa từng thất thủ.”

“Đúng vậy.” Ái Toa gật đầu, “Thật sự của tôi không có lấy tinh phiến.”

“Ái Toa.” Tỏa Kiều đứng lên, tay của hắn giữ chặt cằm của cô, “Cô là một tay tôi huấn luyện, là cánh tay đắc lực của tôi, chỉ một tấm tinh phiến, tôi không nghĩ là cô không có cách thu vào, tôi muốn biết nguyên nhân.”

Chỉ cần cô nói ra nguyên nhân thuyết phục anh, có lẽ anh sẽ tha thứ cho cô, dù sao cô cũng là cánh tay đắc lực của anh.

Ái Toa cắn chặt môi dưới, mặt của cô vốn rất trắng, bây giờ càng thêm trắng bệch.

“Thật xin lỗi.”

“Cô nên biết nếu thất bại, không có cơ hội trở lại lần nữa.”

“Đúng vậy.” Cô gật đầu, nếu thất bại cô không có tư cách ở trong tổ chức.

“Nguyên nhân.” Hắn muốn biết nguyên nhân, “Nói cho ta biết! Ta mới vừa nói qua, ta muốn biết nguyên nhân!” Thanh âm của hắn mặc dù êm ái, nhưng lại rất khát máu.

“Không có, tôi thất thủ. Không có bất kỳ nguyên nhân.” Ái Toa không muốn nói ra chân tướng.

“Cô quên cô là một tay ta bồi dưỡng? Cô cho rằng có thể giấu giếm được ta sao?” Tay Tỏa Kiều vuốt lấy mái tóc dài màu đỏ của cô, “Cô yêu Tân Tẩn đúng không? Chỉ có khả năng này mới làm cho cô không xuống tay được.”

Ái Toa không nói.

“Trong tổ chức không ai được quyền yêu, điểm này cô biết chứ.”

“”

“Cô phải biết, ta có thể bồi dưỡng cô, cũng có thể phá hủy cô!” Nói tới đây, Tỏa Kiều thở dài, “Dù sao cô là quả sinh nhật cha tặng cho ta, tự tay ta phá hủy cô ta làm không được.”

“Thiếu gia.”

“Ta cho cô cơ hội lần cuối cùng, dùng tấm tinh phiến đại biểu lòng trung thành của cô đối với ta.” Hắn lạnh lùng nói.

“Tôi không làm được.” Ái Toa cự tuyệt, “Thiếu gia, anh xử lý tôi đi! Tôi không thể nào yêu cầu Tân Tẩn đưa tôi tấm tinh phiến kia được.”

“Cô cứ như vậy thương anh ta sao?” Mắt của hắn híp lại, cái ly trong tay bị hắn dùng lực đạo mạnh mẽ làm bể thành từng miếng, “Cô quên cô cả đời phải phục tùng ta sao?” Hắn lạnh lùng nói.

“Thiếu gia, thuộc hạ không dám, anh xử phạt tôi đi!”

“Cô biết nếu không hoàn thành nhiệm vụ phải trả giá ra sao không?”

“Mạng!” Cô nói ngắn gọn.

“Ha ha. Vì Tân Tẩn, cô nguyện ý bỏ ra tánh mạng của mình đúng không?”

Hắn vỗ vỗ tay, thật sự là quá cảm động rồi, từ trước tới giờ người vô tâm vô tình như hắn chưa bao giờ biết cảm động là gì, “Ta hỏi cô một lần nữa, hắn đáng giá cho cô làm như vậy sao? Ta hi vọng câu trả lời của cô sẽ không làm cho ta thất vọng.”

“Thiếu gia, tôi rất cảm tạ ơn chăm sóc của anh, làm tốn rất nhiều thời gian và tiền bạc của anh.” Cô nói là lời nói lòng, đối với Tỏa Kiều, cô chỉ biết nói cảm ơn, nếu như không có hắn, cũng không có cô ngày hôm nay.

“Ái Toa, đây chính là đáp án của cô sao? Cô làm cho ta thất vọng quá!” Hắn lắc đầu,

“Cô có biết cô đang ép ta phải hủy diệt cô không.”

“Thuộc hạ làm việc bất lực, nguyện tiếp nhận bất kỳ xử phạt nào của thiếu gia.”

“Cô đang ép ta.”

Hắn nhanh chóng lấy ra một khẩu súng, “Ta thật sự không muốn làm như vậy.” Súng của hắn nhắm ngay tim của cô.

“Thuộc hạ trước khi chết, có thể xin thiếu gia một yêu cầu không?”

“Yêu cầu?” Tỏa Kiều lộ ra nụ cười quỷ mị, “Ái Toa, cô là một tay ta bồi dưỡng, cô cho rằng cô có tư cách nói điều kiện với ta sao?”

“Thiếu gia, thuộc hạ hiểu, nhưng vẫn mong thiếu gia thành toàn.”

“Nói!”

“Tôi hi vọng sau khi tôi chết, chuyện tình phiến coi như không tồn tại, anh đừng phái người đi cướp tình phiến nữa, còn Tân Tấn.” Ái Toa nói tới đây, liền dừng lại, “Tôi van cầu anh đừng gây khó khăn cho anh ta?”

“A. Cô đến chết vẫn còn nghĩ đến cậu ta, cậu ta thật sự quan trọng như vậy sao?” Lòng của anh lạnh như băng.

Hắn không nghĩ tới người hắn bồi dưỡng ra, cuối cùng lại nhào vào lòng ngực của một người đàn ông khác.

“Đúng vậy.”

“Tốt, tôi sẽ tặng cho cô một quà, đây là món quà cuối cùng của cô.” Hắn nhớ rõ cô là món quà mà cha tặng cho hắn, nhưng bây giờ hắn phải tự tay giết chết cô.

Tâm tình phiến không thể nào so sánh được với cô, nhưng lòng cô đã đi rồi, hắn lưu cô lại còn ích lợi gì!

Ái Toa nhắm mắt lại, tiếng súng vang lên cô cảm thấy ngực cô kịch liệt đau nhức.

Ngực của cô rất quá, thật là đau. Tay cô ôm ngực, dòng máu ấm áp dính vào tay cô.

“Cám ơn thiếu gia.” Ái Toa nói xong câu đó, thân thể mềm mại của cô từ từ ngã xuống.

Nghe được tiếng súng, Vịnh Lam vội vàng chạy vào phòng khách, thấy được cảnh tượng trong phòng khách, cả người cô cứng lại.

Đối với máu tanh, cô đã sớm quen thuộc, nhưng cô thật không ngờ Tỏa Kiều có thể bắn chết Ái Toa.

“Thiếu gia!” Vịnh Lam thét chói tai, cơ hồ mất đi lý trí.

“Đem Ái Toa đi xử lý.” Hắn lạnh lùng nói.

“Thiếu gia, anh sao lại nhẫn tâm giết Ái Toa? Ái Toa không phải là người anh sủng ái nhất sao?”

Cô nhìn ra được, Tỏa Kiều không nói ra, nhưng hắn yêu Ái Toa, mà bây giờ hắn lại làm ra chuyện như vậy.

“Lòng của cô ấy đã bay đi, cô ấy đã không còn giá trị nữa, hơn nữa, Vịnh Lam ta khi nào nói ta yêu cô ấy?” Khóe miệng hắn lộ ra nụ cười khát máu.

“Ta nói với cô ấy, cô ấy là một tay ta bồi dưỡng, ta cũng có thể hủy hoại cô ấy. Chỉ cần cô ấy làm sai, ta tuyệt không tha thứ.”

Hắn yêu Ái Toa sao? Ha ha. Làm sao có thể, đây là một truyện nực cười trong thiên hạ.

Hắn là một người cao quý, hắn yêu nhất chính mình, hắn không yêu bất luận kẻ nào hết.

Đúng vậy! Huống chi bên cạnh hắn không bao giờ thiếu phụ nữ, hắn cũng sẽ không đem lòng của mình đặt vào tay phụ nữ.

“Đúng vậy, thiếu gia.”

Vịnh Lam sai người đem Ái Toa mang ra ngoài, cho đến khi trong phòng khách không còn một bóng người thì Tỏa Kiều ngồi ở trên ghế sa lon, hốc mắt của hắn nhỏ xuống một giọt nước mắt.

“Ái Toa, là cô ép ta!” Khi hấn ở một mình thì hấn mới biểu hiện cảm xúc thật của mình, “Ta thật sự là không muốn giết cô.”

Nhắm mắt lại, hấn nghĩ tới chuyện xưa, khi đó giữa cô và hấn còn rất nhỏ

“Sinh nhật ta nhanh đến đi?”

“Ta muốn cô ấy, ta muốn cô ấy làm người giúp việc cho ta.”

“Cô ấy là quà sinh nhật của ta!”

Quà sinh nhật sao? A. Hiện tại chỉ là quá khứ mà thôi.

Tại bảy năm trước, Tỏa Kiều đã phạm một sai lầm, có lẽ hấn nên bắt cô thực hiện “Nghĩ thức” thuần phục hấn.

Nếu hấn làm như vậy, có lẽ lòng của Ái Toa sẽ không chạy theo người khác.

Hấn sai lầm rồi!

16. Chương 16

“Cậu đang làm gì đây, chẳng qua là không có Ái Toa mà thôi, thật ra cô ấy ra đi cũng tốt, cô ấy chính là một sát thủ.” Trang Duy An thấy Tân Tấn bất cần như vậy anh chịu không nổi nói, “Cậu phải biết, chỉ là vì nhiệm vụ mà thôi, cậu chớ vì cô ấy mà thương tâm.”

Người khác không phải thường nói sao? Hoa càng xinh đẹp thì lại càng có gai, xem Tân Tấn như vậy, quả nhiên bị đóa hoa đó làm cho bị thương rồi.

“Tôi không biết. Không biết.” Hấn cầm lên lon rượu uống, quần áo trên người cực kì bẩn thỉu.

“Không biết cái gì?”

“Tôi. Tôi. Tôi rõ ràng đem tinh phiến đưa cho cô ấy, tại sao cô ấy không mang đi?” Điềm này anh nghĩ mãi không ra.

Khi anh trở lại, tất cả đồ đạc của cô cô đều mang đi, chỉ có vật duy nhất cô muốn lấy cô lại không mang đi.

Anh không hiểu. Nguyên nhân gì làm cho cô không lấy tấm tinh phiến kia?

Thậm chí ngay cả chú cún con cô ấy cũng không mang đi. Không phải cô ấy rất thích chú cún này sao? Sao cô ấy lại không mang theo.

“Có lẽ lương tâm Ái Toa đột nhiên nổi lên.” Trang Duy An nhún nhún vai, anh không thể nào đánh giá cao Ái Toa được.

“Tôi hi vọng cô ấy mang tinh phiến đi. Nếu như cô ấy không mang tấm tinh phiến đi, cô ấy có thể sẽ.” Anh rất lo lắng.

“Có thể sẽ như thế nào?” Trang Duy An hết sức lạnh nhạt, “Cô ấy nói dối cậu như vậy, tại sao cậu còn yêu cô ấy? Cậu cho rằng cô ấy không đem tấm tinh phiến trở về, cô ấy sẽ mất mạng trong tay thiếu gia cô ấy sao? Cậu chớ dại dột!” Anh vỗ vai Tân Tấn, “Cô ấy đi theo bên cạnh hấn nhiều năm như vậy, hơn nữa cô ấy đẹp như vậy, thiếu gia của cô ấy như thế nào nhẫn tâm giết cô ấy đây? Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá!”

Hừ hừ. Căn cứ theo tư liệu anh đều tra được, cô ấy chắc là tình nhân của thiếu gia cô ấy đi, Yên tâm! Không có việc gì, nếu như thiếu gia của cô ấy là anh, anh cũng không nỡ giết cô ấy !

“Cũng đúng!” Tân Tấn gật đầu, Ái Toa cam tâm làm bất cứ chuyện gì cho thiếu gia của cô ấy, chắc người đó cũng không nhẫn tâm giết cô ấy!

“Cho nên. Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, người phụ nữ kia không thích hợp với cậu, hôm nào tôi giúp cậu giới thiệu người phụ nữ tốt hơn.”

“Không cần.”

“Tổng giám đốc, có một vị tiên sinh muốn gặp ngài.” Thư ký Lý tiểu thư xuyên qua bộ đàm nói.

“Người nào?”

Từ ngày đó, Ái Toa giống như biến mất trước mặt anh, anh không còn thấy cô nữa. Anh tự nói với mình không được nghĩ tới cô nữa, chuyện công ty quan trọng hơn so với cô, anh muốn đem toàn bộ tâm tư đặt vào công việc.

“Vị tiên sinh kia họ Tỏa”

“Tỏa Kiều?” Tân Tấn nhăn mày, tay đóng lại văn kiện. họ Tỏa anh rất ít khi gặp, anh không có bạn bè nào họ Tỏa, “Tôi không biết.”

“Đối phương nói anh nhất định phải gặp anh ta, còn nói anh muốn thấy anh ta.”

“Như vậy a.” Tân Tấn trầm tư, xem ra đối phương tựa hồ rất chắc chắn anh sẽ gặp anh ta, “Mời anh ta vào.” Nếu anh ta đã nói như vậy, anh gặp anh ta thì có làm sao đâu?

Ba phút sau, một người toàn thân mặc đồ màu đen tiến vào, phía sau hắn còn có Vịnh Lam đi theo.

“Anh là?” Tân Tấn đứng lên.

“Tỏa Kiều” hắn từ trước giờ không cùng người khác nói chuyện, hắn tự động ngồi xuống, tựa như nhà của hắn, mà Vịnh Lam cung kính đứng phía sau hắn.

Tân Tấn và Tỏa Kiều, một như ban ngày một như đêm tối, bọn họ hoàn toàn là hai loại người khác nhau.

Tỏa Kiều xuất hiện làm cho không khí xung quanh đóng băng.

“Tỏa tiên sinh tìm tôi có chuyện gì không? Tôi nghĩ tôi không biết anh” anh đi tới ngồi xuống trước mặt Tỏa Kiều.

Tỏa Kiều liếc Tân Tấn một cái, “Ta hôm nay đến đây, là muốn xem một chút rốt cuộc anh là một người đàn ông như thế nào, đáng giá để Ái Toa vì anh mà phải bội ta.”

Ái Toa là một tay hắn bồi dưỡng nên, hắn rất tò mò không biết là người như thế nào làm cho Ái Toa Phản bội mình.

“Ái Toa?” Hai chữ này làm Tân Tấn rất ngạc nhiên, “Người nói là Ái Toa sao?” Anh đã rất lâu rồi không nhìn thấy Ái Toa, không biết cô ấy hiện tại sống có tốt không?

“Ha ha. Không tệ lắm, anh còn nhớ Ái Toa, ta vốn nên ở mấy tháng trước tới nhìn anh, chỉ là khi đó ta có chuyện, kéo dài tới hiện tại mới rảnh.”

“Anh là chủ nhân của Ái Toa?”

Tân Tấn cho tới bây giờ cũng không biết chính mình có ghét anh ta hay không, nhưng anh rất ghen tị với người đàn ông trước mắt này có thể ở cùng với Ái Toa thời gian lâu như vậy, mà anh ở chung với cô chỉ có thời gian mấy tháng ngắn ngủi.

“Đúng vậy, bọn họ kêu ta là thiếu gia.” Hắn gật đầu, xem ra Ái Toa mặc dù yêu Tân Tấn, nhưng không có tiết lộ bất kỳ chuyện gì bên trong tổ chức cho anh ta biết, điểm này cô ấy làm rất tốt.

“Ái Toa đâu? Cô ấy hiện tại như thế nào? Để cho tôi gặp cô ấy đi!” Anh kích động nói, “Tôi yêu Ái Toa.” Anh muốn gặp Ái Toa để hỏi cô ấy rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành.

“Ái Toa. Ha ha.”, “Ta từ nơi xa xôi đi tới đây, Tân tiên sinh thế nào một chút đạo đãi khách cũng không có.”

“Thực xin lỗi, tôi quên.” Anh gọi thư ký đem ba tách cà phê vào.

“Ừh, khó trách anh hỏi tôi về Ái Toa.” Hấn ném cà phê, cà phê này anh không biết phải đưa ra bất cứ bình luận gì.

Xem ra Ái Toa cũng không có tới tìm anh ta, hẳn cho là Ái Toa sẽ tới bên cạnh anh ta, khi đó hẳn bắn vào lồng ngực cô cũng không có bắn trúng vào chỗ hiểm của cô, mặc dù Ái Toa là phản đồ, nhưng mà hẳn cuối cùng không xuống tay được.

“Anh không phải không biết?”

“Biết cái gì?” Nhìn vẻ mặt của hẳn, lòng Tân Tấn càng lạnh, “Ái Toa có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi hay không hả? Nói cho tôi biết! Mau nói cho tôi biết.” Anh kích động nghĩ muốn nắm lấy Tỏa Kiều, nhưng lại bị Vịnh Lam cản lại.

“Ái Toa chết rồi.”

Bốn chữ này khiến Tân Tấn cả người choáng váng, “Chết? Làm sao có thể. Không thể nào, Ái Toa không thể nào chết.” Anh rất khó tiếp nhận lời nói của Tỏa Kiều, lúc đó cô ấy còn rất tốt, làm sao có thể chết? Đây là không thể nào!

Anh chết lặng, căn bản không cách nào tiếp nhận tin Ái Toa chết.

“Không sai, Ái Toa chết rồi.” Tỏa Kiều tàn nhẫn nói. A. Sự thống khổ của người khác không phải là đều vui vẻ của hẳn sao?

Hắn luôn luôn tàn nhẫn, không biết nhân từ hai chữ viết như thế nào.

“Cô ấy chết như thế nào? Anh nói cho tôi biết đi!”

“Chết thì chết, biết nguyên nhân chết thì như thế nào? Người chết cũng không thể sống lại, anh nén bi thương đi!”

“Nói cho tôi biết!” Anh hét lớn. “Có phải hay không anh.” Anh nhìn ra được người này là người luyện võ, cô như vậy làm sao có thể chống đỡ được anh.

Xem ra anh ta rất yêu Ái Toa, “Nếu như mà ta nói, là ta nổ súng giết Ái Toa thì sao? A.”

Tân Tấn nghe được câu nói của Tỏa Kiều, tức giận vung nắm đấm vào anh, hẳn cũng không có né tránh, đứng im chịu đòn.

“Anh quá càn rỡ!” Vịnh Lam muốn ra quyền, nhưng lại bị Tỏa Kiều ngăn lại.

“Vịnh Lam!”

“Anh tại sao làm như vậy? Tại sao!”

“Thiếu gia.” Vịnh Lam lo lắng nói.

“Không có gì đáng ngại.” Tỏa Kiều phát phát tay với Vịnh Lam, lau vết máu trên miệng, “Anh biết thân phận của Ái Toa chứ? Nếu cô ấy không hoàn thành được nhiệm vụ, đối với ta mà nói, cô ấy không còn lợi dụng được nữa.”

Hắn giết nàng, giết một cánh tay đắc lực của hẳn.

“Anh là kẻ sát nhân!” Anh nghĩ đưa tay bắt hẳn lại, nhưng lần này Tỏa Kiều tránh ra. “Làm sao anh nhẫn tâm làm như vậy?”

“Không sai, ta là kẻ sát nhân, chẳng qua người không biết, Ái Toa là một tay ta nuôi lớn, mạng của cô ấy là ta ban cho, nếu không phải là ta, cô ấy đã sớm chết rồi, ta giết cô ấy thì như thế nào?” Hấn tặng cho cô, hẳn cũng có thể thu trở về.

“Bởi vì cô ấy không có đem tâm tình phiền trở về, anh liền giết chết cô ấy sao?” Toàn thân Tân Tấn bởi vì tức giận mà run rẩy, hốc mắt anh cũng từ từ ửng hồng. “Tâm phiền tôi cho anh, anh đem Ái Toa trả lại cho tôi.” Anh cực kỳ đau lòng.

“Không sai, đây là sự thật. Ái Toa biết quy định của Tổ chức, nếu không đạt thành nhiệm vụ, thì phải đem mạng đi bồi tội, tẩm tinh phiến kia, ta đã không có hứng thú, nó làm cho ta hao tổn một nhân tài.”

“Ý của anh là —— Ái Toa biết rõ anh sẽ giết cô ấy, cô ấy còn đi tay không trở về sao?” Cô ấy làm sao lại ngu như vậy? Tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy?

Anh không phải đem tinh phiến giao cho cô sao? Vì sao cô lại không mang đi?

Nếu như có thể, anh thà rằng đem tinh phiến đưa cho cô, sau đó cô sống thật tốt trên cuộc đời này.

“Dĩ nhiên.” Tỏa Kiều thở dài, “Ái Toa là quan tâm anh, yêu anh, chỉ vì anh, cô ấy liền đến mạng cũng không cần.” Hắn có chút ghen tỵ với Tân Tấn, chẳng lẽ theo như lời Vinh Lam nói, hắn yêu Ái Toa rồi sao?

Không thể nào! Hắn lắc lấy đầu.

Hắn lãnh khốc vô tình, hắn là sẽ không yêu bất luận kẻ nào .

“Làm sao anh nhẫn tâm làm như vậy!”

“Dĩ nhiên, bởi vì cô ấy là thuộc hạ của tôi, cô ấy tay không mà trở về ta sẽ cho cô ấy một cơ hội nữa, chỉ cần cô ấy lấy được tinh phiến, ta sẽ không truy xét, nhưng cô ấy làm cho ta quá thất vọng rồi. Tốt lắm! Cà phê uống xong rồi, lời của ta cũng nói xong rồi.” Hắn đứng lên, “Vinh Lam, chúng ta đi, hôm nay ta tới nơi này chính là thông báo tin tức, đúng rồi, anh có muốn biết Ái Toa được chôn ở chỗ nào không?”

“Cô ấy chôn cất ở đâu?” Nếu như có thể, anh thật muốn giết Tỏa Kiều

Nếu như anh biết cô sẽ xảy ra chuyện, anh cũng sẽ không chỉ trích cô phản bội anh! Cô vì anh ngay cả mạng sống cũng không cần.

“Vinh Lam, cô nói với anh ta đi! Ta mệt mỏi, có thời gian anh đi thấp nén hương cho Ái Toa đi!”

“Được, thiếu gia.” Vinh Lam nói ra một chỗ điểm, “Tân tiên sinh có rãnh rồi thì đi gặp Ái Toa.” Cô nói xong, liền theo Tỏa Kiều rời đi, còn Tân Tấn ngồi trên ghế sa lon rơi lệ.

Anh cuối cùng cũng biết Ái Toa yêu anh, cô ấy dùng hành động để chứng minh. Chỉ là cô ấy vì anh trả một cái giá quá đắt.

“Tân Tấn, tôi nghe Lý thư kí nói có người tìm cậu ——” Trang Duy An cười hì hì đi vào phòng làm việc của Tân Tấn, nhưng thấy bộ dáng Tân Tấn thì khóe miệng anh cứng lại, “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ái Toa chết rồi.” Anh trầm giọng nói.

“Ái Toa chết?”

“Mới vừa rồi người tới chính là thiếu gia của Ái Toa, Ái Toa không có hoàn thành nhiệm vụ, bị hắn bắn chết rồi.”

“Cái gì?” Trang Duy An không nghĩ tới thiếu gia Ái Toa thế nhưng lại nhẫn tâm giết cô ấy.

“Sớm biết như vậy, tôi sẽ cầu xin cô ấy mang tinh phiến đi, hoặc là kêu cô ấy lưu lại!” Mặt của anh chôn vào lòng hai bàn tay găm nhẹ.

“Cậu ——” Trang Duy An không biết nên an ủi Tân Tấn như thế nào, hắn chỉ là vỗ vỗ vai anh, “Cậu đừng ấy nấy, cũng đừng suy nghĩ quá nhiều!”

Sau khi biết tin Ái Toa chết, Tân Tấn cơ hồ nhốt chính mình trong phòng.

Vốn là anh còn có thể cùng Trang Duy An đến PUB lân cận chơi, đi khiêu vũ, mà bây giờ tâm tình anh cũng không có.

Anh hoàn toàn tập trung vào công việc, tánh mạng của anh đối với anh mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Chuyện của anh như vậy, cha mẹ anh rất lo lắng, cũng không có biện pháp, hai người bọn họ chỉ có thể từ miệng Trang Duy An biết được tin tức.

Biết con trai mình thương tâm, bọn họ tìm đối tượng xem mắt cho anh, nhưng đều bị anh cự tuyệt.

“Tân Tấn, tôi nghe bạn bè nói, vùng ngoại ô có một quán cà phê rất đặc biệt, chúng ta cùng đi có được hay không?” Công việc bây giờ của Trang Duy An chính là kéo Tân Tấn ra khỏi phòng làm việc, tránh cho anh lao lực mà chết.

“Tôi không có hứng thú.”

“Không có hứng thú?” Mặt Trang Duy An nhú lại, “Không có hứng thú cũng không quan hệ á..., đi thôi!” Hắn mới không quan tâm Tân Tấn có hứng thú hay không, mục đích của hắn là kéo anh ra ngoài.

“Tôi nói tôi không có hứng thú, tôi còn có rất nhiều công việc phải xử lý.”

“Công việc?” Hắn hừ lạnh một tiếng, “Tôi xem cậu đem toàn bộ nhân viên đuổi việc đi, anh cơ hồ làm tất cả mọi việc, còn muốn nhân viên làm cái gì?”

“Cậu cảm thấy tôi nên khai trừ cậu trước tiên sao?” Anh ngẩng đầu lên, khuôn mặt cực kì anh tuấn bây giờ gầy trơ xương.

“Này. . . . Không cần đi!” Hắn phát phát tay, “Cậu biết tôi là đùa giỡn, công ty phúc lợi tốt như vậy, cậu đuổi việc tôi, tôi liền không tìm được công ty tốt thứ hai.”

“Đó là cậu không cần.” Dựa theo năng lực của Trang Duy An, có bao nhiêu công ty mời hắn.

“Đừng nói nữa. Cậu có muốn đi hay không? Tôi hẹn cô gái xinh đẹp cho cậu gặp mặt.”

“Không, chính cậu đi đi!”

“Tân Tấn ——” Trang Duy An hét nhẩn nại rồi.

“Tôi nói tôi không có hứng thú.”

“Cậu đừng như vậy được hay không! Ái Toa đã chết rồi, cậu làm như vậy cô ấy sống lại sao?” Một người phụ nữ, đáng giá để cho Tân Tấn trở nên như vậy sao?

Đúng, hắn biết Tân Tấn rất thích Ái Toa, chỉ là cô ấy chết rồi, cậu ta nên theo đuổi người phụ nữ khác! Chẳng lẽ Tân Tấn muốn cả đời thương nhớ Ái Toa sao?

Cậu ta mới mấy tuổi đầu, còn có rất nhiều tuổi xuân, hắn không hy vọng cậu ta cứ như vậy sa sút.

“Cậu đi ra ngoài, chờ ở trước mặt tôi nhắc tới Ái Toa.” Chỉ cần nghe hai chữ Ái Toa này, lòng Tân Tấn trở nên vô cùng đau đớn, cảm giác áy náy càng sâu đậm hơn.

“Cậu bây giờ sẽ làm người ta chán ghét, thậm chí là thất vọng, cậu có biết không?”

“Cậu có cái gì chán ghét, thất vọng hay sao?” Khác với vẻ mặt kích động của Trang Duy An, Tân Tấn có vẻ lạnh lùng, “Năm nay công ty tăng lên 30%, nếu vẫn giữ vững tình trạng như thế này, công ty sẽ đạt được những lợi ích khả quan.”

“Bác trai, bác gái thích như vậy sao? Nếu như vì vậy mà tổn thất một đứa con trai, cậu cho rằng bọn họ sẽ cao hứng sao?”

“.” Tân Tấn trầm mặc.

“Cậu thanh tỉnh một chút được không? Cậu mấy ngày trước không phải nói chú cún mắt tích rồi sao? Cửa sổ đóng rất kỹ, chỉ có con chó là không có mà thôi.”

Này thật kỳ quái, chẳng lẽ Tân Tấn lúc ra cửa, không biết chú chó cũng đi theo ra ngoài, cho nên cún con mới đi mất sao?

“Cậu chờ xía vào chuyện của tôi, tôi không có tâm tình chăm nom con chó kia, không thấy thì thôi! Tránh để tôi chăm sóc nó. Cậu đi ra ngoài đi! Tôi muốn ở một mình.”

“Tốt! Tôi không quan tâm tới cậu nữa, để cho cậu một mình tự sinh tự diệt.” Trang Duy An tức giận sải bước đi ra khỏi phòng làm việc của Tân Tấn, dùng sức đóng cửa phòng làm việc lại.

“Tự sanh tự diệt sao?” Tân Tấn tự lẩm bầm, anh đứng ngay cửa sổ sát đất ngắm cảnh, nhìn cảnh tượng bên ngoài lòng anh hết sức cô đơn, “Cũng tốt, cứ để tôi như vậy đi.” Nếu đây là trời cao trừng phạt anh, anh sẽ chịu đựng, dù sao đây là anh tự tìm.

Nguyên vọng của anh bây giờ, chính là khi anh tỉnh dậy, chuyện gì cũng không xảy ra, Ái Toa vẫn còn ngủ ở bên cạnh anh.

Biết rõ đây là không có khả năng, nhưng. anh vẫn hi vọng.

17. Chương 17

“Ý của anh là —— Ái Toa biết rõ anh sẽ giết cô ấy, cô ấy còn đi tay không trở về sao?” Cô ấy làm sao lại ngu như vậy? Tại sao cô ấy lại muốn làm như vậy?

Anh không phải đem tình phiến giao cho cô sao? Vì sao cô lại không mang đi?

Nếu như có thể, anh thà rằng đem tình phiến đưa cho cô, sau đó cô sống thật tốt trên cuộc đời này.

“Dĩ nhiên.” Tỏa Kiều thở dài, “Ái Toa là quan tâm anh, yêu anh, chỉ vì anh, cô ấy liều mạng cũng không cần.” Hắn có chút ghen tỵ với Tân Tấn, chẳng lẽ theo như lời Vinh Lam nói, hắn yêu Ái Toa rồi sao?

Không thể nào! Hắn lắc lấy đầu.

Hắn lãnh khốc vô tình, hắn là sẽ không yêu bất luận kẻ nào .

“Làm sao anh nhẫn tâm làm như vậy!”

“Dĩ nhiên, bởi vì cô ấy là thuộc hạ của tôi, cô ấy tay không mà trở về ta sẽ cho cô ấy một cơ hội nữa, chỉ cần cô ấy lấy được tình phiến, ta sẽ không truy xét, nhưng cô ấy làm cho ta quá thất vọng rồi. Tốt lắm! Cà phê uống xong rồi, lời của ta cũng nói xong rồi.” Hắn đứng lên, “Vinh Lam, chúng ta đi, hôm nay ta tới nơi này chính là thông báo tin tức, đúng rồi, anh có muốn biết Ái Toa được chôn ở chỗ nào không?”

“Cô ấy chôn cất ở đâu?” Nếu như có thể, anh thật muốn giết Tỏa Kiều

Nếu như anh biết cô sẽ xảy ra chuyện, anh cũng sẽ không chỉ trích cô phản bội anh! Cô vì anh ngay cả mạng sống cũng không cần.

“Vinh Lam, cô nói với anh ta đi! Ta mệt mỏi, có thời gian anh đi thấp nén hương cho Ái Toa đi!”

“Được, thiếu gia.” Vinh Lam nói ra một chỗ điểm, “Tân tiên sinh có rãnh rồi thì đi gặp Ái Toa.” Cô nói xong, liền theo Tỏa Kiều rời đi, còn Tân Tấn ngồi trên ghế sa lon rơi lệ.

Anh cuối cùng cũng biết Ái Toa yêu anh, cô ấy dùng hành động để chứng minh. Chỉ là cô ấy vì anh trả một cái giá quá đắt.

“Tân Tấn, tôi nghe Lý thư kí nói có người tìm cậu ——” Trang Duy An cười hì hì đi vào phòng làm việc của Tân Tấn, nhưng thấy bộ dáng Tân Tấn thì khóe miệng anh cứng lại, “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Ái Toa chết rồi.” Anh trầm giọng nói.

“Ái Toa chết?”

“Mới vừa rồi người tới chính là thiếu gia của Ái Toa, Ái Toa không có hoàn thành nhiệm vụ, bị hắn bắn chết rồi.”

“Cái gì?” Trang Duy An không nghĩ tới thiếu gia Ái Toa thế nhưng lại nhẫn tâm giết cô ấy.

“Sớm biết như vậy, tôi sẽ cầu xin cô ấy mang tình phiến đi, hoặc là kêu cô ấy lưu lại!” Mặt của anh chon vào lòng hai bàn tay găm nhẹ.

“Cậu ——” Trang Duy An không biết nên an ủi Tân Tấn như thế nào, hắn chỉ là vỗ vỗ vai anh, “Cậu đừng áy náy, cũng đừng suy nghĩ quá nhiều!”

Sau khi biết tin Ái Toa chết, Tân Tấn cơ hồ nhốt chính mình trong phòng.

Vốn là anh còn có thể cùng Trang Duy An đến PUB lân cận chơi, đi khiêu vũ, mà bây giờ tâm tình anh cũng không có.

Anh hoàn toàn tập trung vào công việc, tánh mạng của anh đối với anh mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Chuyện của anh như vậy, cha mẹ anh rất lo lắng, cũng không có biện pháp, hai người bọn họ chỉ có thể từ miệng Trang Duy An biết được tin tức.

Biết con trai mình bị thương, bọn họ tìm đối tượng xem mắt cho anh, nhưng đều bị anh cự tuyệt.

“Tân Tấn, tôi nghe bạn bè nói, vùng ngoại ô có một quán cà phê rất đặc biệt, chúng ta cùng đi có được hay không?” Công việc bây giờ của Trang Duy An chính là kéo Tân Tấn ra khỏi phòng làm việc, tránh cho anh lao lực mà chết.

“Tôi không có hứng thú.”

“Không có hứng thú?” Mặt Trang Duy An nhíu lại, “Không có hứng thú cũng không quan hệ á..., đi thôi!” Hắn mới không quan tâm Tân Tấn có hứng thú hay không, mục đích của hắn là kéo anh ra ngoài.

“Tôi nói tôi không có hứng thú, tôi còn có rất nhiều công việc phải xử lý.”

“Công việc?” Hắn hừ lạnh một tiếng, “Tôi xem cậu đem toàn bộ nhân viên đuổi việc đi, anh cơ hồ làm tất cả mọi việc, còn muốn nhân viên làm cái gì?”

“Cậu cảm thấy tôi nên khai trừ cậu trước tiên sao?” Anh ngẩng đầu lên, khuôn mặt cực kì anh tuấn bây giờ gây trơ xương.

“Này. . . . Không cần đi!” Hắn phát phát tay, “Cậu biết tôi là đùa giỡn, công ty phúc lợi tốt như vậy, cậu đuổi việc tôi, tôi liền không tìm được công ty tốt thứ hai.”

“Đó là cậu không cần.” Dựa theo năng lực của Trang Duy An, có bao nhiêu công ty mời hắn.

“Đừng nói nữa. Cậu có muốn đi hay không? Tôi hẹn cô gái xinh đẹp cho cậu gặp mặt.”

“Không, chính cậu đi đi!”

“Tân Tấn ——” Trang Duy An hết nhẫn nại rồi.

“Tôi nói tôi không có hứng thú.”

“Cậu đừng như vậy được hay không! Ái Toa đã chết rồi, cậu làm như vậy cô ấy sống lại sao?” Một người phụ nữ, đáng giá để cho Tân Tấn trở nên như vậy sao?

Đúng, hắn biết Tân Tấn rất thích Ái Toa, chỉ là cô ấy chết rồi, cậu ta nên theo đuổi người phụ nữ khác! Chẳng lẽ Tân Tấn muốn cả đời nhớ thương Ái Toa sao?

Cậu ta mới mấy tuổi đầu, còn có rất nhiều tuổi xuân, hắn không hy vọng cậu ta cứ như vậy sa sút.

“Cậu đi ra ngoài, chờ ở trước mặt tôi nhắc tới Ái Toa.” Chỉ cần nghe hai chữ Ái Toa này, lòng Tân Tấn trở nên vô cùng đau đớn, cảm giác áy náy càng sâu đậm hơn.

“Cậu bây giờ sẽ làm người ta chán ghét, thậm chí là thất vọng, cậu có biết không?”

“Có cái gì chán ghét, thất vọng hay sao?” Khác với vẻ mặt kích động của Trang Duy An, Tân Tấn có vẻ lạnh lùng, “Năm nay công ty tăng lên 30%, nếu vẫn giữ vững tình trạng như thế này, công ty sẽ đạt được những lợi ích khả quan.”

“Bác trai, bác gái thích như vậy sao? Nếu như vì vậy mà tổn thất một đứa con trai, cậu cho rằng bọn họ sẽ cao hứng sao?”

“” Tân Tấn trầm mặc.

“Cậu thanh tỉnh một chút được không? Cậu mấy ngày trước không phải nói chú cún mất tích rồi sao? Cửa sổ đóng thật kỹ, chỉ có con chó là không có mà thôi.”

Này thật kỳ quái, chẳng lẽ Tân Tấn lúc ra cửa, không biết chú chó cũng đi theo ra ngoài, cho nên cún con mới đi mất sao?

“Cậu chó xía vào chuyện của tôi, tôi không có tâm tình chăm nom con chó kia, không thấy thì thôi! Tránh để tôi chăm sóc nó. Cậu đi ra ngoài đi! Tôi muốn ở một mình.”

“Tốt! Tôi không quan tâm tới cậu nữa, để cho cậu một mình tự sinh tự diệt.” Trang Duy An tức giận sai bước đi ra khỏi phòng làm việc của Tân Tấn, dùng sức đóng cửa phòng làm việc lại.

“Tự sinh tự diệt sao?” Tân Tấn tự lẩm bẩm, anh đứng ngay cửa sổ sát đất ngắm cảnh, nhìn cảnh tượng hết sức cô đơn, “Cũng tốt, cứ để tôi như vậy đi.” Nếu đây là trời cao trừng phạt anh, anh sẽ chịu đựng, dù sao đây là anh tự tìm.

Nguyện vọng của anh bây giờ, chính là khi anh tỉnh dậy, chuyện gì cũng không xảy ra, Ái Toa vẫn còn ngủ ở bên cạnh anh.

Biết rõ đây là không có khả năng, nhưng. anh vẫn hi vọng.

Quán cà phê ở vùng ngoại ô, bố trí hết sức trang nhã, vốn là nằm ở vùng ngoại ô, buôn bán phải ế ẩm, nhưng là làm người ta cảm thấy kỳ quái, nơi này buôn bán rất tốt.

Nguyên nhân là chủ quán của quán cà phê này cực kì xinh đẹp! Cho nên mọi người một truyền mười, mười truyền một trăm, thậm chí có nhiều người tìm kiếm ngôi sao, đến đây để tìm cô làm nghệ sĩ, chỉ là cô đều cự tuyệt.

“Duy An, anh không phải muốn giới thiệu cấp trên cho tôi quen biết sao?” Tô San nhìn thấy một mình Trang Duy An, không cao hứng.

Khuôn mặt Trang Duy An áy náy, “Tôi đồng ý dẫn cậu ta tới, chỉ là.”

“Anh ta không đến sao?”

“Cậu ta. A, thân thể cậu ta không thoải mái, cho nên hôm nào. Đúng, đúng. Chính là hôm nào.” Anh viện một lí do rách nát, hi vọng Tô San đừng tức giận.

“Như vậy, vậy anh giúp ta nhấn với Tân tiên sinh, muốn anh ta bảo trọng thân thể mình.”

“Tất nhiên.” Anh gật đầu, “Mỗi ngày tôi thay các nhân vật đem thuốc bổ đến cho cậu ta, chỉ sợ thân thể cậu ta không thoải mái.”

“Đúng rồi, làm sao anh tìm được quán cà phê này a!” Tô San nhìn khắp căn phòng, phát hiện người còn rất nhiều.

“Bạn bè giới thiệu!”

Đúng vậy, anh cũng là nghe bạn bè nói, nghe nói chủ quán ở đây đáng đáp rất đẹp, dựa vào đạo lý “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, anh tới nhìn xem chủ quán có đẹp như mọi người đồn hay không.

“Chỉ là rất kỳ quái, loại địa phương này vẫn có rất nhiều người.” Căn phòng trang nhã không sai, chỉ là Tô San phát hiện nơi này khách nam chiếm đa số.

Đột nhiên, một bóng dáng mặc bộ đồ màu đỏ đập vào mắt Trang Duy An làm cho anh trợn trừng mắt.

Anh không phải là hoa mắt chứ? Cô ấy không phải chết rồi sao?

Chẳng lẽ mình cũng sắp “ra đi” sao? Nếu không anh làm sao lại thấy cái không nên nhìn thấy. Trong lòng của anh bắt đầu nhộn nhạo.

Thượng Đế, Quan Thế Âm, Ngọc Hoàng đại đế. Anh chưa bao giờ làm chuyện gì gian ác, hơn nữa anh còn chưa có lấy vợ, sinh con, đừng như vậy kêu anh đi cầu trời.

“Thế nào? Anh làm sao vậy?” Nhìn thấy Trang Duy An thần sắc hốt hoảng, Tô San hỏi.

Có lẽ, không chỉ một mình anh thấy được, Tô San cũng nhìn thấy !

Nếu cô ấy cũng nhìn thấy, vậy anh không có gì phải sợ rồi, không sai! Chính là như vậy.

Trang Duy An nuốt nước miếng mấy cái, đưa ngón tay chỉ tới quầy rượu, “Cô có thấy cô gái mặc bộ quần áo màu đỏ không? Chính là người tóc dài, dáng dấp rất đẹp.” Anh còn đặc biệt cường điệu lời nói.

Theo hướng ngón tay Trang Duy An chỉ, Tô San nhìn qua, “Thấy được, một tiểu thư rất đẹp.” Cô là phụ nữ, nhưng cô cũng biết thưởng thức cái đẹp.

“Cô thấy được phải không?” Duy An mừng rỡ, thì ra không phải chỉ có một mình hắn thấy được.

Nếu là như vậy, không phải có hai khả năng sao?

Thứ nhất, Ái Toa căn bản không có chết. Chỉ là cái này rất không có khả năng, bởi vì Tỏa Kiều nổ súng giết cô ấy, hơn nữa, nếu là cô ấy không có chết, cô ấy phải tìm Tân Tấn mới đúng.

Như vậy thì sẽ rơi vào khả năng thứ hai. Trên đời này có hai người giống nhau như vậy sao?

Chỉ là bất kể là khả năng gì, đây đối với Tân Tấn mà nói đều là tốt, có thể Tân Tấn sẽ yêu người phụ nữ giống Ái Toa, còn nếu là khả năng thứ nhất thì càng tốt.

Trong nháy mắt tâm tình Trang Duy An trở nên rất tốt, anh bắt đầu tính toán, lúc trở về, phải dùng phương pháp gì, mới có thể đem Tân Tấn đến nơi này.

“Dĩ nhiên, tôi thấy được. Tiểu thư kia có vấn đề gì không?” Tô San không hiểu hỏi.

“Không có, không có.” Trang Duy An lộ ra nụ cười hưng phấn, “Cô ấy không có vấn đề gì, cô ấy rất tốt, rất tốt, rất tốt.”

Trang Duy An? Hắn làm sao sẽ tới nơi này!

Khi Ái Toa ở quầy rượu nhìn thấy hắn, chân mày của cô nhíu lại, mặc dù cô rất nhanh đã đi lên lầu, chỉ là cô tin tưởng, hắn cũng nhìn thấy cô.

Đây là như thế nào đây? Cô không phải cố ý muốn tránh Tân Tấn, chỉ là cô cảm giác mình không thích hợp với anh mà thôi, cô hy vọng có thể ở chỗ này sống một cuộc sống yên tĩnh, hai tay không hề dính máu tanh, nội tâm không tràn đầy căm hận.

Tất cả đều không sao, lúc đó cô không có mang tình phiền đi, cô không phải đã nói với chính mình, không muốn gặp lại Tân Tấn nữa rồi sao? Đúng vậy. Cô không muốn thấy anh.

Trong đầu cô thoáng qua hình ảnh cô sống chung với Tân Tấn, cuối cùng cô nghĩ tới Tỏa Kiều

Có lẽ hắn cũng không giống như bên ngoài vô tâm, vô tình như thế? Hắn đối với cô vẫn nhớ tình xưa, nếu không với thủ pháp của Tỏa Kiều, bắn khoảng cách gần như vậy, làm sao lại không trúng trái tim cô?

Hắn dù sao không muốn mạng của cô. Không sai, cô bị thương vô cùng nặng. Về thương này làm cho cô phải ở trong bệnh viện mấy tháng.

Mà Tỏa Kiều bắn, cũng khiến cho con Hắc Phượng điệp có tỷ vết, đây không phải đại biểu Tỏa Kiều đuổi cô đi chứ?

Cô là quà sinh nhật của hắn, có lẽ cũng bởi vì điểm này, hắn không có giết cô!

Bất kể như thế nào, cô đã dùng mạng của mình thoát khỏi tổ chức, cô sẽ không trở lại tổ chức, cũng sẽ không trở lại bên người Tân Tấn nữa.

18. Chương 18

“Không nghĩ tới trễ như thế cậu vẫn còn ở công ty. Mau, tôi dẫn cậu đi gặp mặt một người.” Vừa thấy được Tân Tấn, Trang Duy An liền kéo lấy tay của anh muốn dẫn anh đi ra khỏi phòng làm việc.

“Chớ phiền tôi, tôi còn có công việc phải làm! Nếu như công ty trả cho cậu tiền lương là muốn cậu tới quấy rối công việc của tôi, tôi nghĩ tôi sẽ khai trừ cậu.” Anh lạnh lùng nói, không hiểu vì sao mỗi lần Trang Duy An tới đều quấy nhiễu anh.

“Yên tâm! Tôi lần này không phải tới quấy rối cậu, tôi mới vừa rồi cùng Tô San gặp mặt, cậu biết tôi ở bên trong quán cà phê đó nhìn thấy người nào không?”

“Nhìn thấy người nào?” So với biểu tình Trang Duy An hưng phấn, Tân Tấn liền có vẻ mặt lạnh nhạt.

“Là người cậu muốn gặp.”

“Người tôi muốn gặp?” Anh lặp lại lời nói của Trang Duy An.

Người anh muốn gặp, không phải là Ái Toa sao? Làm sao có thể! Anh lắc đầu, Ái Toa rõ ràng đã chết, anh làm sao có thể gặp lại cô.

“Tôi không muốn cùng cậu nói giỡn, cậu bây giờ đi ra ngoài cho tôi! Đừng đem Ái Toa là bia đỡ đạn.”

“Thật, tôi thật sự nhìn thấy Ái Toa.” Hấn quát lớn.

Trong lòng Tân Tấn chấn động, lắc đầu một cái, “Không thể nào, cô ấy chết rồi.”

“Tôi nói rồi tôi thật sự nhìn thấy cô ấy, tôi hiện tại liền mang cậu tới gặp cô ấy.” Biết Tân Tấn nhiều năm như vậy, bây giờ hấn mới biết anh cố chấp như vậy.

“Đừng gạt tôi!” Anh cực kì tức giận, vỗ mạnh lên bàn, “Coi như cậu muốn dẫn tôi đi ra ngoài, cũng đừng dùng cái lý do này được không?”

“Tôi thật sự không có lừa cậu.” Hấn thừa nhận hấn ngày thường có dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt phụ nữ, nhưng là đàn ông. Hấn không có hứng thú, hơn nữa bạn bè nhiều năm như vậy, hấn không đáng giá được anh tin tưởng sao?

“Cậu theo tôi đi xem một cái sẽ chết a, tốt! Cậu không đi phải không?” Anh muốn ôm nỗi nhớ thì cứ tiếp tục, dù sao tính nhẩn nại của hấn cũng dùng hết rồi.

“Ừ. Đây là danh thiếp của quán cà phê, tôi nếu là cậu, tôi sẽ đi xem người phụ nữ kia có phải là Ái Toa hay không.” Hấn đem danh thiếp bỏ trên bàn sau đó liền rời đi.

“Đùa gì thế!” Mắt Tân Tấn híp lại, tiện tay tấm danh thiếp cà phê vút vào trong thùng rác, nhưng trong nháy mắt động tác của anh lại ngừng, anh cẩn thận nhìn tấm danh thiếp này.

Đúng vậy a, đi xem một chút cũng sẽ không chết người. Mặc dù biết rõ không thể nào, nhưng đáy lòng của anh vẫn dấy lên một tia hi vọng, anh cầm lấy áo khoác tây trang trên ghế dựa, đóng lại phòng làm việc tắt đèn.

Mười ngày!

Anh đã lãng phí thời gian tan việc đến quán cà phê này mười lần, chính là muốn nhìn xem Trang Duy An có gạt anh hay không, nơi này phải chăng có một người phụ nữ giống Ái Toa như vậy?

Có lẽ bản thân anh không ôm nhiều hi vọng, cho nên anh mới không cảm thấy khổ sở, chỉ là trong đầu rất cô đơn mà thôi.

Anh không có tức giận, ngồi ở bên trong quán cà phê, anh cảm thấy thật bình tĩnh, tất cả mọi chuyện đều bình thường.

“Tiên sinh, anh tựa hồ mỗi ngày đều tới” Người phục vụ cười ngọt ngào, chào hỏi với Tân Tán.

“Ừ.” Anh gật đầu, cười nụ cười khách sáo với cô.

“Em chú ý anh mấy ngày nay, anh đều đi một người có đúng hay không?”

“Đúng vậy.”

“Anh có phải hay không giống như bọn đàn ông kia, muốn nhìn xem bà chủ của chúng tôi?” Cô vừa nói vừa chỉ mấy người đàn ông trong quán.

“Bà chủ của các cô?”

“Đúng vậy, Đúng vậy.” Cô gật đầu, “Quán cà phê của chúng tôi mỗi ngày đều có khách nam tới, nghĩ muốn thấy bà chủ xinh đẹp của chúng tôi, chỉ là mấy ngày nay cô ấy không có tới tiệm.”

“Vậy sao?” Chẳng lẽ bà chủ của bọn họ là người mà Trang Duy An nói? Không thể nào. . . . Anh lắc đầu, nói với chính mình phải thanh tĩnh.

“Len lén nói cho anh biết. . . .” Cô ở bên tai anh nói nhỏ, “Em là xem anh thuận mắt nên mới nói a. . . . Bà chủ của chúng tôi một chút nữa sẽ tới tiệm, không tới nữa tiếng nữa anh sẽ gặp.”

“Tại sao muốn nói cho tôi biết?” Anh nhíu mày. Cũng tốt! Đợi thêm nửa tiếng nữa, nếu cô gái đó không phải là Ái Toa, vậy anh sẽ chết tâm với cô.

“Em đã nói rồi, bởi vì em xem anh thuận mắt.”

Thời điểm một con chó chạy tới bên chân anh vuốt ve, thì anh liền bắt đầu hoài nghi.

Con chó này sẽ không phải là con Anh Đào của Ái Toa chứ? Anh còn nhớ rõ con chó này đã mất tích một đoạn thời gian.

“Anh Đào. . . .” Anh nhẹ giọng kêu, cún con lập tức mở lấy bụng ra, để cho anh xem bụng của Anh Đào.

Thật sự là Anh Đào, chẳng lẽ là Anh Đào lạc đường, sau đó được bà chủ chứa chấp hay sao? Hay là. . . . Ái Toa chưa có chết, cô ấy trở lại mang Anh Đào đi, nếu anh đóng cửa, thì làm sao Anh Đào lại biến mất?

“Ai nha, Anh Đào chính là thích bám người.” Cô phục vụ lại nói, “Nó là chú cún bà chủ thích nhất, nếu như nó xuất hiện, bà chủ của chúng tôi sẽ xuất hiện.”

Mau xuất hiện a. . . . Trong miệng anh lẩm bẩm, bí ẩn cuối cùng cũng sắp được cởi bỏ rồi.

Quả nhiên! Trang Duy An không có lừa gạt anh, khi cô đi vào quán cà phê này, thì cả người anh chấn động.

Là một người giống cô, hay thật sự là cô?

Cô vẫn như cũ bận một bộ quần áo màu hồng, một đầu tóc đỏ, anh nhớ cô đã từng nói với anh, cô thích nhất màu đỏ, đó là màu sắc thuộc về cô.

Anh nhìn chăm chú cô chừng mười giây, xác định đó là cô. Trong nháy mắt, khóe miệng anh lộ ra nụ cười tươi tắn, đây là nụ cười lần đầu tiên anh cười trong một năm qua.

Cô còn sống, thật tốt!

Nếu cô còn sống, vậy tại sao cô không đến tìm anh? Là cô không muốn nhìn thấy anh sao?

Không sao cả, những thứ kia đối với anh mà nói đều không quan trọng, quan trọng là — anh có thể ở cùng một chỗ với cô.

Biết cô ở chỗ này, anh cũng không nóng lòng nữa. Anh tính toán từ từ, khiến Ái Toa lần nữa nhào vào lòng anh.

Ánh mắt Ái Toa lạnh lùng nhìn người đứng trong quầy Bar, “Tôi không biết lúc nào thì mời anh tới pha coffee rồi hả? Những thứ kia sao không để cho em gái kia làm?”

“Tất cả đều nghỉ, hiện tại chỉ còn lại anh và em mà thôi.” Tân Tấn cười nụ cười vô lại, anh dùng tiền đuổi đi những người làm kia.

“Tôi không nhớ rõ tôi có mời anh.”

“Không sao, anh tự nguyện làm không công, không có tiền lương cũng không sao.”

“Đường đường là tổng giám đốc của Tân thị lại đi pha cafe, anh không phải rất chịu thiệt sao?” Anh đang bỏ đường vào tách cà phê.

“Làm sao em biết chứ? Ái Toa em thích nói giỡn rồi.” Anh lộ ra nụ cười lịch sự.

“Bàn kia khách muốn một ly cà phê Blue Mountain, Ái Toa, em giúp anh bưng qua đi.” Anh chỉ vào bàn thứ ba ở gần cửa sổ, là một người phụ nữ.

“Anh biết nấu cà phê Blue Mountain?” Ái Toa hoài nghi, bưng lên tách cà phê uống, “Rất ngọt!” Cà phê Blue Mountain căn bản không phải là mùi vị này, “Tôi nghĩ anh không thích hợp pha cà phê, anh đi về công ty xem văn kiện đi.”

“Làm sao không thích hợp? Anh cảm thấy anh làm rất tốt.”

“Mùi vị cà phê không đúng.”

“Anh tăng thêm chút đường, như vậy mới uống được. Vị tiểu thư kia, ngày nào cô ấy cũng tới, cô ấy đối với cách pha cà phê của anh rất hài lòng.”

“Ngày ngày cũng” Theo cô thấy, đối phương thích Tân Tấn đi! “Bất kể như thế nào, tóm lại mời anh rời đi được không?”

“Ái Toa, để cho anh lưu lại giúp em được không. Em xem Anh Đào cũng cần anh.”

“Anh ngày ngày mang thịt bò bít tết tới, tôi muốn nó không cần anh cũng rất khó.” Ái Toa lạnh giọng nói.

“Ái Toa, vậy anh ngày ngày mang thịt bò bít tết đến, em có thể hay không cũng giống như Anh Đào cần anh?”

“Tôi có yêu cần anh, anh có thể hay không làm theo?” Ái Toa mỉm cười ngọt ngào với Tân Tấn.

19. Chương 19

Tân Tấn thiếu chút nữa liền bị nụ cười đó làm cho thần hồn điên đảo, nhưng mà anh cố gắng trấn định mình, khắc chế tâm tình muốn hôn cô, “Ái Toa, để anh xem là chuyện gì đã?”

“Tôi hi vọng bắt đầu từ bây giờ, anh không cần xuất hiện trước mặt tôi.”

“Ái Toa, rất xin lỗi.” Tân Tấn nắm tay Ái Toa, “Anh không thể thực hiện theo yêu cầu của em.”

“Đáng chết!” Ái Toa chửi một tiếng, tay bỏ tay Tân Tấn ra, tức giận xoay người rời đi.

Cô đã nói với Tỏa Kiều, đem anh trở thành người vô hình, nhưng là nếu anh còn lẩn quẩn trước mặt cô, cô sẽ thật sự chịu không nổi.

Một tháng sau, Ái Toa cuối cùng cũng không nén được tức giận, cô đi xuống ngồi trước mặt anh, sắc mặt cực kỳ khó coi. “Tân Tấn, anh biết tôi không muốn gặp anh, anh còn mỗi ngày đều tới? Tôi lần trước không phải đã nói với anh rồi sao?”

“Em không phải hy vọng không gặp lại anh sao?” Anh cười, “Nếu là như vậy, vậy sao em vẫn còn ngồi trước mặt anh. Em kêu anh không cần phục vụ, anh liền ngoan ngoãn ngồi đây.”

“Anh——” Ái Toa cực kỳ tức giận, cô nhìn Anh Đào làm nũng trong lòng anh, cô thật sự muốn bắt Anh Đào đi.

Nó vong ơn phụ nghĩa! Là cô nuôi nó, nó thế nhưng lại dựa sát vào Tân Tấn, cô không thể tưởng tượng được thời điểm cô trộm nó đi, bộ dáng nó đáng thương cỡ nào.

Mặc dù được ăn, được ngủ, nhưng là trên người nó cực kì bẩn, nếu không phải là cô. Nghĩ tới đây, cô không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Anh Đào một cái.

“Ồ ô.” Anh Đào phát ra tiếng rên vô tội.

“Tính cách của em thay đổi.” Anh buông Anh Đào xuống, cầm tay Ái Toa.

“Em trước kia không dễ tức giận, nhưng mà bây giờ em xem em càng ngày càng đẹp.”

Trước kia anh biết Ái Toa là một người lạnh lùng, tất cả lời nói của cô đều để ở tận đáy lòng, căn bản sẽ không giống như bây giờ, cô bây giờ. Càng thêm hấp dẫn anh.

“Tiệm café này là em mở sao?”

“Đúng vậy, điểm này anh không phải đã biết sao? Tôi nhớ lần trước anh còn kêu tôi là bà chủ mà!”

“Có hay không thiếu người hùng vốn? Anh muốn gia nhập?” Anh hỏi, hai mắt nồng đậm yêu thương.

“Không có.” Cô lắc đầu. “Tôi thích độc lập, không thích hợp tác làm ăn.”

“Tại sao không đến tìm anh? Chỉ là nếu em không tới tìm anh, anh cũng sẽ đến tìm em, không phải sao?”

“Không có lý do, tôi chỉ là không muốn gặp anh mà thôi.” Cô lạnh lùng nói.

“Ái Toa, đừng có dùng vẻ mặt đó nhìn anh. Em không muốn cũng không sao, anh có thể mỗi ngày tới gặp em, bởi vì quán cà phê này là em mở! Mở cửa buôn bán làm ăn sao có thể cự tuyệt khách?” Anh cười.

“Thật không giống như anh, trước kia anh sẽ không nói ra những lời vô lại như vậy.” Gương mặt của cô từ từ đỏ hồng.

Nếu là Tân Tấn trước kia, cô có lòng tin có thể dùng lời nói lạnh nhạt để đánh bại anh, nhưng bây giờ anh tựa như một tên vô lại, giống như quán café này là anh mở, anh muốn đến là đến, đi là đi.

“Vô lại?” Anh nhíu mày, “Lần đầu tiên có người dùng từ thú vị như vậy hình dung anh, chỉ là em cũng không giống trước kia không phải vậy sao?”

“Đúng vậy, anh không hiểu sao?”

“Nếu như vô lại mới có thể đến gần em, anh lựa chọn làm một tên vô lại.” Anh vuốt ve gò má mềm mại của Ái Toa, sau đó cúi người hôn lên má của cô.

“Ái Toa, em biết anh và em đang so cái gì không?”

“Cái gì?” Toàn thân cô đứng im, chỉ có thể kinh ngạc nhìn anh.

“Tính nhân nại, nếu như cuộc tranh tài này anh là người thắng lợi cuối cùng, vậy phần thưởng của anh chính là em——” nói xong, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, liền xoay người rời đi.

“Bà chủ. Bà chủ.” Một người phục vụ tới thám thính tình hình, “Vị khách lịch sự kia là gì của chị? Anh ta tựa hồ mỗi ngày đều.”

“Không liên quan đến các cô.” Mặt của cô hồng lên, “Các cô chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi. Anh Đào, mi tới đây cho ta, ta không cho phép mi lại đi tìm anh ta.”

Thật là quá đáng, thật quá đáng mà!

Cô không đến tìm anh không được, anh ép cô đến tìm anh mà.

Đầu tiên, anh vừa tan tầm liền đến quán café của cô làm khách, cuối cùng còn dùng tiền mua chuộc người pha café của cô, để cho anh pha, kết quả? Trong tiệm của cô khách giảm đi một nửa.

Không sai, anh đưa tới rất nhiều khách nữ, chỉ là cô không muốn anh xuất hiện tại tiệm café.

Tốt, những thứ này cũng không quan hệ, nhưng là anh thế nhưng to gan bắt cóc Anh Đào của cô, cô không thể tha thứ.

Cửa mở ra, Tân Tấn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, nở nụ cười nhìn cô. “Khách quý đến, không tệ! Em còn nhớ rõ nhà anh đi như thế nào sao, mời vào.”

Vốn là cô cho là cô chắc chắn sẽ không trở lại nơi này, nhưng là cô không nghĩ tới.

“Anh đang định đi vào phòng tắm tắm, em có muốn cùng nhau.” Anh dùng mị sắc nhìn cô.

“Anh —— đem Anh Đào trả lại cho tôi!”

“Anh Đào? Ở nơi này! Nó vừa về tới nhà liền chui vào ổ của nó rồi, dĩ nhiên, ổ của nó đã được xử lý sạch sẽ.” Anh chỉ vào trong góc phòng sách, có cái ổ của Anh Đào.

“Anh đào mi ra đây, chúng ta trở về!” Cô kêu nó, nhưng là nó lại không nhút nhít, làm Ái Toa tức giận.

“Em đã nói, so đo với một có chó thì không tốt phải không, có muốn cùng anh đi tắm rửa hay không? Em biết bồn tắm nhà anh rất lớn mà.” Nói xong, anh không để ý Ái Toa đánh, ôm cô vào phòng tắm.

“Anh ——” Ái Toa tức chết, “Quần áo của tôi tất cả đều ướt, anh có biết không?”

“Anh hiểu rõ.” Anh nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, đi vào trong bồn tắm, “Mặc quần áo ướt sũng sẽ bị cảm, em đem nó cởi xuống được không?”

“Thật là đáng chết, tôi mặc kệ anh.” Cô muốn đứng lên, nhưng lại bị Tân Tấn ôm, anh lôi cô vào trong bồn tắm.

Tân Tấn lợi dụng thể trạng đàn ông, chế trụ cô, để cho cô không thể động đậy, tay anh bắt đầu không an phận dao động ở trên người của cô.

“A. Không cần.” Môi của cô bị anh ngăn chặn, cô cảm thấy tay anh di chuyển xuống eo cô, đem quần áo cô tuột xuống, “Ừm.”

Một đầu tóc đỏ của cô lay động trong nước, làm cho cô càng thêm động lòng người.

“Không cần. Ừm.”

“Em nha, nếu như em dám rời đi, anh liền trói chặt em!” Anh kéo xuống áo ngực của cô, môi ở trên ngực cô không ngừng mút.

“A. Ừ.” Ái Toa mất đi năng lực chống đỡ, tay của cô nắm lấy đầu vai anh, đầu ngửa về sau.

“Em thật là đẹp.” Tay của anh ở trên đôi gò bồng đảo của cô vuốt ve, đầu lưỡi cũng không ngừng dây dưa.

“Không nên như vậy, không cần.” Cô không ngừng lắc đầu, thân thể rung động.

“Anh nhất định phải làm như vậy, anh chỉ có thể làm như vậy mới chứng minh được em đang ở bên cạnh anh.” Anh dùng giọng trầm thấp nói.

“Anh thật cao hứng khi biết em còn sống, lần đầu anh nhìn thấy em, anh tưởng mình đang mơ, em biết không? Em thật sự rất tàn nhẫn. Em biết anh phải trải qua một năm như thế nào không?” Anh trừng phạt hai gò bồng đảo của cô, nhìn chúng và cắn xuống.

“A ——” Ái Toa đau đớn kêu lên.

“Đây là hấn trừng phạt em sao.” Ngón tay của anh chạm vào vết sẹo bên ngực trái của cô, động tác của anh ngưng lại, cặp mắt thẳng tắp nhìn vào nó, vết sẹo xấu xí.

Đó là dấu vết đạn lưu lại, đạn bắn thủng con Hắc Phượng Điệp, Tỏa Kiều không có lừa anh, hẳn có nổ súng bắn Ái Toa.

Phát hiện anh đang nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên ngực cô, Ái Toa nghĩ đứng dậy.

“Đây là vì anh chịu phạt sao? Là không có mang về tình phiến giá cao sao?” Môi của anh ở trên vết thương của cô không ngừng hôn khẽ, “Thật xin lỗi. . . . Anh thật sự không biết.”

Thật đáng tiếc cho con Hắc Phượng Điệp, anh nhớ khi anh lần đầu tiên nhìn thấy nó, thì liền bị hình xăm có kỹ thuật hấp dẫn, anh chưa bao giờ nhìn thấy hình xăm sống động như vậy.

“Anh cho tới bây giờ chưa hỏi, làm sao trên người em có hình xăm này?” Mặc dù cá tính Ái Toa lạnh như băng, nhưng là cô sẽ không tự mình xâm lên.

“Cái này có quan trọng không?” Ánh mắt của cô có chút đề phòng.

20. Chương 20

“Ái Toa, em đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn anh được không? Ánh mắt đó là đại biểu cho hai chữ ”Xa lánh“.”

Ái Toa buông lỏng. Đúng vậy Cô không cần phòng bị bất luận kẻ nào nữa rồi, cô thả lỏng chính mình nói.

“Đây là năm mươi tám tuổi, thiếu gia xăm cho em, hẳn đã từng nói cho em biết, trừ phi hắn đuổi em, nếu không em cả đời đều là người của hắn, con bướm bướm này sẽ theo em cả đời.”

Ánh mắt Ái Toa trở nên mong lung, “Khi thiếu gia nổ súng, đạn xuyên qua con bướm bướm này thì em hiểu rõ, hẳn đã buông tha em để phá hủy nó.” Cô thần nhiên nói.

Mặc dù cô nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng Ái Toa cảm thấy nước mắt Tân Tấn đang rơi xuống trên người của cô, cô nắm chặt quả đấm.

“Anh không biết em phải bỏ ra một cái giá đắt như vậy, em nên nói cho anh biết, ở trong lòng của anh, tình phiến không quan trọng bằng em.” Lúc này anh có cần hoài nghi nữa không?

Anh hoài nghi tình yêu của cô đối với anh sao? Anh chưa bao giờ nghe cô nói yêu anh, anh vẫn nghi ngờ, không biết cô yêu anh là thật lòng hay không.

Nhưng bây giờ? Cô có thể vì anh mà phản bội thiếu gia, thậm chí hi sinh cả tính mạng, anh còn gì phải so đo nữa!

Đúng vậy a. . . . Anh không đòi hỏi gì thêm!

Lời của anh khiến lòng cô đau nhói, “Đừng nói ahhh... Đừng đi qua rồi. . . .” Cô cắn môi dưới nói: “Đừng làm cho em nhớ lại đôi tay của em đã nhuộm đầy máu tanh.”

Tay Tân Tấn dời đến bắp đùi của cô khẽ vuốt, sau đó tay anh chậm rãi trượt đến giữa hai chân cô. . . .

“Anh. . . . Không cần, không cần. . . .” Ô. . . . Không cần! Cô khẽ cau mày.

Đầu ngón tay của anh đưa vào trong quần lót của cô, khẽ vuốt ve, xoa bóp.

“Van cầu anh. . . . Không nên như vậy. . . . Không cần. . . .” Đầu ngón tay của anh giống như ma pháp, làm cho cô bắt đầu run rẩy nóng lên.

Môi của anh hôn lên nụ hoa của cô, ngón tay anh sờ lấy hạt đậu trong cánh rừng nguyên thủy của cô, “Là nơi này, đúng không. . . .”

“Không cần. Van cầu anh.” Cô nheo mắt lại, tay nắm chặt tay anh, ngăn cản cử động của anh.

“Em ngoan một chút, nếu không anh sẽ trói em lại!”

Ái Toa cơ hồ nằm ở trong bồn tắm, hai chân của cô bị anh kéo ra hai bên, chỗ kín của cô cảm thấy từng trận nhiệt lưu vọt qua.

“Thoải mái sao?”

“Tân Tấn.” Thanh âm của cô bắt đầu phát run, “A. Dừng lại. Ngừng.”

“Thích như vậy phải không?” Đầu lưỡi của anh ở trên vành tai của cô khẽ liếm, làm cho cô tê dại.

“Tấn.” Cô ngửa lên thân thể.

Tân Tấn làm cho Ái Toa dựa lên trên bồn tắm, đôi tay anh giữ lại hai chân của cô, hơn nữa anh cúi đầu.

“Không cần, không cần. Nóng quá. Nóng quá.” Không cần, van cầu anh không cần hành hạ cô như vậy.

Cô đang tan chảy giống như dòng nước. Cô hi vọng anh dừng tay, dừng lại động tác của anh.

“Em. A.”

Tay của anh tăng nhanh động tác, anh cảm thấy đầu ngón tay của anh bắt đầu đã ướt ươn ướt. “Cầu xin anh tiến vào, nhanh một chút.” Trên trán anh gân xanh nổi lên, “Nói mau.”

“Không.” Cô nói không ra lời, anh làm sao trở nên bá đạo như vậy, này căn bản không giống anh a.

“Em không nói, anh liền như vậy đi khỏi, em chịu được chứ?” Anh nhìn thấy thân thể của cô không ngừng giãy dụa.

“Tân Tấn.” Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh.

“Nói mau!”

Ái Toa không muốn. Nhưng, cô không có biện pháp! Dục vọng đánh thắng lý trí của cô.

“Cầu xin anh. Cầu xin anh tiến vào. Cầu xin anh.” Cái mông của cô không ngừng giãy dụa.

“Ái Toa, đây là em cầu xin anh.” Tay của anh chế trụ cái mông của cô, cong người, tiến vào trong cơ thể của cô ——

“Không cần. Muốn nứt ra rồi. Không cần.” Ái Toa không ngừng thở dốc, cô cảm nhận được phía sau cô Tân Tấn không ngừng chạy nước rút ở trong cơ thể cô.

Cô cơ hồ bị anh giam lỏng tại nhà, ba ngày qua, Tân Tấn không có đi công ty, vẫn ở trong nhà, anh mua rất nhiều quần áo cho cô, cô chỉ có thể hoạt động trong phạm vi nhà anh.

“Ái Toa, em muốn cùng anh như vậy hao tổn khí lực sao?” Anh dùng lực đỉnh vào, rồi từ từ thối lui.

“Không. Không.” Ái Toa cảm giác được anh muốn đem thời gian lúc trước bù đắp lại, tình lực anh cực kì dồi dào.

“Không cần.”

“Muốn ta thả em rất đơn giản, chỉ cần em gật đầu.” Tay Tân Tấn vòng qua nách cô, ở trên ngực cô vuốt ve, “Nếu không chúng ta tiếp tục như vậy, dù sao chuyện trong công ty, Duy An giúp anh xử lý rất tốt.”

“Làm sao anh có thể ác liệt như vậy —— oh.”

“Nói mau, đầu hàng anh liền tha cho em.”

“Tân Tấn, nếu như có thể, em thật sự suy nghĩ muốn. . . . Giết chết anh!” Cô cắn chặt môi dưới thét chói tai.

“Anh tin tưởng, chỉ là trong tay của em không có vũ khí, không phải sao? Anh không sợ. . . . Nói mau em đầu hàng, em sẽ theo anh cả đời.”

“Em. . . .” Cô không ngừng lấy đầu, hạ thế không ngừng co bóp, cô hoàn toàn không có biện pháp nhẫn nại, “Tốt. . . . Em nhận thua, nhận thua. . . .”

Cô cả người xụi lơ ở trên giường, “Anh thật quá đáng!” Cô tức giận, nhưng là cô cũng không thể làm gì, “Làm sao anh có thể đối xử với em như vậy.” Quả đầu của cô đâm lên lồng ngực rộng rãi của anh.

Tân Tấn không có làm gì, chỉ là khóe miệng của anh mang theo nụ cười, mặc cho cô ở trên người của anh hả giận.

Thở dài. . . . Một quá. Cô không còn có hơi sức, cặp mắt vẫn trừng trừng nhìn Tân Tấn.

“Ái Toa, em làm như vậy đủ chưa?”

“Có ý tứ gì?” Mắt cô mờ mịt nhìn anh, “Nếu là theo ý nghĩa trên mặt chữ, em có thể nói cho anh biết, một chút cũng không có.”

“Không sao, sau này có cơ hội anh để cho em muốn làm gì thì làm, chỉ là bây giờ em phải thay quần áo.”

“Thay quần áo?”

“Đi công chứng kết hôn, chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm em sẽ không chạy trốn.” Anh lập tức đổi lại tây trang, “Nhanh một chút, nếu không anh không ngại cứ như vậy ôm em lên xe.”

Ái Toa miễn cưỡng xuống giường, từ trong tủ quần áo chọn một bộ âu phục. Mặc dù sắc mặt của cô rất khó coi, nhưng trong lòng của cô rất ngọt ngào.

Không nghĩ tới mình thế nhưng lại cách hạnh phúc gần như vậy, nếu nghĩ đến phải cảm ơn Tỏa Kiều, nếu không phải hấn mang cô trở về, cô làm sao sẽ có ngày hôm nay!

“Em lại đang ngẩn người, em đang suy nghĩ cái gì?” Tay Tân Tấn vuốt ve gương mặt của cô hỏi.

“Ông xã, anh biết thân thể của em sao?” Ái Toa cười mị mị nói.

“Thân thể? Anh không biết, em chưa từng nói cho anh biết.” Anh nhất thời không chú ý tới cách gọi của cô, qua ba giây đồng hồ sau, anh mới phản ứng kịp, “Em. . . . Ái Toa, em mới vừa rồi gọi anh là gì?”

“Có sao? Em mới vừa rồi gọi anh là gì sao?” Cô cố ý nói, mắt to nháy mắt nha nháy mắt, “Anh không phải muốn biết thân thể của em sao?”

“Ừh. . . .” Anh gật đầu, tại sao anh lại không muốn chớ? Ái Toa là một người phụ nữ bí ẩn, anh thật rất muốn hiểu rõ, “Chẳng qua anh hiện tại muốn biết nhất, em mới vừa rồi gọi anh là cái gì.” Anh có nghe lắm hay không, anh tựa hồ nghe Ái Toa gọi anh là “Ông xã” .

“Đi thôi, không phải anh muốn đi công chứng sao?”

“Không. . . . Em trước tiên trả lời vấn đề của anh, em mới vừa rồi gọi anh là cái gì?” Anh vô cùng, vô cùng, vô cùng để ý cái này.

“Được rồi, vậy chúng ta liền hao tổn đi!”

“Ái Toa ——”

“Thật ồn ào.” Cô móm móm lỗ tai, “Nếu chúng ta không đi công chứng, vậy em muốn ngủ, em mệt mỏi!” Thân thể mềm mại ngã xuống giường lớn.

“Đừng ngủ. . . .” Anh kéo Ái Toa thoát khỏi cái giường. ” Em kêu lần nữa có được hay không. . . .” Anh dùng phương thức làm nũng nói.

“Anh thật sự rất ồn, em muốn đi ngủ.” Mặc cho Tân Tấn cầu xin cô như thế nào, Cô chính là nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp.

Tất cả mọi chuyện đến ngày mai rồi hãy nói, hiện tại cô muốn ngủ.

— —o0 Hoàn 0o— —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-dat-cuoc-cua-tong-giam-doc>